Agatha Christie

Agatha Christie

Un buzunar plin cu secară

Lui Bruce Ingram, căruia i-au plăcut şi a publicat primele mele povestioare.

Capitolul I

Era rândul domnişoarei Somers să facă ceaiul.

Domnişoara Somers era cea mai nouă şi cea mai ineficientă dintre dactilografe. Nu mai era tânără şi avea o faţă blând îngrijorată, ca de oaie. Ibricul nu dăduse în clocot când domnişoara Somers turnă apa peste ceai, dar domnişoara Somers niciodată nu ştia bine când apa e fiartă sau nu, şi ăsta era unul din multele necazuri care o chinuiau în viaţă.

Turnă ceaiul în ceşti, punând pe fiecare farfurioară câte doi biscuiţi moi şi dulci.

Domnişoara Griffith, eficienta dactilografă şefă, o femeie milităroasă cu părul cărunt care era în serviciu la Consolidated Investment Trust de şaisprezece ani, spuse tăios: „Iar n-a fiert apa, Somers!” iar chipul blajin şi necăjit al domnişoarei Somers se făcu roz şi spuse: „Vai, chiar am crezut că e fiartă de data asta”.

Domnişoara Griffith gândi: „O s-o ţinem o lună, probabil, cât avem atâta de lucru. Dar zău! Ce încurcătură a făcut idioata cu scrisoarea aia către Eastern Developments – o treabă absolut simplă de altfel, şi întotdeauna e atât de proastă când e vorba de ceai! Dacă n-ar fi atât de greu să pui mâna pe o dactilografă inteligentă. Şi nici capacul cutiei cu biscuiţi n-a fost închis cum se cuvine data trecută. Zău.”

La fel ca atât de multe cugetări indignate ale domnişoarei Griffith, fraza rămase neterminată.

În acea clipă, domnişoara Grosvenor intră să prepare sacrul ceai al domnului Fortescue. Domnul Fortescue bea un ceai diferit, dintr-un serviciu de porţelan diferit, şi avea biscuiţi diferiţi. Doar ibricul şi apa de la robinetul din vestiar erau aceleaşi. Dar de data asta, fiind ceaiul domnului Fortescue, apa fierse. Avu domnişoara Grosvenor grijă de asta.

Domnişoara Grosvenor era o blondă incredibil de fermecătoare. Purta un costumaş negru, scump, iar picioarele ei frumoase erau încorsetate în cei mai buni şi mai scumpi ciorapi de nylon de pe piaţa neagră.

Trecu din nou plutind prin camera dactilografelor, fără să învrednicească pe cineva cu o vorbă sau o privire, de parcă dactilografele n-ar fi fost decât nişte gândaci de bucătărie.

Domnişoara Grosvenor era secretara particulară şi specială a domnului Fortescue şi gurile rele dădeau de înţeles că era ceva mai mult, ceea ce de fapt nu era adevărat.

Domnul Fortescue se căsătorise de curând a doua oară cu o soţie atât fermecătoare cât şi costisitoare, şi pe deplin capabilă să-i capteze întreaga atenţie. Domnişoara Grosvenor era pentru domnul Fortscue doar o parte necesară decorului biroului său, care era şi el foarte luxos şi foarte costisitor.

Domnişoara Grosvenor pluti înapoi cu tava ţinută ca într-un ritual de jertfă. Trecu prin biroul interior, apoi prin camera de aşteptare unde erau admişi clienţii mai importanţi, şi, în cele din urmă, cu o bătaie uşoară în uşă, intră în sanctuar, biroul domnului Fortescue.

Acesta era o cameră spaţioasă, cu un parchet strălucitor presărat cu carpete scumpe, orientale. Pereţii erau lambrisaţi cu panouri din lemn de culoare deschisă, iar de jur împrejur se aflau scaune enorme, cu tapiţerie din piele de bou deschisă la culoare. În spatele unui imens birou de paltin, centrul şi focarul încăperii, stătea domnul Fortescue în persoană.

Domnul Fortescue era mai puţin impresionant decât ar fi trebuit să fie pentru a se potrivi cu decorul, dar îşi dădea silinţa. Era un bărbat masiv, flasc, cu o chelie strălucitoare. Îi plăcea să pozeze purtând costume din tweed ţărănesc, cu o croială largă. Se încrunta la nişte hârtii de pe birou când domnişoara Grosvenor pluti spre el cu graţia unei lebede. Punând tava pe birou la îndemâna lui, murmură cu un glas jos şi impersonal „Ceaiul dumneavoastră, domnule Fortescue”, şi se retrase.

Contribuţia domnului Fortescue la ritual fu un mormăit.

Aşezată din nou la biroul ei, domnişoara Grosvenor îşi continuă treburile. Făcu două apeluri telefonice, corectă câteva scrisori la maşină, ce aşteptau doar a fi semnate de domnul Fortescue, şi răspunse unei solicitări telefonice.

— Mă tem că deocamdată e imposibil, spuse pe un ton superior. Domnul Fortescue e în şedinţă.

Puse receptorul în furcă şi se uită la ceas. Era unsprezece şi zece.

Şi chiar atunci, prin uşa capitonată a biroului domnului Fortescue străbătu un sunet neobişnuit. Deşi înăbuşit, putea fi recunoscut perfect – era un strigăt sugrumat, agonic. În aceeaşi clipă, soneria de pe biroul domnişoarei Grosvenor sună furibund. Domnişoara Grosvenor rămase o clipă înlemnită, apoi se ridică nesigură. În faţa ineditului, detaşarea ei studiată se clătină. Totuşi, se îndreptă spre uşa domnului Fortescue în felul ei statuar, bătu şi intră.

Ceea ce văzu îi nărui şi mai mult poza. În spatele biroului, patronul ei era încovoiat de durere. Mişcările lui convulsive erau alarmante.

Domnişoara Grosvenor spuse: „Vai, domnule Fortescue, vă e rău?” şi în acelaşi moment fu conştientă de idioţenia întrebării. Nu încăpea nici o îndoială că domnului Fortescue îi era foarte rău. Chiar în timp ce se apropia de el, corpul lui era străbătut de convulsii spasmodice.

Cuvintele ieşiră în icnete întretăiate.

— Ceai. Ce dracU. Ai pus în ceai. Ajutor. Repede. Un doctor.

Domnişoara Grosvenor zbură din cameră. Nu mai era blonda trufaşă – era o femeie cuprinsă de spaimă care îşi pierduse capul.

Intră în fugă în biroul dactilografelor strigând:

— Domnul Fortescue are o criză. Moare. Trebuie să aducem un doctor. Arată groaznic. Sunt sigură că e pe moarte.

Reacţiile fură imediate şi foarte variate.

Domnişoara Bell, cea mai tânără dintre dactilografe, spuse:

— Dacă e epilepsie, ar trebui să-i băgăm un dop în gură. Cine are un dop?

Nimeni nu avea un dop.

Domnişoara Somers spuse:

— La vârsta lui probabil că e apoplexie.

Domnişoara Griffith spuse:

— Trebuie adus un doctor. Imediat.

Dar obişnuita ei eficienţă era stânjenită de faptul că niciodată în cei şaisprezece ani de serviciu ai ei nu fusese nevoie să fie chemat un doctor la firmă. Exista doctorul ei, desigur, dar el era în Streatham Hill. De unde să ia un doctor de pe aproape?

— Nimeni nu ştia. Domnişoara Bell luă cartea de telefon şi începu să caute doctori la litera D. Dar nu era un îndrumar pe profesii şi doctorii nu erau automat înşiruiţi ca taxiurile. Cineva sugeră un spital. Dar care spital? „Trebuie să fie spitalul corespunzător, altfel nu vin”, insistă domnişoara Somers. „Din cauza Ministerului Sănătăţii, vreu să spun. Trebuie să fie în zonă”.

Cineva propuse 999 dar domnişoara Griffith fu şocată şi spuse că asta ar însemna poliţia, or nici vorbă de aşa ceva. Ca cetăţene ale unei ţări care se bucura de serviciul medical pentru toată lumea, aceste femei cât de cât inteligente dovedeau o incredibilă ignoranţă faţă de

procedura corectă. Domnişoara Bell începu să caute ambulanţe la litera A. Domnişoara Griffith spuse: „Ar fi doctorul lui. Trebuie să aibă un doctor”. Cineva alergă după agenda personală a domnului Fortescue. Domnişoara Griffith îi ordonă băiatului de serviciu să iasă şi să găsească un doctor. Cum o şti, de unde o şti. În agenda particulară, domnişoara Griffith găsi un doctor sir Edwin Sandeman cu adresa în Harley Street. Prăbuşită într-un scaun, domnişoara Grosvenor se văită cu un glas mult mai puţin preţios ca de obicei:

— Am făcut ceaiul exact ca de obicei. Zău. N-avea cum să aibă ceva.

— Să aibă ceva? Domnişoara Griffith se opri cu mâna pe discul telefonului. De ce spui asta?

— El a spus-o. Domnul Fortescue. A spus că de la ceai.

Mâna domnişoarei Griffith ezită între serviciul de ambulanţă Welbeck şi 999. Domnişoara Bell, tânără şi săritoare, spuse:

— Ar trebui să-i dăm nişte muştar cu apă. Acum. E prin birou un pic de muştar?

În birou nu era deloc muştar.

La scurt timp după aceea, dr. Isaacs din Berthnal Green şi sir Edwin Sandeman se întâlneau în lift, exact când două ambulanţe diferite trăgeau în faţa clădirii. Telefonul şi băiatul de serviciu îşi făcuseră treaba.

Capitolul II

Inspectorul Neele stătea în sanctuarul domnului Fortescue, la vastul birou de paltin al domnului Fortescue. Unul din subalternii lui stătea discret sprijinit de peretele de lângă uşă, ţinând în mână un carnet de însemnări.

Inspectorul Neele avea o înfăţişare corectă, soldăţească, şi un păr castaniu, sârmos, care-i creştea la capătul unei frunţi cam înguste. Când rostea fraza „e doar o problemă de rutină”, cei cărora le era adresată erau înclinaţi să gândească cu dispreţ: „Rutină, desigur, că doar de-atâta eşti în stare!” Şi s-ar fi înşelat total. În spatele înfăţişării

sale de om lipsit de imaginaţie, inspectorul Neele avea o imaginaţie extrem de bogată, iar una din metodele lui de investigaţie era să-şi propună teorii fantastice cu privire la vinovăţie, pe care le aplica persoanelor pe care Ie interoga în momentul respectiv.

Domnişoara Griffith, pe care cu un ochi infailibil o alesese pe loc ca fiind persoana cea mai potrivită să-i ofere o relatare succintă a evenimentelor care-l aduseseră unde era, tocmai părăsise camera după ce-i expusese un rezumat admirabil al întâmplărilor dimineţii. Inspectorul Neele îşi oferi trei motive distincte, extrem de pitoreşti, pentru care credincioasa decană de vârstă a dactilografelor ar fi otrăvit ceaiul patronului ei, dar le respinse ca fiind prea puţin probabile.

În mintea lui, o catalogă astfel pe domnişoara Griffith: a) Nu era genul de otrăvitoare, b) Nu era îndrăgostită de patronul ei, c) Nu prezenta o instabilitate mentală pronunţată, d) Nu era o femeie care să poarte pică. Asta într-adevăr părea s-o elimine pe domnişoara Griffith din toată povestea, rămând doar ca sursă de informaţii, demnă de încredere.

Inspectorul Neele se uită la telefon. Se aştepta să fie sunat în orice clipă de St. Jude's Hospital.

Fireşte, era posibil ca brusca îmbolnăvire a domnului Forstescue să se fi datorat unor cauze naturale, dar nici dr. Isaacs din Bethnal Green şi nici sir Edwin Sandeman din Harley Street nu fuseseră de părerea asta.

Inspectorul Neele apăsă pe soneria comod plasată lângă mâna lui stângă şi ceru să-i fie trimisă secretara personală a domnului Fortescue.

Domnişoara Grosvenor îşi recompusese puţin poza, dar nu prea mult. Intră neliniştită, fără nimic din graţia ei de lebădă lunecând pe lac, şi spuse pe loc, pe un ton defensiv:

— N-am făcut-o eu!

Inspectorul Neele îngână degajat:

— Nu?

Îi arătă scaunul în care obişnuia să se aşeze când scria scrisorile dictate de domnul Fortescue. Ea luă loc cu reţinere şi îl măsură alarmată. Inspectorul Neele, a cărui minte înfiripa semne de întrebare imaginare în dreptul cuvintelor şantaj, seducţie, etc, părea inofensiv şi doar o idee nătâng.

— Ceaiul n-a avut nimic, spuse domnişoara Grosvenor. Nu putea să aibă.

— Înţeleg, spuse inspectorul Neele. Numele şi adresa dumitale, te rog.

— Grosvenor. Irene Grosvenor.

— Cum se scrie?

— Oh! La fel ca Piaţa Grosvenor.

— Şi adresa?

— Rushmoor Road, 14, Musweel Hill.

Inspectorul Neele dădu din cap de-o manieră satisfăcută.

„Nici o seducţie”, îşi zise. „Nici un cuibuşor de nebunii. O casă respectabilă, cu părinţi în ea. Nici un şantaj”.

Un alt set bun de teorii speculative se duse pe apa sâmbetei.

— Aşadar, dumneata ai făcut ceaiul? Întrebă el pe un ton plăcut.

— Păi, a trebuit. Întotdeauna îl fac.

Fără să se grăbească, inspectorul Neele o purtă pas cu pas prin ritualul ceaiului de dimineaţă al domnului Fortescue. Ceaşca şi farfurioara şi ceainicul din serviciu de porţelan fuseseră trimise deja la analiză. Acum inspectorul află că Irene Grosvenor şi doar ea umblase cu ceaşca, farfurioara şi ceainicul. Ibricul fusese folosit pentru prepararea ceaiului dactilografelor şi fusese umplut iar de la robinetul din vestiar de domnişoara Grosvenor.

— Şi ceaiul în sine?

— Era ceaiul domnului Fortescue, un ceai chinezesc special. Îl ţin pe raft în biroul meu de alături.

Inspectorul Neele dădu din cap. Întrebă de zahăr şi află că domnul Fortescue nu folosea zahăr.

Sună telefonul. Inspectorul Neele ridică receptorul. Chipul i se schimbă un pic.

— St. Jude's?

Dădu din cap spre domnişoara Grosvenor în semn că era liberă să plece.

— Deocamdată asta e tot, domnişoară Grosvenor, mulţumesc. Domnişoara Grosvenor dispăru în grabă.

Inspectorul Neele ascultă cu atenţie glasul subţire, lipsit de emoţie de la capătul firului. Pe măsură ce glasul vorbea, făcu câteva însemnări cu creionul pe colţul sugativei din faţa lui.

— A murit acum câteva minute, spui? Ochii i se îndreptară spre cadranul ceasului. Douăsprezece patruzeci şi trei, scrise pe sugativă.

Vocea indiferentă îi spuse că doctorul Bernsdorff ar vrea să discute personal cu el.

Inspectorul Neele spuse: „Perfect. Pasează-mi-l," ceea ce o cam scandalizã pe stăpâna vocii, în al cărei ton oficial se citise un oarecare respect când pronunţase numele doctorului.

Pe fir se auziră câteva pocnete, pârâituri şi murmure îndepărtate. Inspectorul Neele aşteptă răbdător.

Fără nici un avertisment, un glas profund de bas îl făcu să îndepărteze câţiva centimetri receptorul de ureche.

— Alo, Neele, vultur bătrân! Iarăşi la treabă cu cadavrele dumitale?

Inspectorul Neele şi profesorul Bernsdorff de la St. Jude's Hospital se cunoscuseră cu prilejul unui caz de otrăvire doar cu un an în urmă şi rămăseseră în relaţii prieteneşti.

— Aud că omul nostru e mort, doctore.

— Da. Deja când a ajuns aici a fost prea târziu. N-am mai putut face nimic.

— Şi cauza morţii?

— Va trebui să i se facă autopsia, fireşte. Foarte interesant caz. Chiar foarte interesant. Mă bucur că am fost aici.

Plăcerea profesională din glasul lui Bernsdorff îi spunea cel puţin un lucru inspectorului Neele.

— Pricep că nu crezi că a fost moarte naturală, spuse el sec.

— Nici cât negru sub unghie, răspunse categoric dr. Bernsdorff. Vorbesc neoficial, desigur, adăugă cu o precauţie întârziată.

— Fireşte, fireşte. Se înţelege de la sine. A fost otrăvit?

— Categoric. Ba mai mult – asta-i absolut neoficial, înţelegi dumneata, doar între noi doi – sunt pregătit să pun pariu că ştiu ce otravă a fost.

— Serios?

— Taxină, băiete. Taxină.

— Taxină? N-am auzit de ea.

— Ştiu. Extrem de neobişnuită. Încântător de neobişnuită! Nici eu nu aş fi identificat-o dacă n-aş fi avut un caz ca ăsta acum trei sau patru ani. Doi copii se jucau de-a invitaţia la ceai cu păpuşile, şi au folosit fructe de tisă.

— Asta a fost? Fructe de tisă?

— Fructe sau frunze, mai bine zis ace. Extrem de otrăvitoare. Taxina este un alcaloid, fireşte. Nu cred să fi auzit de un caz în care a fost folosită în mod deliberat: E cât se poate de interesantă şi neobişnuită. N-ai idee, Neele, cât ajungi să te plictiseşti de obişnuitele buruieni ucigătoare! Taxinâ e o adevărată încântare. Fireşte, s-ar putea să greşesc. Nu mă cita, pentru numele lui Dumnezeu. Dar nu cred. Aş spune că şi pentru dumneata e interesant. Mai schimbă rutina!

— Un moment bun să fii băgat în cofă de toţi, asta-i ideea? Cu excepţia victimei.

— Da, bietul de el. Tonul doctorului Bernsdorff era pur formal. Mare ghinion pe el!

— A spus ceva înainte de a muri?

— Păi, unul din tipii dumitale stătea lângă el cu un carnet. El trebuie să aibă detaliile exacte. Bolborosea ceva despre

un ceai. Că i s-a pus ceva în ceai la birou. Dar asta-i o prostie, desigur.

— De ce e o prostie? Inspectorul Neele, care şi văzuse imaginea fermecătoarei domnişoare Grosvenor punând fructe de tisă în ceai ca apoi s-o respingă ca nefirească, vorbea tăios.

— Pentru că substanţa n-ar fi putut acţiona atât de repede. Am înţeles că simptomele au apărut imediat după ce a băut ceaiul, aşa-i?

— Aşa se spune.

— Ei bine, foarte puţine otrăvuri lucrează atât de repede, în afară de cianuri, fireşte. Şi poate de nicotină pură.

— Şi e sigur că n-a fost cianură sau nicotină?

— Dragă amice. Ar fi fost mort când a ajuns ambulanţa. Oh, nu, nici nu se pune problema de aşa ceva. E drept că am bănuit că e vorba de stricnină, dar convulsiile nu sunt câtuşi de puţin tipice stricninei. Tot neoficial, desigur, dar pot jura că e taxină.

— Cât îi ia să acţioneze?

— Depinde. O oră. Două ore, trei ore. Decedatul arăta a mare mâncău. Dacă a mâncat zdravăn la micul dejun, asta ar fi încetinit treaba.

— Micul dejun, spuse îngândurat inspectorul Neele. Da, pare să fie micul dejun.

— Dejun cu familia Borgia. Dr. Bernsdorff râse cu poftă. Ei bine, spor la vânătoare, flăcăule.

— Mulţumesc, doctore. Aş vrea să vorbesc cu sergentul meu înainte să închizi.

Din nou se auziră păcănituri şi bâzâituri şi voci îndepărtate. Apoi la urechea lui ajunse sunetul unei respiraţii greoaie, inevitabilul preludiu al conversaţiei sergentului Hay.

— Domnule, spuse acesta cu insistenţă. Domnule.

— Aici Neele. A spus decedatul ceva ce s-ar cuveni să ştiu?

— A spus că a fost ceaiul. Ceaiul pe care l-a băut la birou. Dar cei de aici spun că nu.

— Da, ştiu asta. Altceva nimic?

— Nu, domnule. Dar există ceva ciudat. Costumul pe care îl purta. I-am verificat buzunarele. Chestiile obişnuite – batistă, chei, mărunţiş, portofel. Dar era şi un lucru de-a dreptul ciudat. Buzunarul din dreapta al hainei. Avea cereale în el.

— Cereale?

— Da, domnule.

— Ce înţelegi prin cereale? Te referi la alimentul pentru micul dejun? Sau te referi la grâu sau orz.

— Asta-i, domnule! Erau boabe. Mi s-a părut că e secară. O mulţime de boabe de secară.

— Înţeleg. Ciudat. Dar se poate să fi fost o mostră. Ceva legat de o afacere.

— Chiar aşa, domnule. Dar m-am gândit că e bine să ştiţi.

— Foarte bine, Hay.

După ce puse receptorul în furcă, inspectorul Neele rămase privind în gol câteva clipe. Mintea sa ordonată trecea de la faza I a anchetei la faza II, de la bănuiala de otrăvire la certitudinea otrăvirii. Cuvintele profesorului Bernsdorff or fi fost ele neoficiale, dar profesorul Bernsdorff nu era omul care să se înşele în părerile lui. Rex Fortescue fusese otrăvit şi probabil că otrava îi fusese administrată cu o oră până la trei înainte de instalarea primelor simptome. De aceea, părea foarte probabil ca personalul de la birou să fie absolvit de brice vină.

Neele se ridică şi se duse în biroul alăturat. Se lucra ceva, dar nu era de aşteptat ca dactilografele să bată cu toată viteza.

— Domnişoara Griffith? Pot să mai discut ceva cu dumneata?

— Desigur, domnule Neele. Vreau să vă întreb dacă fetele ar putea să plece la masă. Pauza a trecut de mult. Sau aţi prefera să cerem să ni se aducă aici ceva de mâncare?

— Nu. Pot merge la masă. Dar trebuie să se întoarcă după aceea.

— Bine-nţeles.

Domnişoara Griffith îl urmă pe inspectorul Neele în biroul particular. Se aşează în felul ei liniştit şi eficient.

Fără preambul, inspectorul Neele spuse:

— Am vorbit cu St. Jude's Hospital. Domnul Fortescue a murit la 12:43.

Domnişoara Griffith primi vestea fără surpriză, mulţumindu-se doar să clatine din cap.

— Mă temeam că era foarte bolnav, spuse ea.

Nu era deloc distrusă, remarcă Neele.

— Vrei, te rog, să-mi vorbeşti despre casa şi familia lui?

— Sigur. Am încercat deja să iau legătura cu doamna Fortescue, dar se pare că a ieşit să joace golf. Nu se aşteaptă să se întoarcă la prânz, şi nici nu se ştie cu precizie la ce teren s-a dus. Adăugă, într-un mod explicativ: Locuiesc la Baydon Heath, ştiţi, unde se află trei binecunoscute terenuri.

Inspectorul Neele dădu din cap. Baydon Heath era locuit aproape în întregime de bogătaşi. Era doar la douăzeci de mile de Londra, avea un tren excelent, şi chiar cu maşina se ajungea uşor cu tot traficul aglomerat din orele dimineţii.

— Adresa exactă, te rog, şi numărul de telefon.

— Baydon Heath 3400. Numele casei este Cabana Tisa.

— Ce? Întrebarea tăioasă îi scăpă fără să vrea inspectorului Neele. Ai spus Cabana Tisa?

— Da.

Domnişoara Griffith păru uşor curioasă, dar inspectorul preluă din nou controlul.

— Poţi să-mi spui câte ceva despre familia lui?

— Doamna Fortescue este a doua soţie a lui. E mult mai tânără decât el. S-au căsătorit cam acum doi ani. Prima doamnă Fortescue a murit de mult. Din prima căsătorie au rezultat doi fii şi o fiică. Fata locuieşte în casă, ca de altfel şi fiul mai mare, care este şi partener la firmă. Din nefericire, e plecat în nordul Angliei cu treburi. E aşteptat să se întoarcă mâine.

— Când a plecat?
— Alaltăieri.
— Ai încercat să iei legătura cu el?
— Da. După ce domnul Fortescue a fost dus la spital, am sunat la hotelul din Manchester unde m-am gândit că a tras, dar plecase deja pe la începutul dimineţii. Cred că mai merge la Sheffield şi Leicester, dar nu sunt prea sigură. Vă pot da numele anumitor firme din aceste oraşe unde s-ar putea să se ducă.
Cu siguranţă o femeie eficientă, gândi inspectorul, şi dacă ar fi să omoare un om, probabil că l-ar omorî foarte eficient.
Se strădui să alunge aceste speculaţii şi să se concentreze mai mult asupra familiei domnului Fortescue.
— Există şi un al doilea fiu, spuneai?
— Da. Dar din cauza neînţelegerilor cu tatăl lui trăieşte în străinătate.
— Ambii fii sunt căsătoriţi?
— Da. Domnul Percival s-a însurat acum trei ani. El şi soţia lui ocupă un apartament separat în Cabana Tisa, dar se vor muta în scurt timp în propria lor casă din Baydon Heath.
— N-ai reuşit să iei legătura cu doamna Percival Fortescue când ai sunat?
— Plecase la Londra pentru toată ziua. Domnişoara Griffith continuă: Domnul Lancelot e însurat nici de un an. S-a căsătorit cu văduva lordului Frederick Anstice. Cred că i-aţi văzut pozele în TatleR. Cu caii, ştiţi.
Respiraţia domnişoarei Griffith era întretăiată, iar obrajii i se coloraseră uşor. Neele, care intuia repede starea de spirit a unui om, îşi dădu seama că această căsătorie o emoţionase şi atinsese coarda romantică a domnişoarei Griffith. Pentru ea aristocraţia era aristocraţie şi faptul că defunctul lord Frederick Anstice avusese o reputaţie întrucâtva dezgustătoare în cercurile celor cu blazon îi rămăsese aproape sigur necunoscut. Freddie Anstice îşi zburase creierii doar cu o zi înaintea unei anchete legate de evoluţia unuia din caii săi la curse. Neele îşi amintea vag de

soţia lui. Fusese fata unui pair irlandez şi mai fusese măritată cu un aviator care fusese omorât în timpul Bătăliei Angliei.

Iar acum, din cât se părea, era măritată cu oaia neagră a familiei Fortescue, căci Neele presupunea că neînţelegerile cu tatăl său, de care pomenise domnişoara Griffith, se datorau cine ştie cărui incident neplăcut din cariera tânărului Lancelot Fortescue.

Lancelot Fortescue! Ce nume! Şi cum îl chema pe celălalt fiu. Percival? Se întrebă cum fusese prima doamnă Fortescue. Avusese un gust ciudat în privinţa numelor de botez.

Trase telefonul spre el şi formă numărul reşedinţei familiei Fortescue.

La un moment dat, îi răspunse o voce de bărbat.

— Baydon Heath 3400.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Fortescue sau cu domnişoara Fortescue.

— Regret. Nu-s aici, niciuna.

Vocea i se păru inspectorului Neele uşor ameţită.

— Dumneata eşti valetul?

— Aşa-i.

— Domnului Fortescue i s-a făcut foarte rău.

— Ştiu. Au mai sunat aici. Dar eu n-am ce să fac. Domnul Val e în nord iar doamna Fortescue e la golf. Doamna Val s-a dus la Londra dar se-ntoarce la cină, iar domnişoara Elaine e plecată.

— Există cineva acolo, cu care să pot discuta despre starea domnului Fortescue?

— Păi. Nu ştiu. Bărbatul păru încurcat. Ar fi domnişoara Ramsbottom. Dar ea nu vorbeşte niciodată la telefon. Şi mai e domnişoara Dove. Ea e cum s-ar zice menajera şefă.

— Dă-mi-o, te rog, pe domnişoara Dove.

— Am să-ncerc să dau de ea.

Pe fir se auziră paşi îndepărtându-se. Inspectorul Neele nu mai auzi nici o mişcare dar un minut sau două mai târziu în

ureche îi răsună un glas feminin.
— La telefon domnişoara Dove.
Vocea era joasă şi bine timbrată, cu o dicţie foarte corectă. Inspectorul Neele îşi formă o imagine favorabilă despre domnişoara Dove.
— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, domnişoară Dove, dar domnul Fortescue a murit în urmă cu puţin timp la St. Jude's Hospital. I se făcuse brusc rău la birou şi a fost dus acolo. Ţin neapărat să iau legătura cu rudele lui.
— Desigur. Habar n-aveam. Se opri brusc. În glas nu i se citea nici o agitaţie, dar era şocată. Continuă: E o mare nenorocire. Persoana de care aveţi cu adevărat nevoie e domnul Percival Fortescue. El e cel care trebuie să se ocupe de toate. Aţi putea lua legătura cu el la Midland Hotel în Manchester sau la Grand în Leicester. Sau aţi putea încerca la Shearer şi Bonds din Leicester. Nu le ştiu numărul de telefon, dar ştiu că sunt o firmă pe la care avea de gând să treacă şi s-ar putea să fie în măsură să vă spună unde l-aţi putea găsi azi. Doamna Fortescue va fi cu siguranţă acasă la cină, dacă nu chiar la ceai. Va fi un mare şoc pentru ea. Trebuie că s-a întâmplat brusc, nu-i aşa? Domnul Fortescue se simţea foarte bine când a plecat dimineaţă de acasă.
— L-ai văzut înainte să plece?
— Da. Ce-a fost? Inima?
— Suferea de inimă?
— Nu. Nu. Nu cred. Dar m-am gândit că dacă a fost atât de brusc. Se întrerupse. Vorbiţi de la St. Jude's Hospital? Sunteţi doctor?
— Nu, domnişoară Dove, nu sunt doctor: Vorbesc din biroul domnului Fortescue. Sunt inspectorul detectiv Neele de la CID şi am să vin să vorbesc cu dumneata imediat ce pot.
— Inspector detectiv? Vreţi să spuneţi. Ce vreţi să spuneţi?
— A fost o moarte subită, domnişoară Dove, iar în astfel de cazuri suntem chemaţi la faţa locului, mai ales când

decedatul n-a fost consultat în ultimul timp de un doctor. Ceea ce bănuiesc că nu s-a întâmplat?

În glas se citea o intenţie foarte slabă de întrebare, dar femeia răspunse.

— Ştiu. Percival i-a fixat de două ori o consultaţie, dar el nu s-a dus. Era foarte delăsător. Toţi erau îngrijoraţi.

Se întrerupse, apoi reluă pe tonul degajat de mai înainte.

— Dacă doamna Fortescue ajunge acasă înainte de sosirea dumneavoastră, ce să-i spun?

Practică, aşa cum sunt formate, gândi inspectorul Neele.

Tare, spuse:

— Spune-i doar că în cazuri de moarte subită trebuie să facem câteva cercetări. Cercetări de rutină.

Închise.

Capitolul III

Neele împinse telefonul şi se uită pătrunzător la domnişoara Griffith:

— Aşadar, cu toţii erau îngrijoraţi în privinţa lui în ultimul timp. Vroiau să se ducă la doctor. Nu mi-ai spus asta.

— Nu m-am gândit, spuse domnişoara Griffith şi adăugă: Nu mi s-a părut niciodată cu adevărat bolnav.

— Dar cum?

— Doar schimbat. Altfel de cum era. Avea purtări ciudate.

— Îl îngrijora ceva?

— Oh, nu, nu îngrijorat. Noi eram cele îngrijorate.

Inspectorul Neele aşteptă răbdător.

— E greu de explicat, spuse domnişoara Griffith. Ştiţi, avea toane. Uneori era foarte gălăgios. O dată sau de două ori, sinceră să fiu, m-am gândit că băuse. Se lăuda şi spunea nişte chestii de-a dreptul ieşite din comun, care, după părerea mea, n-aveau cum să fie adevărate. Pentru că, de când sunt eu aici, în cea mai mare parte a timpului era foarte secretos în ceea ce privea afacerile lui, nu lăsa să-i scape nimic, să ştiţi. Dar în ultimul timp era cu totul altfel, expansiv şi. Ei bine, arunca cu banii în stânga şi-n dreapta, ceea ce nu-i semăna deloc. Vai, când băiatul de serviciu a

trebuit să se ducă la înmormântarea bunicii lui, l-a chemat la el şi i-a dat o bancnotă de cinci lire şi i-a spus să parieze pe al doilea favorit, şi apoi a izbucnit în râs. Nu era. Ei bine, nu mai era el însuşi. Asta-i tot ce pot spune.

— Ca şi cum ar fi avut ceva în minte?

— Nu în sensul obişnuit al cuvântului. Era ca şi cum ar fi aşteptat cu nerăbdare ceva plăcut. Palpitant.

— Posibil o afacere mare pe care urma s-o încheie?

Domnişoara Griffith aprobă cu mai multă convingere.

— Da. Da, mai de grabă asta. Ca şi cum treburile cotidiene nu mai contau. Era surescitat. Şi veneau la el în probleme de afaceri unii oameni cam dubioşi, pe care nu-i mai văzusem până atunci. Asta îl îngrijora nespus pe domnul Percival.

— Oh, îl îngrijora?

— Da. Vedeţi dumneavoastră, domnul Percival s-a bucurat întotdeauna de încrederea tatălui său. Tatăl său se bizuia pe el. Dar în ultimul timp.

— În ultimul timp nu se mai înţelegeau atât de bine.

— Domnul Fortescue făcea o mulţime de lucruri pe care domnul Percival le considera nesăbuite. Domnul Percival este întotdeauna foarte grijuliu şi prudent. Dar, dintr-o dată, tatăl său nu l-a mai ascultat şi asta l-a supărat foarte tare.

— Şi au avut un scandal pe tema asta?

Inspectorul Neele încă mai tatona.

— Nu ştiu de scandal. Fireşte, acum îmi dau seama că domnul Fortescue trebuie să-şi fi ieşit din săritE. Ca să strige în halul ăla.

— A strigat? Ce-a spus?

— A ieşit direct în camera dactilografelor.

— Aşa că aţi auzit toate?

— Păi. Da. L-a făcut în fel şi chip pe Percival. L-a insultat. L-a înjurat.

— Ce spunea că făcuse Percival?

— Mai degrabă că nu făcuse ceva. L-a numit conţopist nenorocit. I-a spus că avea ochelari de cal, că nu avea idee cum se fac afacerile în stil mare. I-a spus: „Am să-l aduc iar pe Lance acasă. El face cât zece ca tine. Şi el s-a însurat cu cine trebuia. Lance a avut curaj chiar şi atunci când a riscat o condamnare.” Vai, n-ar fi trebuit să spun asta!

Domnişoara Griffith, mânuită cu dibăcie de inspectorul Neele ca şi multe altele înaintea ei, se pomeni copleşită brusc de confuzie.

— Nu-ţi fă probleme, spuse liniştitor inspectorul Neele. Ce-a fost a fost.

— Oh, da, e mult de atunci. Domnul Lance era foarte tânăr şi înflăcărat şi nu-şi dădea seama ce face.

Inspectorul Neele mai auzise acest punct de vedere şi nu era de acord cu el. Dar trecu mai departe.

— Spune-mi câte ceva despre personalul de aici.

Domnişoara Griffith, dornică să treacă rapid peste indiscreţia ei, începu să-i dea informaţii despre diversele persoane din cadrul firmei. Inspectorul Neele îi mulţumi, apoi îi spuse că ar vrea să vorbească din nou cu domnişoara Grosvenor.

Ofiţerul de poliţie Waite îşi ascuţi creionul. Remarcă visător că era o ambianţă a la Ritz. Privirea îi lunecă admirativ peste fotoliile uriaşe, biroul larg şi luminile mascate.

— Chiar şi toţi oamenii ăştia au nume a la Ritz, spuse el. Grosvenor. Sună oarecum a duce. Şi Fortescue e un nume stilat.

Inspectorul Neele zâmbi.

— Pe tatăl lui nu-l chema Fortescue. Venea dintr-o ţară din centrul Europei. Probabil că omul nostru s-a gândit că Fortescue sună mai bine.

Ofiţerul se uită la el cu admiraţie.

— Aşadar ştiţi totul despre el?

— Am verificat câteva lucruri înainte de a veni aici.

— Nu are dosar, nu?

— Oh, nu. Domnul Fortescue era mult prea deştept pentru asta. Avea anumite legături cu piaţa neagră şi a făcut câteva afaceri cel puţin dubioase, să le spunem, dar întotdeauna s-a încadrat în lege.

— Am înţeles. Un tip nu chiar corect.

— Un descurcăreţ. Nu l-am prins cu nimic. Cei de la Inland Revenue erau de mult timp pe urmele lui, dar a fost mai isteţ decât ei. Defunctul domn Fortescue era un geniu al finanţelor.

— Genul de om care „ar fi putut avea duşmani?

— Da, categoric. Dar a fost otrăvit acasă, nu uita. Sau aşa s-ar părea. Ştii, Waite, văd profilându-se un anumit şablon. Un şablon vechi, familiar. Percival, băiatul bun. Lance, băiatul rău, cu succes la femei. Soţia care e mult mai tânără decât soţul şi care nu precizează pe care teren va juca golf. Toate astea îmi sunt foarte familiare. Un singur lucru nu se potriveşte deloc.

Poliţistul Waite întrebă „Care?” exact când uşa se deschise şi domnişoara Grasvenor, reîntoarsă complet la obişnuita ei poză, întrebă cu un aer trufaş:

— Aţi dorit să mă vedeţi?

— Vroiam să te mai întreb câte ceva despre patronul dumitale. Sau, mai bine zis, despre fostul dumitale patron.

— Bietul de el, rosti neconvingător domnişoara Grosvenor.

— Vreau să-mi spui dacă ai observat vreo schimbare la el în ultimul timp.

— Da?

— În ce sens?

— N-aş putea spune exact. Părea să spună o mulţime de aiureli. Nu credeam nici jumătate din ce spunea. Şi apoi, îşi pierdea foarte uşor calmul, mai ales cu domnul Percival. Nu cu mine, desigur, pentru că eu nu mă cert niciodată. Eu spun doar: „Da, domnule Fortescue”, indiferent ce ciudăţenie spune, adică spunea.

— Ţi-a făcut. Vreodată. Ăă. Avansuri?

Domnişoara Grosvenor răspunse cu un oarecare regret.

— Ei bine, nu, n-aş spune chiar asta.

— Încă un lucru, domnişoară Grosvenor. Domnul Fortescue avea obiceiul să poarte în buzunar grăunţe?

Domnişoara Grosvenor trădă o vie surpriză.

— Grăunţe? În buzunar? Vreţi să spuneţi, ca să dea de mâncare la porumbei?

— Puteau să fi fost şi pentru asta.

— Oh, sunt sigură că nu. Domnul Fortescue? Să dea de mâncare la porumbei? Oh, nu.

— Putea să aibă dintr-un motiv anume azi în buzunar orz. Sau secară? O mostră, poate? Vreo afacere cu cereale?

— Nu. Azi după-amiază îi aştepta pe cei de la Asiatic Oil. Şi pe preşedintele lui Atticus Building Society. Pe nimeni altcineva.

— Mulţumesc, spuse inspectorul Neele şi, cu o fluturare a mâinii, îi dădu de înţeles că era liberă să plece.

— Are nişte picioare grozave, spuse cu un oftat ofiţerul de poliţie Waite. Şi nişte ciorapi de nylon.

— Picioarele nu-mi sunt de nici un folos, spuse inspectorul Neele. Am rămas tot cu ce am avut. Un buzunar de secară. Şi nici o explicaţie.

Capitolul IV

Mary Dove se opri în timp ce cobora scările şi privi pe fereastră. La scară tocmai trăsese o maşină din care coborau doi bărbaţi. Cel mai înalt dintre ei rămase o clipă cu spatele la casă, privind împrejurimile. Mary Dove îi cântări gânditoare. Inspectorul Neele şi, probabil, un subaltern.

Se întoarse de la fereastră şi se privi în oglinda înaltă de pe peretele din dreptul spalierului. Văzu o siluetă micuţă şi cuminte cu guler şi manşete de un alb imaculat pe bej-cenuşiul rochiei. Părul negru, cu cărare pe mijloc, era adunat la ceafă într-un coc strălucitor. Rujul de buze pe care-l folosea era de un trandafiriu deschis.

În mare, domnişoara Dove era mulţumită de cum arăta. Coborî scările surâzând.

Inspectorul Neele, cercetând împrejurimile, îşi spunea: Să-i spui unei asemenea case cabană! Cabana Tisa! O toană a bogătaşilor! Casa era ceva ceea ce el, inspectorul Neele, ar fi numit o reşedinţă impozantă. Ştia prea bine ce era o cabană sau, cum i se mai spunea prin părţile alea, căsuţa portarului. El însuşi crescuse în una! Căsuţa de la porţile lui Hartington Park, acea casă masivă în stil palladian cu cele douăzeci şi nouă de dormitoare ale sale, care acum fusese preluată de Trustul Naţional. Căsuţa fusese atrăgătoare pe dinafară, dar igrasioasă, neconfortabilă şi utilată cu cele mai primitive instalaţii pe dinăuntru. Din fericire, toate acestea fuseseră acceptate ca fiind pe deplin corespunzătoare de către părinţii inspectorului Neele. Nu trebuiseră să plătească nici o chirie şi nu avuseseră altceva de făcut decât să închidă şi să deschidă porţile atunci când era nevoie. În plus, întotdeauna se găsiseră o mulţime de iepuri şi, din când în când, câte un fazan de pus în oală. Doamna Neele nu descoperise plăcerea fierului electric de călcat, a plitei cu combustibil lichid, a dulapurilor suspendate, a apei calde şi reci de la robinete, şi a aprinsului şi stinsului luminii doar printr-o apăsare a degetului. Iarna, familia Neele avea o lampă cu gaz, iar vara se culcau când se făcea întuneric. Erau o familie sănătoasă şi fericită, rămasă mult în urma vremurilor.

Aşa că, ori de câte ori auzea cuvântul cabană, inspectorul Neele era copleşit de amintirile copilăriei. Dar casa asta cu preţiosul său nume de Cabana Tisa era exact genul de reşedinţă pe care şi-o construiau bogătaşii şi pe care o numeau „căsuţa lor de la ţară”. Şi nici ţară nu era, conform ideii despre ţară a inspectorului Neele. Casa era o structură solidă din cărămidă roşie, întinzându-se mai mult în lungime decât în înălţime, cu cam prea multe frontoane şi un număr imens de ferestre. Grădinile erau cât se poate de artificiale, toate dând în straturi cu trandafiri şi pergole şi bazine, şi ridicându-se la înălţimea numelui casei printr-un mare număr de garduri din arbuşti de tisa, tunşi.

Era o abundenţă de tisa pentru oricine ar fi dorit să-şi procure materia primă a otravei numită taxină. La dreapta, dincolo de trandafiri şi pergole, rămăsese un pic de natură adevărată – o tisă imensă de genul celor pe care le asociezi cu curţile bisericilor, cu ramurile susţinute de pari, un fel de Moise al lumii pădurii. Copacul acesta fusese aici cu mult înainte ca nou construitele case de cărămidă roşie să fi început să împânzească acest colţ de lume, gândi inspectorul. Fusese aici înaintea terenurilor de golf. Şi, cum era o antichitate preţioasă, fusese păstrat şi încorporat în noul decor şi, probabil, dăduse chiar numele noii reşedinţe. Cabana Tisa. Şi, posibil, fructele acestui copac.

Inspectorul Neele reteză firul acestor speculaţii neprofitabile. Trebuia să-şi continue treaba. Sună.

Îi deschise un bărbat între două vârste care se potrivea perfect cu imaginea pe care şi-o formase despre el atunci când vorbiseră la telefon. Un bărbat cu un aer înşelător de corectitudine, ochi pătrunzători şi o mână destul de nesigură.

Inspectorul Neele se prezentă şi îşi prezentă subordonatul şi avu plăcerea să vadă cum în ochii valetului se ivi brusc o privire alarmată. Neele nu dădu prea multă importanţă acestui lucru. Se putea foarte bine să nu aibă nici o legătură cu moartea lui Rex Fortescue. Era foarte posibil să fie o pură reacţie automată.

— Doamna Fortescue s-a întors?

— Nu, domnule.

— Atunci aş vrea să vorbesc cu domnişoara Dove.

Bărbatul întoarse uşurel capul.

— Uitaţi-o pe domnişoara Dove. Coboară scările.

Inspectorul Neele o cântări pe domnişoara Dove în timp ce aceasta cobora scările largi cu un aer studiat. De data asta imaginea mentală nu corespundea cu realitatea. Inconştient, cuvântul menajeră stârnise vaga impresie despre cineva masiv şi autoritar, o femeie îmbrăcată în

negru care îţi sugera pe tăcute clinchetul unui mănunchi de chei.

Inspectorul nu era deloc pregătit pentru silueta micuţă şi elegantă care cobora către el. Tonurile moi, ca ale penajului turturelor, ale rochiei ei, gulerul şi manşetele albe, coafura impecabilă, surâsul de Mona Lisa. Toate păreau, întrucâtva, uşor ireale ca şi cum tânăra femeie sub treizeci de ani interpreta un rol: nu un rol de menajeră, gândi el, ci rolul lui Mary Dove. Înfăţişarea ei era menită să se ridice la înălţimea numelui ei.

Îl salută liniştită.

— Inspectorul Neele?

— Da. Acesta este sergentul Hay. După cum ţi-am spus la telefon, domnul Fortescue a murit la St Jude's Hospital la 12:43. Se pare că moartea lui a fost cauzată de ceva ce a mâncat azi dimineaţă la micul dejun. De aceea, m-aş bucura dacă sergentul Hay ar putea merge la bucătărie să pună câteva întrebări cu privire la ce s-a servit.

O clipă, ochii ei îngânduraţi îi întâlniră pe ai lui, apoi dădu din cap.

— Desigur, spuse. Se întoarse spre valetul care şovăia nelinişţit. Crump, du-l te rog pe sergentul Hay la bucătărie şi arată-i tot ce vrea să vadă.

Cei doi bărbaţi plecară împreună. Mary Dove îi spuse lui Neele.

— Vreţi să poftiţi aici?

Deschise uşa unei camere şi intră înaintea lui. Era o încăpere care putea fi clar etichetată „Salon de fumat”, cu lambriuri, scaune largi, tapisate, şi un set de litografii corespunzătoare pe pereţi.

— Luaţi loc, vă rog.

Se aşează iar Mary Dove luă loc în faţa lui. Inspectorul observă că, contrar preferinţelor obişnuite ale femeilor, ea preferase să stea cu faţa la lumină. O preferinţă şi mai neobişnuită dacă femeia avea ceva de ascuns. Dar, probabil, Mary Dove nu avea nimic de ascuns.

— Îmi pare foarte rău că n-aţi găsit pe nimeni din familie, spuse ea. Doamna Fortescu se poate întoarce în orice clipă. La fel şi doamna Val. I-am telegrafiat domnului Percival Fortescue în diferite locuri.

— Mulţumesc, domnişoară Dove.

— Spuneaţi că moartea domnului Fortescue a fost cauzată de ceva ce a mâncat la micul dejun? Adică mâncare otrăvită?

— S-ar putea. O urmări.

Ea răspunse liniştită.

— Pare puţin probabil. Azi dimineaţă la micul dejun s-a servit omletă cu costiţă, pâine prăjită cu gem şi cafea. A mai fost pe servantă şuncă rece, dar asta a fost tăiată ieri nimănui nu i-a fost rău după ea. Nu s-a servit nici peşte, nici mezeluri. Nimic de genul ăsta.

— Văd că ştii exact ce s-a servit.

— Normal. Eu comand masa. La cină, aseară.

— Nu, o întrerupse inspectorul Neele. Nu se pune problema cinei de ieri.

— Mă gândeam că o otravă pusă în mâncare îşi poate face efectul în douăzeci şi patru de ore.

— Nu în cazul ăsta. Vrei să-mi spui exact ce a mâncat şi a băut domnul Fortescue înainte să plece de acasă?

— La opt i s-a dus ceaiul în camera lui. Micul dejun a fost la nouă şi un sfert. După cum v-am spus, domnul Fortescue a mâncat omletă cu costiţă, cafea, pâine prăjită şi gem.

— Cereale nu?

— Nu, nu-i plăceau cerealele.

— Zahărul pentru cafea. Era tos sau cubic?

— Cubic. Dar domnul Fortescue nu punea zahăr în cafea.

— Lua vreun medicament dimineaţa? Săruri? Vreun tonic? Ceva pentru digestie?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Ai luat şi dumneata micul dejun cu el?

— Nu. Eu nu iau masa cu familia.

— Cine a fost la micul dejun?

— Doamna Fortescue. Domnişoara Fortescue. Doamna Val Fortescue. Domnul Percival era plecat, fireşte.

— Şi doamna şi domnişoara. Fortescue au mâncat aceleaşi feluri?

— Doamna Fortescue a băut doar cafea şi suc de portocale şi a mâncat pâine prăjită. Doamna Val şi domnişoara Fortescue mănâncă întotdeauna zdravăn la micul dejun. Pe lângă omletă şi şuncă rece, probabil că au mâncat şi cereale. Doamna Val bea ceai, nu cafea.

Inspectorul Neele reflectă o clipă. Trei persoane şi doar trei luaseră micul dejun cu defunctul. Soţia, fiica şi nora lui. Fiecare din ele putea să fi profitat de o ocazie ca să-i pună taxină în cafea. Amăreala cafelei ar fi mascat foarte bine gustul amar al taxinei. Mai era şi ceaiul de dimineaţă, fireşte, dar Bernsdorff lăsase să se înţeleagă că în ceai gustul ar fi fost sesizat. Dar se putea şi ca, fiind foarte devreme, când simţurile nu erau pe deplin treze. Ridică ochii şi o surprinse pc Mary Dove urmărindu-l.

— Întrebările dumneavoastră cu privire la tonic şi medicamente mi se par cam ciudate, inspectore. Par să sugereze că fie că au avut ele însele ceva, fie s-a pus ceva în ele mai târziu. Dar în niciunul din cazuri nu ar putea fi numite mâncare otrăvită.

Neele o privi drept.

— N-am spus în mod categoric că domnul Fortescue a murit din cauza mâncării otrăvite, ci din cauza unui anume gen de otrăvire. De fapt, doar otrăvire.

Ea repetă moale:

— Otrăvire.

Nu părea nici uimita, nici înspăimântată, ci pur şi simplu interesată. Atitudinea ei era cea a unei persoane care se confruntă cu o nouă experienţă.

De fapt, o şi spuse după un moment de reflecţie.

— N-am mai avut de a face până acum cu un caz de otrăvire.

— Nu e chiar plăcut, o informă sec Neele.

— Nu. Presupun că nu.

Se gândi o clipă la asta apoi ridică ochii spre Neele, cu un zâmbet brusc.

— N-am făcut-o eu, spuse. Dar, probabil, toată lumea v-a spus la fel!

— Ai vreo idee cine a făcut-o, domnişoară Dove?

Femeia ridică din umeri.

— Sinceră să fiu, era un om odios. Oricine ar fi putut s-o facă.

— Dar oamenii nu sunt otrăviţi doar pentru că sunt „odioşi”, domnişoară Dove. De regulă există un motiv serios pentru asta.

— Da, desigur.

O spuse pe un ton gânditor.

— Ai ceva împotrivă să-mi vorbeşti despre cei de aici?

Ea îşi ridică privirea, şi inspectorul fu uimit să constate că ochii îi erau limpezi şi amuzaţi.

— Nu-mi cereţi să dau chiar o declaraţie, nu-i aşa? Nu, nu poate fi asta, pentru că subalternul dumneavoastră se ocupă cu râvnă de personalul casnic. N-aş vrea ca ceea ce spun să fie citat la tribunal. Totuşi, aş prefera să vorbesc. Neoficial?

— Atunci, dă-i înainte, domnişoară Dove. După cum deja ai observat, n-am nici un martor.

Femeia se lăsă pe speteaza scaunului legănându-şi piciorul zvelt şi îşi îngustă ochii.

— Daţi-mi voie să încep prin a spune că n-am nici un sentiment de loialitate faţă de patronii mei. Lucrez pentru ei pentru că este o slujbă bine plătită şi insist să fie bine plătită.

— Am fost puţin surprins că ţi-ai ales o astfel de slujbă. Aş fi crezut că, cu creierul şi educaţia dumitale.

— S-ar fi cuvenit să mă aflu într-un birou? Sau să întocmesc dosare în vreun minister? Dragul meu inspector, asta e afacerea perfectă. Oamenii plătesc, oricât – oricât – ca să fie scutiţi de grijile casnice. Să găseşti şi să angajezi

un personal este o treabă tracasantă. Să scrii agenţiilor, să dai anunţuri, să chemi la interviu nu ştiu câţi oameni şi să-i descoşi, iar în final să faci ca toată treaba să meargă ca pe roate. Ei bine, toate astea cer o anumită pricepere pe care majoritatea oamenilor nu o are.

— Şi presupunând că personal dumitale, după ce l-ai adunat, nu e suficient sau te lasă de izbelişte? Am mai auzit de astfel de cazuri.

Mary zâmbi.

— Dacă e nevoie, ştiu să fac patul, să şterg praful, să gătesc o masă şi să o servesc fără să se observe vreo diferenţă. Fireşte, nu le spun asta. Le-aş putea da idei. Dar întotdeauna pot acoperi cu succes un loc liber în schema personalului. Însă nu prea sunt astfel de cazuri. Eu lucrez doar pentru cei foarte bogaţi care plătesc oricât ca să n-aibă bătăi de cap. La rândul meu plătesc şi eu personalului lefuri dintre cele mai mari şi astfel mi-i aleg pe cei mai buni.

— Aşa ca valetul?

Mary îi aruncă o privire amuzată.

— Întotdeauna sunt probleme când e vorba de un cuplu. Crump e aici datorită doamnei Crump care este una dintre cele mai bune bucătărese pe care le-am întâlnit vreodată. E o bijuterie şi oricine ar da oricât ca s-o aibă. Domnului Fortescue îi place cum găteşte. Îi plăcea, ar trebui să spun. În casa asta nimeni n-are scrupule, şi au o mulţime de bani. Doamna Crump poate comanda tot ce-i place sau are chef să gătească. Cât despre Crump, el face doar onorurile. Argintăria lui e în regulă, şi nu serveşte deloc rău la masă. Cheia de la pivniţa cu vinuri e la mine, şi stau cu ochii pe whisky, gin şi orice serveşte el la masă.

Inspectorul Neele ridică din sprâncene.

— Eşti o menajeră desăvârşită.

— Găsesc că trebuie să ştii cum să faci totul tu însuţi. După aceea nu mai e nevoie să-l mai faci. Dar vroiaţi să-mi cunoaşteţi părerea despre familie.

— Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Toţi sunt cu adevărat odioşi. Defunctul domn Fortescue era genul de escroc care avea grijă să iasă mereu basma curată. Se lăuda întruna cu afacerile lui corecte. Era mitocan şi insuportabil şi era un fanfaron de nedescris. Doamna Fortenescue, Adela, era cea de-a doua soţie a lui şi mai tânără decât el cu aproape treizeci de ani. A dat peste ea la Brighton. Era manichiuristă şi vâna un tip cu bani mulţi. E foarte arătoasă. O bucăţică realmente sexy, dacă ştiţi ce vreau să spun.

Inspectorul Neele fu şocat dar se strădui să n-o arate. Considera că o fată ca Mary Dove nu s-ar fi cuvenit să vorbească aşa.

Tânăra continuă liniştită:

— Adele l-a luat pentru bani, desigur, iar fiul lui, Percival, şi fiica lui, Elaine, au fost pur şi simplu bolnavi de ciudă. Se poartă cu ea cât se poate de scârbos, dar ea e destul de înţeleaptă ca să nu-i bage în seamă. Ştie să-l joace pe degete pe bătrân. Oh, vai, iar am folosit greşit timpul. Încă nu m-am obişnuit cu gândul că e mort.

— Să auzim despre fiu.

— Dragul Percival? Val, cum îi spune soţia lui. Percival e un ipocrit mieros. E politicos şi afurisit şi viclean. Era îngrozit de tatăl său şi mereu se lăsa terorizat, dar se pricepe de minune să facă tot cum vrea el. Spre deosebire de tatăl lui, e foarte strâns la pungă. Economia e una din pasiunile lui. De asta şi întârzie să-şi găsească o casă a lui. Stând aici, a economisit.

— Şi soţia lui?

— Jennifer e moale şi pare foarte proastă. Dar eu n-aş băga mâna în foc. A fost asistentă medicală înainte de căsătorie. L-a îngrijit pe Percival de pneumonie şi a ajuns în faţa altarului. Bătrânul a fost dezamăgit de această căsătorie. Era un snob şi dorea, ca Percival să facă ceea ce numea el o „partidă bună”. O dispreţuia pe sărmana doamnă Val şi-i tot dădea peste nas. Nici ea nu-l poate suferi. Nu-l putea suferi, cred. Principalele ei pasiuni sunt

cumpărăturile şi cinematograful, iar cea mai mare supărare a ei este că bărbatul ei e zgârcit.

— Ce-mi poţi spune despre fiică?

— Elaine? Îmi pare rău pentru Elaine. Nu-i fată rea. E una din şcolăriţele alea care nu se maturizează niciodată. E foarte bună la sport şi conduce cercul de ghizi şi tot felul de treburi de genul ăsta. Nu de mult a avut o aventură cu un învăţător ţâfnos, dar tatăl a descoperit că tânărul avea idei comuniste şi a dărâmat idila ca pe-o şandrama.

— Ea n-a avut curaj să-l înfrunte?

— Ea a avut. Tânărul a dat înapoi. Îmi închipui că iarăşi a fost o problemă de bani. Elaine, sărmana, nu e deosebit de atrăgătoare.

— Şi celălalt fiu?

— Eu nu l-am văzut niciodată. Din cât se spune, e atrăgător şi soi rău, totodată. Am auzit o poveste cu un cec falsificat. Trăieşte în Africa de Est.

— A fost înstrăinat de tatăl său.

— Da, domnul Fortescue nu l-a putut dezmoşteni pentru că deja îl făcuse partener la firmă, dar n-a mai avut nici o legătură cu el de ani de zile, şi dacă se întâmpla să fie pomenit numele lui Lance, întotdeauna spunea: „Nu-mi vorbiţi de ticălosul ăla. Nu e fiul meu”. Totuşi.

— Da, domnişoară Dove?

Mary spuse încetişor:

— Totuşi, nu m-ar fi mirat dacă bătrânul Fortescue ar fi avut de gând să-l aducă înapoi.

— Ce te face să crezi asta?

— Cam acum o lună, bătrânul Fortescue a avut un scandal groaznic cu Percival – a descoperit că Percival făcuse ceva pe la spatele lui. Nu ştiu ce, dar a fost extrem de furios. Percival a încetat brusc să mai fie băiatul cel bun. Era cu totul altfel în ultimul timp.

— Domnul Fortescue era cu totul altfel?

— Nu. Mă referеam la Percival. Era negru de îngrijorare.

— Şi-acum, servitorii. Despre familia Crump mi-ai vorbit deja. Cine mai e?

— Gladys Martin e servitoare, sau cameristă cum se spune în ziua de azi. Face camerele de la parter, pune masa, strânge masa şi îl ajută pe Crump la servit. E o fată foarte decentă dar aproape imbecilă. Tipul adenoidal. Menajeră e Ellen Curtis. În vârstă, ursuză, foarte irascibilă, dar face treabă bună şi e o menajeră de prima clasă. Restul sunt ajutoare din afară.

— Ăştia sunt toţi?

— Mai e bătrâna domnişoară Ramsbottom.

— Ea cine e?

— Cumnata domnului Fortescue, sora primei soţii. Soţia lui era mult mai în vârstă ca el, iar sora ei era mult mai în vârstă ca ea, ceea ce face să fie bine trecută de şaptezeci de ani. Are o cameră a ei la etajul al doilea, îşi găteşte singură şi tot tacâmul, şi are doar o femeie care vine să-i facă curăţenie. E cam excentrică şi nu l-a plăcut niciodată pe cumnatul ei, dar a venit aici când sora ei trăia şi a rămas şi după ce a murit. Domnul Fortescue nu şi-a prea bătut capul cu ea. E o figură, mătuşa Effie.

— Şi asta-i tot.

— Asta-i tot.

— Şi-acum am ajuns la dumneata, domnişoară Dove.

— Doriţi amănunte? Sunt orfană. Am făcut un curs de secretară la St. Alfred's Secretarial College. Mi-am luat o slujbă ca stenografă, am lăsat-o şi am luat alta, am decis că nu era de mine şi mi-am început prezenta carieră. Am lucrat pentru trei patroni diferiţi. După aproximativ un an sau opt luni m-am plictisit să stau într-un loc anume şi m-am mutat. La Cabana Tisa sunt doar de un an şi ceva. Vă voi scrie numele şi adresele foştilor mei patroni şi vă voi da o copie a referinţelor mele. Va fi suficient?

— Absolut, domnişoară Dove. Neele rămase tăcut câteva clipe, savurând imaginea mentală a domnişoarei Dove otrăvind micul dejun al domnului Fortescue. Mintea i se

duse chiar mai în urmă şi o văzu culegând metodic într-un coşuleţ bacele de tisă. Cu un oftat, reveni la prezent. Acum aş vrea s-o văd pe fata aia. Ăă. Gladys, şi apoi pe Ellen, menajera. Adăugă în timp ce se ridica: Apropo, domnişoară Dove, ai vreo idee,de ce domnul Fortescue purta în buzunar grăunţe?

— Grăunţe? Tânăra îl privea cu un aer ce părea să exprime surpriză, autentică.

— Da – boabe. Îţi sugerează ceva, domnişoară Dove?

— Absolut nimic.

— Cine are grijă de hainele lui?

— Crump.

— Am înţeles. Domnul şi doamna Fortescue împărţeau acelaşi domnitor?

— Da. El avea o cameră de toaletă şi baie, fireşte, şi ea la fel. Mary se uită a ceas. Cred că deja ar trebui să vină.

Inspectorul era în picioare. Spuse pe un ton plăcut:

— Ştii ceva, domnişoară Dove? Mi se pare foarte ciudat că, deşi sunt trei terenuri de golf în vecinătate, nu s-a putut da până acum de doamna Fortescue pe niciunul din ele.

— N-ar trebui să vi se pară atât de ciudat. E foarte posibil să nu fi jucat deloc golf.

Vocea lui Mary era seacă. Inspectorul spuse tăios:

— Eu am fost clar informat că juca golf.

— Şi-a luat crosele de golf şi şi-a anunţat intenţia de a juca. A plecat cu maşina ei, fireşte.

Neele o privi drept.

— Cu cine juca? Ştii?

— Ar putea fi domnul Vivian Dubois.

Inspectorul se mulţumi să spună: „Am înţeles”.

— Am să v-o trimit pe Gladys. Probabil va fi speriată de moarte.

Mary se opri o clipă lângă uşă, apoi spuse:

— Nu prea v-aş sfătui să vă luaţi după ce v-am spus. Sunt o fiinţă răutăcioasă.

Ieşi. Inspectorul privi gânditor în urma ei. Indiferent dacă era răutate sau nu, cele ce-i spusese nu duceau lipsă de sugestivitate. Dacă Rex Fortescue fusese otrăvit în mod deliberat, ceea ce părea a fi cazul, atunci ambianţa de la Cabana Tisa era foarte promiţătoare. Motive se găseau din belşug.

Capitolul V

Fata care intră în cameră şovăind vizibil era o fată urâtă, înspăimântătoare la vedere care, în ciuda faptului că era înaltă şi îmbrăcată decent într-o uniformă bordo, reuşea să arate şleampătă.

Spuse pe loc, fixându-l cu nişte ochi care implorau:

— N-am făcut nimic. Zău că n-am făcut. Nu ştiu nimic despre asta.

— Asta-i foarte bine, spuse cu căldură Neele. Glasul i se schimbase uşor. Suna mai vesel şi mult mai apropiat. Vroia s-o facă pe sărmana fată înspăimântată să se simtă în largul ei.

— Ia loc aici, continuă el. Mă interesează doar micul dejun de azi dimineaţă.

— Nu ştiu absolut nimic.

— Dumneata ai pus masa, nu?

— Da, eu. Chiar şi acea recunoaştere venise şovăind. Fata părea atât vinovată cât şi îngrozită, dar inspectorul era obişnuit cu martori care arătau astfel. Continuă pe un ton lejer:

— Cine a coborât primul?

Elaine Fortescue coborâse prima la micul dejun. Intrase tocmai când Crump aducea cafetiera. Următoarea a fost doamna Fortescue, apoi doamna Val, iar stăpânul coborâse ultimul. S-au aşteptat unul pe altul. Ceaiul şi cafeaua şi felurile calde erau toate pe platourile de pe servantă.

Nu află de la ea nimic ce să nu fi ştiut deja. Mâncarea şi băutura erau cele descrise de domnişoara Dove. Stăpânul şi doamna Fortescue şi domnişoara Elaine au băut cafea, iar doamna Val ceai. Totul fusese exact ca de obicei.

Neele îi puse câteva întrebări despre ea, şi aici fata se arătă mai destinsă. La început servise într-o casă, apoi în diverse cafenele. Pe urmă se gândise i-ar fi plăcut să se întoarcă în serviciul privat şi, în septembrie, venise la Cabana Tisa. Era aici de două luni.

— Şi îţi place?

— Păi, e foarte bine. Nu munceşti pe brânci. Dar n-ai prea multă libertate.

— Vorbeşte-mi despre costumele domnului Fortescue. Cine are grijă de ele? Cine le perie, şi tot restul?

Gladys păru uşor scârbită.

— Domnul Crump ar trebui să o facă. Dar de cele mai multe ori mă pune pe mine.

— Cine a periat şi călcat costumul pe care îl purta azi domnul Fortescue?

— Nu-mi amintesc pe care-l purta. Are atâtea!

— Ai găsit vreodată în vreun buzunar de-al lui grăunţe?

— Grăunţe? Fata părea nedumerită.

— Secară, mai exact.

— Secară? Asta-i pâine, nu-i aşa? Un soi de pâine neagră. Scârboasă la gust.

— Asta-i pâinea făcută din secară. Secara în sine este sub formă de grăunţe, de boabe. S-au găsit nişte boabe de secară în buzunarul hainei stăpânului dumitale.

— În buzunarul hainei lui?

— Da. Ştii cum a ajuns acolo?

— N-aş putea spune. N-am văzut niciodată cum arată.

Nu mai putu scoate nimic în plus, de la ea. O clipă se întrebă dacă ştia mai multe decât era dispusă să recunoască. Părea în mod cert stânjenită şi în defensivă, dar asta se putea datora şi fricii de poliţie în general.

Când în final îi spuse că e liberă să plece, fata întrebă:

— E chiar adevărat, nu-i aşa? E mort?

— Da, e mort.

— Aşa, dintr-odată, nu? Când au sunat de la birou au spus că a avut un fel de criză.

— Da. Un fel de criză.

— Am cunoscut o fată care avea crize. O apucau din senin. Mă speria.

Preţ de o clipă, această amintire păru să-i înfrângă suspiciunea.

Inspectorul Neele se îndreptă spre bucătărie.

Prezenţa lui avu un efect imediat. O femeie masivă, roşie la faţă, se îndreptă ameninţătoare spre el, cu un făcăleţ în mână.

— Poliţia, 'ai?! Spuse ea. Să vină aici şi să spună aşa ceva! Nimic din toate astea nu-i adevărat. Tot ce-am trimis în sufragerie a fost exact cum trebuia să fie. Să vină aici şi să spună că eu l-am otrăvit pe stăpân! Poliţie sau nepoliţie, eu un lucru vă spun. Niciodată în casa asta nu s-a servit mâncare proastă!

Dură ceva până când inspectorul Neele reuşi s-o liniştească pe artista iritata. Sergentul Hay se uita rânjind dintr-un colţ şi inspectorul ghici că-şi primise deja porţia de la doamna Crump.

Scena fu întreruptă de zbârnâitul telefonului.

Când inspectorul Neele ieşi în hol, domnişoara Dove răspunsese deja. Nota mesajul într-un carnet. Întorcând capul, spuse peste umăr:

— E o telegramă.

Convorbirea o dată încheiată, puse receptorul în furcă şi îi întinse inspectorului carnetul. Telegrama fusese expediată din Paris şi suna astfel:

FORTESCUE CABANA TISA BAYDON HEATH SURREY. REGRET SCRISOAREA TA ÎNTÂRZIATA VOI FI CU TINE MÂNE PE LA ORA CEAIULUI SPER LA CINĂ FRIPTURĂ VIŢEL. LANCE.

Inspectorul Neele înălţă din sprâncene.

— Aşadar Fiul Risipitor a fost chemat acasă, spuse el.

Capitolul VI

La ora la care Rex Fortescue îşi băuse ultima ceaşcă de ceai, Lance Fortescue şi soţia lui stătea sub copacii de pe

Champs Elysees urmărind lumea care trecea.

— E uşor să spui „descrie-l”, Pat. Nu mă pricep deloc la descrieri. Ce vrei să ştii? Bătrânul are în el un strop de sânge de escroc, să ştii. Dar nu te deranjează, nu? Trebuie să fii cât de cât obişnuită cu asta.

— Oh, da. După cum spui, sunt. Aclimatizată.

Femeia încercă să păstreze o oarecare nonşalanţă în glas. Probabil, reflectă ea, întreaga lume era escrocată. Sau doar ea avusese ghinion?

Era o tânără înaltă, cu picioare lungi, nu frumoasă dar cu un farmec izvorât din vitalitate şi o personalitate caldă. Se mişca bine şi avea un încântător păr strălucitor de culoarea castanei. Probabil dintr-o îndelungată asociere cu caii, căpătase aspectul unei mânze de rasă.

Escrocheriile din lumea curselor de cai le cunoştea. Iar acum, se părea, avea să întâlnească şi escrocheriile din lumea finanţelor. Totuşi, se părea că socrul ei, pe care nu-l cunoscuse încă, era un stâlp al corectitudinii în ceea ce privea legea. Toţi aceşti oameni care se laudă în stânga şi în dreapta cu „treburi corecte” sunt la fel – din punct de vedere tehnic, reuşesc întotdeauna să se păstreze în limitele legii. Cu toate acestea i se părea că Lance al el, pe care îl iubea şi care, după cum se ştia, fusese la un pas de închisoare la începutul tinereţii, avea o onestitate care le lipsea acestor tipi care practicau cu succes escrocheria.

— Nu vreau să spun că e cu adevărat escroc, spuse Lance. Nimic de genul ăsta. Dar ştie să se mişte repede.

— Uneori simt că urăsc oamenii care se mişcă repede, spuse Pat, apoi adăugă: Ţii la el. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Lance reflectă o clipă, apoi spuse pe un ton oarecum surprins:

— Ştii, draga mea, cred că ţin.

Pat râse. El îşi întoarse capul spre ea. Ochii i se îngustară. Ce dragă îi era! O iubea. Merita să facă orice pentru ea.

— Într-un fel, întoarcerea acasă mi se pare un iad. O viaţă cu tabieturi, cu program. Nu e stilul meu. Dar presupun că trebuie să mă stabilesc o dată şi-o dată. Iar cu tine alături procesul de „aşezare” s-ar putea să fie chiar plăcut. Şi cum bătrânul şi-a schimbat poziţia, s-ar cuveni să profit. Trebuie să recunosc că m-a mirat scrisoarea lui. Percival a zbârcit-o. Tocmai Percival, băieţelul cuminte! Reţine, Percy a fost întotdeauna viclean. Da, întotdeauna a fost viclean.

— Nu cred că o să-mi placă fratele tău Percival, spuse Patricia Fortescue.

— Nu vreau să te montez împotriva lui. Percy şi cu mine nu ne-am înţeles niciodată. Din nici un punct de vedere. Eu mi-am făcut praf banii de buzunar, el şi i-a economisit. Eu am avut prieteni cu reputaţie proastă dar amuzanţi, Percy şi-a făcut „relaţii preţioase”. Ne-am situat la polii opuşi. Eu l-am considerat întotdeauna o biată plevuşcă, iar el. Ştii, cred că uneori aproape mă ura. Nu ştiu precis de ce.

— Cred că înţeleg de ce.

— Serios? Eşti atât de deşteaptă! Întotdeauna m-am întrebat. Oh, e atât de greu de spus.

— Spune.

— M-am întrebat dacă nu cumva Percival a fost în spatele acelei afaceri cu cecul. Ştii, când m-a izgonit bătrânul şi a fost nebun de furie că mă făcuse partener la firmă şi nu mai putea să mă dezmoştenească. Pentru că treaba e că n-am falsificat acel cec. Deşi, fireşte, cine era să mă creadă după ce am umflat banii din tejghea şi i-am jucat la curse? Eram absolut sigur că-i voi putea pune la loc şi, oricum, erau banii mei, ca să zic aşa. Dar cecul ăla, nu. Nu ştiu de unde mi-a venit ideea asta caraghioasă că Percival a făcut-o, dar asta cred.

— Dar i-ar fi folosit la ceva? Banii se vărsau în contul tău.

— Ştiu. Aşa că n-are nici o logică, nu?

Pat se întoarse fulgerător spre el.

— Vrei să spui. A făcut-o ca să fii alungat de la firmă?

— Mă întrebam şi eu aşa. Ei bine, e greu de spus. S-o lăsăm baltă; Mă întreb ce va spune Percival când va vedea că s-a întors Fiul Risipitor. O să-i iasă din cap ochii ăia spălăciţi, de coacăză fiartă!

— Ştie că vii?

— Nu m-ar mira să nu ştie nimic. Bătrânul are un simţ al umorului destul de ciudat, să ştii.

— Dar ce a făcut fratele tău de l-a supărat aşa?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Trebuie să fi fost ceva cumplit de l-a făcut să-mi scrie mie să mă întorc.

— Când ai primit prima scrisoare de la el?

— Cam acum patru. Nu, cinci luni. O scrisoare evazivă, dar în nici un caz de afaceri. În mare, iată ce-mi scria: „Fratele tău mai mare s-a dovedit nesatisfăcător în multe privinţe”. „Ţi-ai făcut destul de cap, trebuie să te aşezi la casa ta”. „Îţi promit că o vei duce bine financiar”. „Sunteţi bineveniţi tu şi soţia ta”. Ştii, iubito, cred că faptul că m-am căsătorit cu tine a avut un mare rol în toată afacerea asta. Bătrânul a fost impresionat că m-am însurat cu cineva mai presus de mine din punct de vedere social.

Pat râse.

— Ce să spun! Din pleava aristocraţiei!

Lance rânji.

— Asta aşa e, spuse el. Numai că pleava nu e nicăieri înregistrată, pe când aristocraţia da. Ar trebui s-o vezi pe soţia lui Percival. E genul care spune „Dă mai departe dulceaţa, te rog” şi discută despre timbre poştale.

Pat nu râse. Se gândea la femeile din familia în care intrase. Era un aspect pe care Lance nu-l luase în calcul.

— Şi sora ta? Întrebă ea.

— Elaine? Oh, ea e fată bună. Când am plecat de acasă era o tânără drăguţă. Genul de fată serioasă. Dar, probabil, s-a mai schimbat între timp. Lua lucrurile foarte în serios.

Nu suna foarte convingător. Pat întrebă:

— Nu ţi-a scris niciodată. După ce ai plecat?

— Nu i-am lăsat nici o adresă. Dar, oricum, nu mi-ar fi scris. Nu suntem o familie unită.

— Nu.

Lance îi aruncă o privire iute.

— Îţi ţâţâie inima? Îţi faci probleme în privinţa familiei mele? N-ar trebui. Nu vom locui cu ei, nu te teme. Vom avea o căsuţă a noastră pe undeva. Cai, câini, orice doreşti.

— Dar va exista totuşi un program.

— Pentru mine, da. Am să mă tot fâţâi până la Londra şi înapoi. Dar nu te teme, iubito, există colţuri de ţară chiar şi în jurul Londrei. Adevăratele drumuri rurale. Şi apoi, în ultima vreme am simţit cum urcă în mine seva afacerilor financiare. La urma urmelor, o am în sânge. Din ambele ramuri ale familiei.

— Nu ţi-o prea aminteşti pe mama ta, nu?

— Întotdeauna mi s-a părut incredibil de bătrână. Era bătrână, firește. Când a născut-o pe Elaine avea aproape cincizeci de ani. Purta o mulţime de chestii zornăitoare şi stătea lungită pe sofa citindu-mi poveşti cu cavaleri şi domniţe care mă plictiseau de moarte. Îmi închipui că ţineam la ea. Era foarte. Ştearsă, să ştii. Îmi dau seama de asta acum, când privesc înapoi.

— Nu pari să fi ţinut în mod deosebit la cineva, spuse cu dezaprobare Pat.

Lance îi apucă braţul.

— Ţin la tine, spuse el.

Capitolul VII

Inspectorul Neele încă mai ţinea în mână telegrama când auzi o maşină trăgând la scară şi oprind într-un scrâşnet de frâne.

Mary Dove spuse:

— Trebuie să fie doamna Fortescue.

Inspectorul Neele se îndreptă spre uşa principală. Cu coada ochiului o zări pe Mary Dove îndepărtându-se pe nesimţite şi dispărând. O remarcabilă mostră de tact şi discreţie. Şi, de asemenea, o remarcabilă lipsă de

curiozitate. Majoritatea femeilor ar fi rămas, gândi inspectorul Neele.

Pe când ajungea la uşă, îl văzu pe Crump venind din fundul holului. Aşadar, şi el auzise maşina.

Maşina era un Rolls Bentley decapotabil. Din ea coborâră două persoane care se îndreptară spre casă. Când ajunseră la uşă, aceasta se deschise. Mirată, Adele Fortescue se uită lung la inspectorul Neele.

Dintr-o privire, inspectorul văzu că era o femeie frumoasă şi, în acelaşi timp, înţelese cât de sugestivă fusese descrierea pe care i-o făcuse Mary Dove, descriere care la vremea respectivă îl şocase. Adele Fortescue era o „bucăţică sexy". Ca siluetă şi gen semăna cu blonda domnişoară Grosvenor, dar în timp ce domnişoara Grosvenor era splendoare pe dinafară şi respectabilitate pe dinăuntru, Adele Fortescue era întru totul splendoare. Farmecul ei era evident, nu subtil. El spunea pur şi simplu tuturor bărbaţilor: „Iată-mă. Sunt femeie". Respira prin toţi porii sexualitate. Şi totuşi, în cadrul acelui tot, ochii ei aveau o privire isteaţă care ştia să aprecieze. Lui Adele Fortescue îi plăceau bărbaţii, îşi zise inspectorul, dar şi mai mult îi plăceau banii.

Ochii i se mutară asupra siluetei din spatele ei, care îi ducea crosele de golf. Cunoştea foarte bine genul. Era genul specializat în nevestele tinere ale bogătaşilor în vârstă.

Domnul Vivian Dubois, dacă el era, avea acel gen de masculinitate forţată care în realitate nu înseamnă nimic. Era genul de bărbat care „înţelegea" femeile.

— Doamna Fortescue?

— Da. Dar nu ştiu.

— Sunt inspectorul Neele. Mă tem că am veşti proaste pentru dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi. O spargere. Ceva de genul ăsta?

— Nu, nu e vorba de asta. E în legătură cu soţul dumneavoastră. S-a îmbolnăvit grav azi dimineaţă.

— Rex? Bolnav?

— Am încercat să luăm legătura cu dumneavoastră încă de la unsprezece şi jumătate dimineaţa.

— Unde e? Aici? Sau la spital?

— A fost dus la St. Jude's Hospital. Mă tem că trebuie să vă pregătiţi pentru ce-i mai rău.

— Doar nu vreţi să spuneţi că E. Mort?

Înaintă puţin şi-l apucă de braţ. Cu senzaţia puternică a cuiva care joacă un rol într-o piesă, inspectorul o susţinu să nu cadă. Crump se agită prin preajmă.

— Are nevoie de coniac, spuse el.

Glasul profund al domnului Dubois spuse:

— Ai dreptate, Crump. Adu coniacul. Apoi, spre inspector: Intraţi aici.

Deschise o uşă pe stânga. Procesiunea intră. Inspectorul şi Adele Fortescue, Vivian Dubois, şi Crump cu o garafă şi două pahare.

Adele Fortescue alunecă pe un scaun, acoperindu-şi ochii cu mâna. Acceptă paharul oferit de inspector, luă o înghiţitură mică, apoi îl împinse într-o parte.

— Nu vreau, spuse ea. Mă simt bine. Dar, spuneţi-mi, ce s-a întâmplat? Un atac? Sărmanul Rex!

— N-a fost un atac, doamnă Fortescue.

— Aţi spus că sunteţi inspector?

Cel care pusese întrebarea fusese domnul Dubois. Inspectorul Neele se întoarse spre el.

— Aşa e, spuse el binevoitor. Inspectorul Neele de la CID*.

Văzu cum în ochii întunecaţi ai bărbatului apăru panica. Domnul Dubois nu era încântat de prezenţa unui inspector de la CID. Nu era deloc încântat.

— Despre ce e vorba? Întrebă el. Ceva necurat.?

Absolut inconştient, se dădu în spate, spre uşă. Inspectorul Neele observă mişcarea. Se adresă doamnei Fortescue.

— Mă tem că va avea loc o anchetă.

— O anchetă? Vreţi să spuneţi. Ce vreţi să spuneţi?

— Toată afacerea asta e foarte neplăcută, doamna Fortescue, şi îmi pare rău de nefericire care v-a lovit. Se pare că va trebui să aflăm cât mai repede posibil ce a mâncat şi a băut domnul Fortescu azi dimineaţă înainte de a pleca la birou.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să fi fost otrăvit?

— Da, aşa s-ar părea.

— Nu pot să cred. Oh. Vă referiţi la intoxicaţie alimentară. Glasul ei coborî cu o octavă pe ultimele cuvinte. Cu chipul împietrit, cu glasul încă liniştitor, inspectorul Neele spuse:

— La ce aţi crezut că m-am referit, doamnă?

Ea ignoră întrebarea şi rosti grăbită:

— Dar noi n-am avut nimic – niciunul din noi.

— Vorbiţi în numele tuturor membrilor familiei?

— Păi. Nu. Fireşte. N-aş putea.

Dubois îşi consultă ostentativ ceasul şi spuse:

— Trebuie s-o întind, Adele. Îmi pare cumplit de rău. Te vei descurca, nu-i aşa? Adică, ai servitorii şi pe micuţa Dove şi tot ce-ţi trebuie.

— Oh, Vivian, nu. Nu pleca.

Suna exact ca un vaiet care avu asupra domnului Dubois efectul contrar celui scontat, grăbindu-i retragerea.

— Regret profund, fata mea. Am o întâlnire importantă. Apropo, inspectore, stau la Dormy House. În caz că. Ăă. Aveţi nevoie de mine.

Inspectorul dădu din cap. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să-l reţină pe domnul Dubois. Dar înţelese perfect semnificaţia plecării lui. Domnul Dubois fugea de bucluc.

Într-o încercare de a stăpâni situaţia, Adele Fortescue spuse:

— E un adevărat şoc să te întorci acasă şi să găseşti poliţia.

— Vă înţeleg. Dar, vedeţi dumneavoastră, a trebuit să acţionăm urgent pentru a obţine mostrele necesare de mâncare, cafea, ceai, etc.

— Ceai şi cafea? Dar ele nu-s otrăvitoare, nu? Mă aştept să fi fost costiţa aceea îngrozitoare pe care o avem uneori. E de-a dreptul necomestibilă.

— Vom afla, doamnă Fortescu. Nu vă faceţi griji. Aţi fi surprinsă de câte lucruri se pot întâmpla. Am avut o dată un caz de otrăvire cu digitalină. S-a dovedit ca datorat faptului că, din greşeală, în loc de frunze de hrean s-au cules frunze de degeţel roşu.

— Credeţi că s-ar fi putut întâmpla ceva asemănător?

— Vom şti mai bine după autopsie, doamnă Fortescue.

— Autop. Oh, înţeleg. Se cutremură.

Inspectorul continuă:

— Aveţi o mulţime de tise în jurul casei, doamnă. Există vreo posibilitate ca fructele sau frunzele lor să fi fost. Amestecate în ceva?

O urmărea cu atenţie. Ea îl privi lung.

— Fructe de tisă? Sunt otrăvitoare?

Mirarea părea puţin prea forţată şi inocentă.

— Se cunoaşte un caz cu urmări nefericite în care nişte copii au mâncat aşa ceva.

Adele îşi duse mâinile la cap.

— Nu mai suport să mai discut despre asta. Trebuie? Vreau să mă duc să mă întind. Nu mai rezist. Domnul Percival Fortescue se va ocupa de tot. Eu nu pot. Nu pot. Nu-i cinstit să mi se ceară mie.

— Vom lua legătura cu domnul Percival Fortescue imediat ce va fi posibil. Din nefericire, e plecat în nordul Angliei.

— Oh, da, am uitat.

— Încă un lucru, doamnă Fortescue. În buzunarul soţului dumneavoastră s-a găsit un pumn de grăunţe. Mi-aţi putea da vreo explicaţie cu privire la asta?

Femeia clătină din cap. Părea absolut zăpăcită.

— Putea să le fi strecurat cineva în glumă?

— Nu văd ce glumă ar fi fost asta.

Nici inspectorul Neele nu vedea. Spuse:

— Deocamdată, nu vă mai deranjez, doamnă Fortescue. Să vă trimit vreo servitoare? Sau pe domnişoara Dove?

— Poftim? Cuvântul sună absent. Inspectorul se întrebă la ce se gândea femeia din faţa lui.

Adele bc jhâi după poşetă şi scoase o batistă. Glasul îi tremură.

— E atât de îngrozitor! Spuse ea nesigură. Abia acum încep să realizez. Până acum am fost de-a dreptul năucă. Bietul Rex! Sărmanul meu Rex!

Suspina aproape convingător.

Inspectorul o urmări cu respect câteva clipe.

— Totul a fost atât de neaşteptat, vă înţeleg, spuse el. Am să trimit pe cineva să stea cu dumneavoastră.

Se duse la uşă, o deschise şi ieşi. Se opri o clipă, apoi se uită înapoi.

Adele Fortescue îşi ţinea încă batista la ochi. Capetele atârnau, dar nu-i ascundeau gura. Pe buzele femeii flutura un surâs.

Capitolul VIII

Am luat ce am putut, domnule, raportă sergentul Hay. Gemul, o bucată de şuncă, mostre de ceai, cafea şi zahăr, pentru orice eventualitate. Rămăşiţele au fost aruncate până la această oră, fireşte, dar mai există un aspect. A mai rămas multă cafea, pe care au băut-o servitorii la unsprezece. Asta e important, aş spune.

— Da, e important. Dovedeşte că, dacă a fost otrăvit cu cafea, otrava i-a fost strecurată în ceaşcă.

— De către unul din cei prezenţi. Exact. M-am interesat cu mare grijă de fructele sau acele de tisă, dar nu s-a văzut aşa ceva în casă. Nici despre cerealele din buzunar nimeni nu ştie nimic. Li se pare o ţicneală. Şi mie la fel. Se pare că nu era unul din exageraţii ăia care ar mânca orice, numai gătit să nu fie. Aşa e bărbatul soră-mi. Morcovi cruzi, mazăre crudă, gulii crude. Dar nici chiar el n-ar mânca grăunţe ca atare. Vai, aş spune că te-ai umfla cumplit după ele.

Sună telefonul şi, la un semn al inspectorului, sergentul Hay sări să răspundă. Erau cei de la sediu care anunţau că luaseră legătura cu domnul Percival Fortescue şi că acesta era deja în drum spre Londra.

În timp ce receptorul era repus în furcă, în faţa uşii principale trase o maşină. Crump se duse să deschidă. Femeia din prag avea braţele încărcate cu pachete. Crump le luă.

— Mulţumesc, Crump. Plăteşte taxiul, te rog. Acum am să beau un ceai. Doamna Fortescue sau domnişoara Elaine sunt acasă?

Valetul ezită, uitându-se înapoi peste umăr.

— Am primit veşti proaste, doamnă, spuse el. În legătură cu stăpânul.

— Cu domnul Fortescue?

Neele înaintă. Crump spuse:

— Aceasta e doamna Percival, domnule.

— Ce e asta? Ce s-a întâmplat? Un accident?

Inspectorul Neele o cântări din ochi în timp ce răspunse. Doamna Percival era o femeie durdulie, cu o gură ce trăda nemulţumirea. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Întrebările ei veniră cu un soi de nerăbdare. Inspectorului îi trecu prin minte că trebuie să fi fost foarte plictisită.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că domnului Fortescue i s-a făcut rău azi dimineaţă şi a fost dus la St. Jude's Hospital, unde a murit.

— A murit? Vreţi să spuneţi că e mort? Vestea era clar mai senzaţională decât se aşteptase. Vai. Asta e o surpriză. Soţul meu e plecat. Va trebui să luaţi legătura cu el. E undeva în nord. Trebuie să se ştie la birou, unde anume. El se va îngriji de toate. Lucrurile se întâmplă întotdeauna în cel mai nepotrivit moment.

Se opri o clipă, reflectând asupra problemei.

— Presupun că totul depinde de unde va avea loc înmormântarea, spuse. Îmi închipui că aici sau la Londra?

— Asta e la latitudinea familiei.

— Desigur. Mă întrebam şi eu aşa. Pentru prima dată luă cu adevărat act de prezenţa bărbatului cu care vorbea. Sunteţi de la birou? Nu sunteţi doctor, nu-i aşa?

— Sunt ofiţer de poliţie. Moartea domnului Fortescue a fost subită şi.

— Vreţi să spuneţi că a fost omorât? El întrerupse ea.

Era pentru prima oară când cuvântul fusese rostit.

Neele îi urmări cu atenţie chipul întrebător.

— De ce credeţi asta, doamnă?

— Ei bine, se mai întâmplă uneori. Aţi folosit cuvântul „subit”. Şi sunteţi de la poliţie. Aţi vorbit cu ea? Ce-a spus?

— Nu prea înţeleg la cine vă referiţi.

— La Adele, fireşte. Întotdeauna i-am spus lui Val că tatăl lui e precis nebun dacă s-a însurat cu o femeie cu zeci de ani mai tânără ca el. Nu există un prost mai mare decât un bătrân prost. Era înnebunit după creatura aia cumplită. Şi acum uite ce s-a ales din toată treaba. Am intrat cu toţii într-o încurcătură de toată frumuseţea. Fotografii în ziare şi reporteri mişunând peste tot.

Se opri, imaginându-şi întregul tablou în culori extrem de vii. Inspectorul îşi zise că perspectiva nu-i era chiar neplăcută.

— Ce a fost? Arsenic?

Inspectorul răspunse pe un ton reţinut:

— Cauza morţii nu s-a stabilit încă. Se va face autopsia şi va avea loc o anchetă.

— Dar dumneavoastră ştiţi deja, nu-i aşa? Altfel n-aţi fi venit aici.

Pe faţa ei dolofană şi cam prostuţă apăru o sclipire de isteţime neaşteptată.

— Presupun că aţi pus întrebări despre ce a mâncat şi băut aseară la cină şi azi dimineaţă la micul dejun. Şi, fireşte, tot ce a mai băut.

O văzu cum parcurge rapid în minte toate posibilităţile. Spuse cu grijă:

— E posibil ca îmbolnăvirea domnului Fortescue să fi fost cauzată de ceva ce a mâncat la micul dejun.

— La micul dejun? Părea surprinsă. Nu văd cum.

Se opri şi clătină din cap.

— Nu văd cum ar fi fost posibil. Afară doar dacă ea i-a strecurat ceva în cafea când Elaine şi cu mine nu ne uitam.

Un glas liniştit se auzi moale din spatele lor.

— Ceaiul dumneavoastră e în bibliotecă, doamnă Val.

Doamna Val tresări.

— Oh, mulţumesc, domnişoară Dove. Da, mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai. Mă simt dărâmată. Nu doriţi şi dumneavoastră, domnule. Inspector.?

— Mulţumesc, nu acum.

Silueta durdulie ezită, apoi se îndepărtă încetişor, în timp ce dispărea pe uşă, domnişoara Dove murmură moale:

— Nu cred că a auzit vreodată termenul calomnie.

Inspectorul Neele nu răspunse.

Mary Dove continuă:

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Unde o pot găsi pe Ellen, menajera?

— Vă duc eu la ea. Tocmai a urcat.

Ellen se dovedi ursuză dar netemătoare. Faţa ei acră se uita victorioasă la inspector.

— E o afacere şocantă, domnule. N-aş fi crezut niciodată că am să ajung să trăiesc într-o casă unde se petrec astfel de lucruri. Dar, într-un fel, nu mă miră. Trebuia să-mi fi dat mai demult seama. Nu-mi place limbajul folosit în casa asta, şi nu-mi place cât se bea, nici nu aprob ceea ce se petrece. Cu doamna Crump n-am nimic, dar Crump şi fata aia, Gladys, chiar nu ştiu ce e un serviciu ca lumea. Dar cel mai mult mă deranjează ceea ce se petrece.

— La ce te referi, mai exact?

— Veţi auzi curând, dacă nu ştiţi deja. A ajuns să vorbească toată lumea. Au fost văzuţi aici şi peste tot. Toată prefăcătoria asta cu golful. Sau tenisul. Am văzut cu ochii

mei nişte lucruri chiar în casa asta! Uşa de la bibliotecă era deschisă, iar ei stăteau acolo sărutându-se şi giugiulindu-se.

Veninul fetei bătrâne era mortal. Neele consideră că era inutil să mai întrebe „La cine te referi?”, totuşi întrebă.

— Cum la cine mă refer? La stăpână. Şi la bărbatul ăla. N-aveau nici un pic de ruşine! Dar dacă mă întrebaţi pe mine, stăpânul trebuie că s-a prins. A pus pe cineva să-i urmărească. Divorţul, asta ar fi urmat. În schimb, s-a ajuns la asta.

— La ce te referi când spui asta?

— M-aţi întrebat despre ce a mâncat şi ce a băut stăpânul şi cine l-a servit. Eu aş spune că sunt mână-n mână, domnule, amândoi – şi ea, şi el. El a luat de undeva chestia aia, ce-o fi fost, iar ea i-a dat-o stăpânului. N-am nici o îndoială că aşa s-a întâmplat.

— Ai văzut fructe de tisă prin casă. Sau aruncate pe undeva?

Ochii ei mici sticliră de curiozitate.

— Tisă? O chestie scârboasă şi otrăvitoare. Când eram copil, mama mi-a spus să nu mă ating niciodată de fructele alea. Asta s-a folosit, domnule?

— Nu ştiu încă ce s-a folosit.

— N-am văzut-o niciodată făcându-şi de lucru cu tisă. Ellen părea dezamăgită. Nu, nu pot spune aşa ceva.

Neele o întrebă despre grăunţele găsite în buzunarul lui Fortescue, dar nici de data asta nu primi vreun răspuns satisfăcător.

— Nu, domnule. Nu ştiu nimic despre asta.

În cele din urmă, o întrebă dacă putea s-o vadă pe domnişoara Ramsbottom.

Ellen păru să ezite.

— Aş putea s-o întreb, domnule, dar ea nu primeşte pe oricine. E foarte bătrână, să ştiţi, şi e niţel cam ciudată.

Inspectorul insistă şi, în ciuda dorinţei ei, Ellen îl conduse în lungul culoarului şi apoi urcară câteva trepte. În timp ce o urma, se uită pe fereastra culoarului şi îl văzu pe

sergentul Hay lângă tisă, stând de vorbă cu un bărbat care fără doar şi poate era grădinarul.

Ellen bătu la o uşă şi, după ce i se răspunse, o deschise şi spuse:

— E aici un domn de la poliţie care ar vrea să vă vorbească, domnişoară.

Răspunsul păru să fie afirmativ, deoarece se retrase şi-l pofti să intre.

Camera în care intră era fantastic de supraaglomerată de mobilă.

Inspectorul se simţi de parcă s-ar fi întors în timp nu doar în epoca edwardiană ci în cea victoriană. La o masă trasă lângă o sobă cu gaz stătea o doamnă bătrână care îşi dădea pasienţe. Purta o rochie maro, iar părul rar şi cărunt îi cădea pe ambele părţi ale feţei.

Fără să ridice privirea sau să-şi întrerupă jocul, spuse nerăbdătoare.

— Intră, intră. Ia loc dacă vrei.

Invitaţia nu era uşor de urmat deoarece toate scaunele erau acoperite cu maldăre de publicaţii de natură religioasă.

În timp ce încerca să mute unul pe sofa, o auzi pe domnişoara Ramsbottom întrebându-l:

— Te interesează misionarismul?

— Mă tem că nu prea, doamnă.

— Rău. Ar trebui să te intereseze. În asta constă spiritul creştin în ziua de azi. Am avut aici săptămâna trecută un cleric tânăr. Un adevărat creştin. Din fundul Africii.

Inspectorul Neele nu prea ştiu ce să spună.

Bătrâna doamnă continuă să-l pună în încurcătură trântind:

— N-am radio.

— Poftim?

— Oh, credeam că poate ai venit pentru abonamentul radio, sau pentru vreun formular din acela tâmpit. Ei bine, omule, despre ce e vorba?

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că domnul Fortescue, cumnatul dumneavoastră, s-a îmbolnăvit subit azi dimineaţă şi a murit.

Domnişoara Ramsbottom îşi continuă pasienţa fără să trădeze nici cea mai mică tulburare şi rosti pe un ton degajat:

— A fost în sfârşit răpus în aroganţa şi mândria lui păcătoase. Ei bine, trebuia să se întâmple.

— Sper că nu-i un şoc pentru dumneavoastră, nu?

Domnişoara Ramsbottom îi aruncă o privire tăioasă pe deasupra ochelarilor şi spuse:

— Dacă vrei să spui că nu-s distrusă, ai dreptate. Rex Fortescue a fost întotdeauna un păcătos, şi nu mi-a plăcut niciodată.

— A murit subit şi.

— Aşa cum merită un păgân, spuse cu satisfacţie bătrâna doamnă.

— E posibil să fi fost otrăvite.

Inspectorul se opri şi urmări efectul cuvintelor.

Se părea că nu aveau niciunul. Domnişoara Ramsbottom se mulţumi să îngâne:

— Şapte de roşu peste opt de negru. Acum pot s-o iau spre rege.

Izbită de tăcerea inspectorului, se opri cu cartea în aer şi spuse tăios:

— Ce te-ai aşteptat să spun? Nu eu l-am otrăvit, dacă asta vrei să ştii.

— Aveţi vreo idee cine ar fi putut s-o facă?

— E o întrebare total deplasată, spuse cu duritate bătrâna. În casa asta trăiesc doi din copii sorei mele decedate şi refuz să cred că cineva care are în vine sânge Ramsbottom ar putea fi vinovat de crimă. Pentru că la crimă te referi, nu-i aşa?

— N-am spus asta, doamnă.

— Bine-nţeles că e crimă. O mulţime de oameni au vrut să-l omoare pe Rex la vremea lor. A fost un om complet lipsit

de scrupule. Şi, vorba zicalei, păcatele vechi aruncă umbre lungi.

— Vă gândiţi la cineva anume?

Domnişoara Ramsbottom mătură cărţile şi se ridică. Era o femeie înaltă.

— Cred că ar fi bine să pleci, spuse ea.

Vorbea fără mânie, dar cu un gen de hotărâre rece.

— Dacă vrei să-mi cunoşti părerea, probabil că a făcut-o unul dintre servitori, continuă ea. Valetul mi se pare un pungaş, iar servitoarea aia este clar anormală. Bună seara.

Inspectorul Neele se pomeni ieşind ascultător. O bătrână doamnă absolut remarcabilă, îşi zise. Nu puteai scoate nimic de la ea.

Coborî scările înapoi în holul pătrat şi se trezi faţă-n faţă cu o fată înaltă, brunetă. Purta un fulgarin de ploaie şi îl privea cu o ciudată lipsă de expresie.

— Tocmai m-am întors, spuse ea. Mi s-a spus. Despre tata. Că a murit.

— Mă tem că e adevărat.

Fata întinse o mână ca şi cum ar fi căutat orbeşte ceva de care să se sprijine. Atinse un cufăr de stejar şi încetişor, cu mişcări rigide, se aşeza pe el.

— Oh, nu, spuse. Nu.

Două lacrimi se rostogoliră încet pe obrajii ei.

— E îngrozitor, spuse. Nu credeam că ţin la el. Credeam că îl uram. Dar nu era aşa, altfel nu mi-ar fi păsat. Dar îmi pasă.

Stăteam acolo, privind drept în faţa ei, şi din nou lacrimile îi inundară ochii şi i se prelinseră pe obraji.

La un moment dat vorbi din nou, cam gâfâit:

— Treaba îngrozitoare e că asta face ca totul să se aranjeze. Adică, Gerald şi cu mine ne putem căsători acum. Pot face tot ce vreau. Dar nu aşa doream să fie. Nu vroiam ca tata să moară. Oh, nu vroiam! Oh, tati. Tati.

Pentru prima dată de când venise la Cabana Tisa, inspectorul Neele se confrunta cu ceea ce părea durerea

autentică pricinuită de moartea acelui om, Rex Fortescue.

Capitolul IX

— Mie îmi sună a nevastă, spuse adjunctul comisarului după ce ascultă atent raportul inspectorului Neele.

Rezumatul cazului fusese admirabil. Scurt, dar fără a fi omis vreun amănunt relevant.

— Da, spuse comisarul adjunct: Pare să fi făcut-o soţia. Dumneata ce crezi, Neele?

Inspectorul Neele răspunse că şi lui i se părea că vinovată era soţia. Adăugă cinic că de regulă în astfel de cazuri era vorba fie de soţie, fie de soţ.

— Ocazie a avut, fără îndoială. Motivul? Comisarul se opri. Există vreun motiv?

— Aşa cred, domnule. Mă refer la acest domn Dubois.

— Crezi că şi el e implicat?

— Nu, n-aş spune asta, domnule. Ţine prea mult la pielea lui. Se poate să fi ghicit ce era în mintea ei, dar nu-mi închipui că el a instigat-o.

— Nu, e prea grijuliu.

— Mult prea grijuliu.

— Ei bine, nu trebuie să ne repezim să tragem concluzii, dar pare o bună ipoteză de lucru. Ce-mi poţi spune despre celelalte două care au avut şi ele ocazia?

— Acestea sunt fiica şi nora lui. Fiica era încurcată cu un tânăr cu care tatăl ei n-a fost de acord s-o lase să se mărite, iar el nici vorbă s-o ia fără bani. Asta ar constitui un motiv pentru ea. În privinţa norei, n-aş vrea să mă pronunţ, încă nu ştiu suficient despre ea. Dar oricare din cele trei putea să-l otrăvească, şi nu văd cine altcineva s-o fi făcut. Servitoarea, valetul, bucătăreasa, toţi au umblat cu mâncarea, dar nu văd cum ar fi putut fi sigur vreunul din ei că taxina va fi luată de Fortescue şi nu de altcineva. Desigur, dacă taxină a fost.

Comisarul adjunct spuse:

— Sigur a fost taxină. Tocmai am primit raportul preliminar.

— Deci, un lucru e sigur. Putem merge mai departe.

— Servitorii par în regulă?

— Valetul şi servitoarea par nervoşi. Nu e nimic neobişnuit în asta. Se întâmplă adesea. Bucătăreasa se apără cu furie, iar menajera simte o plăcere răutăcioasă. De fapt, totul e perfect normal.

— Nu mai există nimeni altcineva pe care să-l consideri suspect în vreun fel?

— Nu, nu cred, domnule. Involuntar, mintea inspectorului Neele se întoarse la Mary Dove şi la surâsul ei enigmatic. Tare, spuse: Acum că ştim că e vorba de taxină, ar trebui să adunăm nişte probe despre cum a fost obţinută sau preparată.

— Chiar aşa. Ei bine, dă-i înainte, Neele. Apropo, domnul Percival Fortescue e aici. Am schimbat câteva vorbe cu el, iar acum aşteaptă să stea de vorbă cu dumneata. L-am localizat şi pe celălalt fiu. E în Paris la Bristol, dar pleacă azi. Presupun că-l vei întâmpina la aeroport, nu?

— Da, domnule, aşa aveam de gând.

— Ei bine, mergi să vorbeşti cu Percival Fortescue. Comisarul adjunct chicoti. Spilcuitul Percy, asta e.

Domnul Percival Fortescue era un bărbat blond şi elegant, de vreo treizeci de ani, cu un fel de a vorbi uşor pedant.

— După cum bine vă imaginaţi, inspectore Neele, a fost un şoc teribil pentru mine.

— Trebuie să fi fost, domnule Fortescue.

— Tot ce pot spune e că tata se simţea perfect alaltăieri când am plecat de acasă. Această intoxicaţie alimentară sau ce-o fi fost trebuie că s-a produs subit, nu?

— Da, absolut subit. Dar n-a fost intoxicaţie alimentară, domnule Fortescue.

Percival se uită lung şi se încruntă.

— Nu? Deci de asta. Se opri.

— Tatăl dumneavoastră a fost otrăvit prin administrare de taxină.

— Taxină? N-am auzit până acum de aşa ceva.

— Îmi imaginez că foarte puţini au auzit. Este o otravă cu efect rapid şi mortal.

Încruntarea se adânci.

— Vreţi să spuneţi că tatăl meu a fost otrăvit în mod deliberat?

— Da, aşa se pare.

— Dare cumplit!

— Chiar este, domnule Fortescue.

Percival murmură:

— Acum înţeleg atitudinea celor din spital. Felul în care nu s-a vorbit aici. Se întrerupse. După o pauză, continuă: Şi înmormântarea?

— Ancheta e fixată pentru mâine după autopsie. Procedurile anchetei vor fi pur formale şi ancheta va fi amânată.

— Înţeleg. Aşa se procedează în mod obişnuit.

— Da, domnule. În zilele noastre aşa se procedează.

— Pot să vă întreb dacă v-aţi format vreo idee, dacă aveţi vreo bănuială privitor la cine putea. Zău, eu. Se opri din nou.

— E cam devreme pentru asta, domnule Fortescue, îngână inspectorul Neele.

— Da, presupun că da.

— În tot cazul, domnule Fortescue, ne-ar fi de folos dacă ne-aţi putea da vreo idee despre dispoziţiile testamentare ale tatălui dumneavoastră. Sau poate m-aţi putea pune în legătură cu avocatul lui.

— Avocaţii lui sunt Billingsby, Horsethorpe şi Walters din Bedford Square. Cât despre testamentul lui, cred că aş putea să vă spun cât de cât principalele lui dispoziţii.

— Aţi fi foarte amabil, domnule Fortescue. Mă tem că e o procedură de rutină care trebuie îndeplinită.

— Tatăl meu şi-a făcut un nou testament acum doi ani, cu ocazia căsătoriei, spuse Percival cu exactitate. A lăsat suma de 100.000 lire în exclusivitate soţiei lui şi 50.000 lire sorei

mele Elaine. Eu sunt moştenitorul lui de drept. Fireşte, sunt deja partener la firmă.

— Fratele dumneavoastră, Lancelot Fortescue, nu moşteneşte nimic?

— Nu, între el şi tatăl meu s-a produs demult o înstrăinare.

Neele îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar Percival părea foarte sigur pe ceea ce spunea.

— Aşadar, conform testamentului, cele trei persoane care au de câştigat sunt doamna Fortescue, domnişoara Elaine Fortescue şi dumneavoastră?

— Nu cred că am să am cine ştie ce de câştigat. Percival oftă. Ştiţi, sunt cheltuielile de înmormântare. Iar în ultimul timp tatăl meu a fost. Ei bine, tot ce pot spune e că a fost extrem de nechibzuit în unele din afacerile lui financiare.

— Dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră aţi avut puncte de vedere diferite privind conducerea afacerilor?

Inspectorul Neele aruncase întrebarea într-un mod genial.

— I-am prezentat punctul meu de vedere, dar vai. Percival ridică din umeri.

— Şi l-a impus pe al lui cu forţa, nu? De fapt, ca s-o spunem pe şleau, a existat un scandal pe tema asta, nu-i aşa?

— N-aş prea spune asta, inspectore. O roşeaţă de supărare acoperi fruntea lui Percival.

— Atunci, probabil că disputa pe care aţi avut-o a fost pe o altă temă. Ce spuneţi, domnule Fortescue?

— N-a existat nici o dispută, inspectore.

— Sunteţi absolut sigur, domnule Fortescue? Ei bine, nu contează. Am înţeles că fratele şi tatăl dumneavoastră continuau să fie străini unul faţă de celălalt, aşa e?

— Da.

— Atunci poate îmi puteţi spune ce înseamnă asta?

Neele îi înmânână mesajul telefonic pe care-l notase Mary Dove. Percival îl citi şi scoase o exclamaţie de uimire şi supărare. Părea atât neîncrezător cât şi mânios.

— Nu înţeleg, pur şi simplu nu înţeleg. Nu pot să cred.

— Totuşi, pare a fi adevărat, domnule Fortescue. Fratele dumneavoastră soseşte azi de la Paris.

— Dar e ceva absolut nefiresc! Nu, chiar că nu înţeleg.

— Tatăl dumneavoastră nu v-a spus nimic despre asta?

— Categoric nu. Ce revoltător! Să lucreze pe la spate şi să trimită după Lancelot!

— Şi nu aveţi nici o idee de ce a făcut asta?

— Bine-nţeles că nu am. Totul se potriveşte cu purtarea lui din ultimul timp. Nebunească! De nedescris. Trebuie oprită. Eu.

Percival se opri brusc. Culoarea dispăru din nou de pe chipul său palid.

— Uitasem. Spuse el. Pentru o clipă am uitat că tatăl meu a murit.

Inspectorul Neele dădu cu compătimire din cap.

Percival Fortescue se pregăti să plece. În timp ce-şi lua pălăria, spuse:

— Treceţi pe la mine dacă vă pot ajuta cu ceva. Dar, presupun că. Se opri. Veţi veni la Cabana Tisa?

— Da, domnule Fortescue. Am un om acolo, acum.

Percival se cutremură.

— Va fi cât se poate de neplăcut. Când te gândeşti că a trebuit să ni se întâmple una ca asta.

Oftă şi se îndreptă spre uşă.

— Majoritatea timpului am să fiu la birou. Sunt o mulţime de lucruri de pus la punct. Dar diseară mă voi duce la Cabana Tisa.

— Foarte bine, domnule.

Percival Fortescue ieşi.

— Spilcuitul Percy, murmură inspectorul Neele.

Sergentul Hay, care stătea discret lângă perete, ridică privirea şi întrebă:

— Aţi spus ceva, domnule? Cum inspectorul nu răspunse, continuă: Aţi înţeles ceva din toate astea, domnule?

— Nu ştiu, spuse Neele, apoi cită moale: „Sunt cu toţii oameni foarte neplăcuţi”.

Sergentul Hay păru oarecum nedumerit.

— Alice în Ţara Minunilor, spuse Neele. N-o ştii pe Alice, Hay?

— E ceva clasic, nu-i aşa, domnule? Chestii de pe programul trei. Eu nu ascult programul trei.

Capitolul X

Trecuseră cam cinci minute după plecarea din Le Bourget când Lance Fortescue deschise Daily Mail. Câteva minute mai târziu scoase o exclamaţie de uimire. Pat, din scaunul alăturat, întoarse întrebătoare capul.

— E Bătrânul, spuse Lance. A murit.

— A murit? Tatăl tău?

— Da, se pare că i s-a făcut rău subit la birou şi a fost dus la Jude's Hospital unde a murit la scurt timp după aceea.

— Îmi pare atât de rău, iubitule. Ce-a fost, un atac?

— Aşa cred.

— A mai avut vreun atac înainte?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Credeam că nu se moare de la primul.

— Sărmanul bătrân, spuse Lance. N-am ţinut cine ştie ce la el, dar acum că e mort.

— Bine-nţeles că ai ţinut la el.

— Nu toţi avem firea ta bună, Pat. În fine, se pare că iar s-a zis cu norocul meu.

— Da. E ciudat că a trebuit să se întâmple acum. Tocmai când erai pe punctul de a te întoarce acasă., Lance se întoarse repede spre ea.

— Ciudat? Ce vrei să spui prin ciudat, Pat?

Ea îl privi uşor mirată.

— Ei bine, un fel de coincidenţă.

— Vrei să spui că tot ce-mi propun să fac iese prost?

— Nu, dragul meu, nu mă refeream la asta. Dar există ceva ce se cheamă ghinion.

— Da, presupun că există.

Pat spuse din nou:

— Îmi pare tare rău.

Când ajunseră la Heathrow şi aşteptau debarcarea, un funcţionar al companiei aeriene strigă cu o voce limpede:

— Domnul Lancelot Fortescue se află la bord?

— Aici sunt, răspunse Lance.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule Fortescue.

Lance şi Pat îl urmară, coborând din avion înaintea celorlalţi pasageri. În timp ce treceau pe lângă o pereche din ultimul rând de scaune, auziră cum bărbatul îi şoptea femeii.

— Cred că sunt infractori. Au pus mâna pe ei.

— E fantastic! Spuse Lance. Absolut fantastic. Îl privea lung peste masă pe inspectorul Neele.

Inspectorul dădu înţelegător din cap.

— Taxină. Fructe de tisă. Toată treaba pare un fel de melodramă. Aş spune că genul ăsta de lucruri vi se par destul de obişnuite, inspectore. Dar otrăvire, în familia noastră. Asta pare ceva cu totul nefiresc.

— Deci nu aveţi absolut nici o idee cine ar fi putut să vă otrăvească tatăl?

— Doamne Sfinte, nu! Aş zice că tata şi-a făcut o mulţime de duşmani în afaceri, oameni cărora le-ar plăcea să-l jupoaie de viu, să-l ruineze financiar. Chestii de genul ăsta. Dar să-l otrăvească? În tot cazul, n-aş avea de unde să ştiu. Am stat în străinătate nişte ani bunicei şi n-am prea ştiut ce se petrece acasă.

— Tocmai asta vroiam să vă întreb, domnule Fortescue. Am înţeles de la fratele dumneavoastră că între dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră s-a produs o ruptură care a durat mulţi ani. Aţi vrea să-mi spuneţi circumstanţele care v-au condus să reveniţi acum acasă?

— Bine-nţeles, inspectore. Am primit vesti de la tatăl meu, staţi să văd. Da, cam acum şase luni. A fost la scurt timp după ce m-am căsătorit. Tata mi-a scris şi mi-a dat de înţeles că vroia să îngroape trecutul. Mi-a sugerat că ar fi trebuit să mă întorc acasă şi să intru la firmă. Era destul de evaziv în exprimare şi nu eram chiar sigur că vroia să fac ce

îmi cerea. În tot cazul, rezultatul a fost că am venit în Anglia în august. Da, în august, chiar acum trei luni. Am fost să-l văd la Cabana Tisa şi, trebuie să spun, mi-a făcut o ofertă avantajoasă. I-am spus că vroiam să mă mai gândesc şi că trebuia să mă consult cu soţia mea. A înţeles. M-am întors în Africa şi am discutat problema cu Pat. Rezultatul a fost că am acceptat oferta bătrânului. Trebuia să-mi lichidez afacerile acolo, dar am acceptat s-o fac până la sfârşitul lunii. I-am spus că am să-i telegrafiez data când voi sosi în Anglia.

Inspectorul Neele tuşi.

— Sosirea dumneavoastră pare să-i fi produs fratelui dumneavoastră o oarecare surpriză.

Lance rânji brusc. Chipul său atrăgător fu luminat de un zâmbet pur răutăcios.

— Nu cred că bătrânul Percy ştia ceva despre asta, spuse el. La vremea aceea era în concediu în Norvegia. După părerea mea, bătrânul a ales special momentul. Acţiona pe la spatele lui Percy. De fapt, am o puternică bănuială că oferta pe care mi-a făcut-o tata a fost cauzată de scandalul pe care l-a avut cu bietul Percy. Sau Val, cum preferă să i se spună. Cred că Val a încercat cât de cât să-l conducă pe bătrân. Ei bine, bătrânul n-ar fi suportat niciodată una ca asta. Nu ştiu în legătură cu ce a fost scandalul, dar era furios. Cred că s-a gândit că e o idee bună să mă aducă aici şi astfel să-i închidă gura sărmanului Val. În primul rând, niciodată n-a plăcut-o pe soţia lui Percy şi, snob cum era, căsătoria mea îi măgulea orgoliul. Faptul de a mă aduce acasă şi a-l pune pe Percy în faţa unui lucru împlinit era exact ideea lui despre o glumă bună.

— Cât aţi stat la Cabana Tisa cu acea ocazie?

— Oh, nu mai mult de o oră sau două. Nu mi-a cerut să rămân peste noapte. Sunt sigur că întreaga idee era un fel de ofensivă secretă pe la spatele lui Percy. Cred că nu vroia nici ca servitorii să dea raportul despre asta. După cum spuneam, a rămas să mă mai gândesc şi să discut cu Pat,

după care urma să-i comunic în scris hotărârea mea, ceea ce am şi făcut. I-am scris dându-i data aproximativă a sosirii mele, iar ieri i-am trimis o telegramă din Paris.

Inspectorul Neele dădu din cap.

— O telegramă care l-a mirat foarte tare pe fratele dumneavoastră.

— Sunt convins. Totuşi, ca de obicei, Percy învinge. Am ajuns prea târziu.

— Da, spuse gânditor inspectorul Neele. Aţi ajuns prea târziu. Cu ocazia ultimei dumneavoastră vizite, v-aţi întâlnit cu vreunul din ceilalţi membri ai familiei?

— Cu mama mea vitregă, la ceai.

— O cunoscuserăţi anterior?

— Nu. Rânji subit. E clar că bătrânul se pricepea să le aleagă. Trebuie să fie mai tânără decât el cu cel puţin treizeci de ani.

— Scuzaţi-mă că vă întreb, dar aţi avut vreun resentiment faţă de faptul că tatăl dumneavoastră s-a recăsătorit? Dumneavoastră sau fratele dumneavoastră?

Lance păru mirat.

— Cu siguranţă eu n-am avut şi cred că nici Percy. La urma urmelor, mama noastră a murit când aveam în jur de zece şi doisprezece ani. Ceea ce m-a mirat cu adevărat a fost faptul că tata nu s-a recăsătorit mai înainte.

Inspectorul Neele murmură:

— Mulţi consideră că e un risc să te însori cu o femeie cu mult mai tânără decât tine.

— Aşa v-a spus dragul meu frate? Ideea îi seamănă. Percy este mare meşter în arta insinuării. Asta-i scenariul, inspectore? Mama mea vitregă este bănuită de a-l fi otrăvit pe tata?

Chipul inspectorului deveni ermetic.

— Deocamdată e prea devreme să ne fi făcut o idee clară, domnule Fortescue. Pot să vă întreb ce planuri aveţi?

— Planuri? Lance reflectă. Presupun că va trebui să-mi fac alte planuri. Unde e familia? Sunt toţi la Cabana Tisa?

— Da.

— Ar fi bine să mă duc direct acolo. Se întoarse spre soţia sa. Tu ar fi mai bine să mergi la hotel, Pat.

Ea protestă repede.

— Nu, Lance, am să vin cu tine.

— Nu, iubito.

— Dar vreau să vin.

— Aş prefera să n-o faci. Mergi la. Oh, e aşa de mult de când n-am mai fost la LondrA. La Barne's. Pe vremuri Barne's. Hotel era un loc drăguţ şi liniştit. Încă mai e, presupun?

— Oh, da, domnule Fortescue.

— Perfect, Pat. Te voi instala acolo dacă găsim o cameră, apoi mă voi duce la Cabana Tisa.

— Dar de ce nu vrei să vin cu tine, Lance?

Chipul lui Lance luă brusc o expresie întunecată.

— Ca să fiu sincer, Pat, nu sunt sigur că sunt bine venit. Cel care m-a invitat a fost tata, dar tata e mort. Nu ştiu cui îi aparţine casa acum. Presupun că lui Percy, sau poate lui Adele. În orice caz, vreau să văd ce primire mi se face înainte de a te duce acolo. În plus.

— În plus ce?

— Nu vreau să te duc într-o casă în care umblă în voie un criminal.

— Ce prostie!

Lance spuse cu hotărâre:

— În ceea ce te priveşte, Pam, nu vreau să risc.

Capitolul XI

Domnul Dubois era supărat. Rupse furios scrisoarea de la Adele Fortescue şi o aruncă la coş. Apoi, dintr-odată grijuliu, pescui bucăţile, aprinse un chibrit şi le urmări cum se prefac în cenuşă. Bombăni în surdină:

— De ce trebuie să fie femeile atât de proaste? Puţină prudenţă. Numai că femeile nu aveau pic de prudenţă, reflectă întunecat domnul Dubois. Deşi profitase de multe ori de lipsa ei, acum îl supăra. El personal îşi luase toate

măsurile de precauţie. Dacă doamna Fortescue suna, aveau instrucţiuni să spună că e plecat. Deja Adele Fortescue îl sunase de trei ori, iar acum îi scrisese. Pe total, scrisul era mult mai rău. Reflectă o clipă, apoi se duse la telefon.

— Pot vorbi cu doamna Fortescue, vă rog? Da, domnul Dubois. Câteva minute mai târziu îi auzi glasul.

— Vivian, în sfârşit!

— Da, Adele, dar ai grijă. De unde vorbeşti?

— Din bibliotecă.

— Sigur nu ascultă nimeni, din hol?

— De ce ar asculta?

— Nu se ştie niciodată. Poliţia mai e încă în casă?

— Nu, deocamdată a plecat. Oh, Vivian dragă, e îngrozitor!

— Da, da, sunt convins că e. Dar ascultă, Adele, trebuie să avem grijă.

— Desigur, iubitule.

— Nu-mi spune iubitule la telefon. Nu e sigur că nu suntem ascultaţi.

— Nu eşti niţel cam paranoic, Vivian? În definitiv, în ziua de azi, toţi îşi spun iubitule sau iubito.

— Da, e destul de adevărat. Dar ascultă. Nu-mi telefona şi nu-mi scrie.

— Dar, Vivian.

— Asta-i doar deocamdată, înţelegi. Trebuie să fim atenţi.

— Foarte bine. Glasul ei sună ofensat.

— Adele, ascultă. Ai ars scrisorile mele, nu-i aşa?

Adele Fortescue ezită înainte de a răspunde.

— Desigur. Ţi-am spus că am s-o fac:

— Atunci, e perfect. Acum am să închid. Nu-mi telefona şi nu-mi scrie. Ai să ai veşti de la mine la timpul potrivit.

Puse receptorul în furcă. Îşi mângâie gânditor bărbia. Nu-i plăcea acel moment de ezitare. Oare chiar îi arsese Adele scrisorile? Toate femeile erau la fel. Promiteau să ardă scrisorile şi pe urmă n-o făceau.

Scrisori, îşi zise domnul Dubois. Întotdeauna femeile vor să le scri scrisori. El personal se străduise să fie atent, dar

uneori se întâmplă să n-ai încotro. Ce-i spusese oare în cele câteva scrisori pe care i le scrisese lui Adele Fortescue? „Fleacurile obişnuite”, îşi zise întunecat. Dar existase oare vreun cuvânt, vreo frază aparte pe care poliţia le-ar putea interpreta cum vrea ea? Îşi aminti de cazul Edith Thompson. Scrisorile lui erau destul de nevinovate, dar nu putea fi sigur. Neliniştea îi spori. Dacă Adele nu-i arsese scrisorile, avea oare atâta minte să i le ardă acum? Sau pusese deja poliţia mâna pe ele? Se întrebă unde le ţinea. Probabil în camera ei de zi de la etaj, în birouaşul ăla minuscul şi fără valoare, o imitaţie de Ludovic XIV, probabil. Îi spusese ceva odată despre un sertar secret. Sertar secret! Cu asta nu mai puteai prosti poliţia. Dar acum nu mai erau poliţişti în casă. Aşa îi spusese ea. Fuseseră dimineaţa, iar acum plecaseră.

Până acum probabil că fuseseră ocupaţi să caute surse posibile de otravă în mâncare. Nu cercetaseră, spera el, cameră cu cameră. Dacă acţiona acum, imediat, era posibil.

Vizualiza limpede casa cu ochii minţii. În curând avea să fie întuneric. Avea să fie adus ceaiul, fie în bibliotecă, fie în salon. Toată lumea avea să fie adunată la parter, iar servitorii în holul lor, bând ceai. Nimeni n-avea să fie sus, la primul etaj. Era uşor de pătruns prin grădină, ocolind arbuştii de tisă care ofereau un camuflaj admirabil. Urma apoi uşiţa de pe partea cu terasa. Niciodată nu era încuiată înainte de ora culcării. Te puteai strecura pe acolo iar apoi, la momentul potrivit, sus pe scări.

Vivian Dubois analiză cu grijă ce urma să facă în continuare. Dacă moartea lui Fortescue era pusă pe seama unui acces sau infarct cum în mod sigur s-ar fi cuvenit să fie pusă, situaţia ar fi cu totul alta. Aşa însă. Dubois îngână în surdină: „Mai bine să fiu singur decât să-mi pară rău”.

Mary Dove cobora încet scara largă. Se opri o clipă la fereastra prin care în ziua precedentă îl văzuse sosind pe inspectorul Neele. Acum, în timp ce privea în lumina tot mai scăzută, observă silueta unui bărbat dispărând după gardul

viu format de tise. Se întrebă dacă era Lancelor Fortescue, fiul risipitor. Probabil că dăduse drumul taxiului la poartă şi acum se plimba prin grădină amintindu-şi de vremurile de odinioară, înainte de a aborda o familie posibil ostilă. Mary Dove simţi un soi de milă pentru Lance. Cu un surâs pe buze, continuă să coboare. În hol o întâlni pe Gladys, care tresări speriată la vederea ei.

— A sunat telefonul? Întrebă Mary. Cine era?

— Oh, cineva a greşit numărul. Credea că suntem spălătoria. Gladys vorbea gâfâit şi cam grăbită. Iar înainte de asta, a sunat domnul Dubois. Vroia să vorbească cu stăpâna.

— Înţeleg.

Mary traversă holul. Întorcând capul, spuse:

— Cred că e vremea ceaiului. Nu l-ai adus încă?

— Nu cred că e încă patru şi jumătate, nu-i aşa, domnişoară?

— E cinci fără douăzeci. Vrei să-l aduci, te rog?

Mary Dove intră în bibliotecă unde o găsi pe Adele Fortescue stând pe sofa şi uitându-se la foc, mototolind între degete o batistă mică de dantelă. Adele spuse nemulţumită:

— Unde-i ceaiul?

— Vine imediat.

Un buştean căzu din cămin, iar Mary Dove se aplecă şi îl puse la loc cu cleştii, adăugând încă un lemn şi puţini cărbuni.

Gladys se duse în bucătărie unde doamna Crump, cu faţa roşie şi mânioasă, amesteca pastele într-un castron mare.

— Soneria din bibliotecă sună şi iar sună. E vremea să duci ceaiul, fată.

— Îl duc, îl duc, doamnă Crump.

— Ce-am să-i spun eu diseară lui Crump! Bombăni doamna Crump. Las' că-i spun eu!

Gladys intră în cameră. Nu tăiase nici un sandviş. Ei bine, nici n-avea de gând să taie. Aveau mâncare din belşug şi

fără asta. Două checuri, biscuiţi, plăcinte şi miere. Unt proaspăt, cumpărat pe sub mână. De ce să se mai omoare să le facă şi sandvişuri? Avea alte lucruri la care să se gândească. Doamna Crump era în toane rele, şi asta pentru că domnul Crump ieşise în după-amiaza asta. Ei bine, era ziua lui liberă, nu-i aşa? Bravo lui? Gândi Gladys.

Doamna Crump strigă din bucătărie.

— Fierbe ceainicul de-i sare capacul. N-ai de gând să faci o dată ceaiul ăla?

— Vin.

Aruncă nişte ceai fără să-l măsoare într-un ibric mare de argint, îl duse în bucătărie şi turnă peste el apa clocotită. Puse ceainicul şi ibricul pe o tavă mare de argint şi duse totul în bibliotecă pe o măsuţă de lângă sofa. Ieşi în grabă după cealaltă tavă cu mâncare. Tocmai trecea cu ea prin hol când pendula care se pregătea sa bată o făcu să tresară…

În bibliotecă, Adela Fortescue îi spuse ţâfnoasă lui Mary Dove:

— Unde e toată lumea în după-amiaza asta?

— Chiar nu ştiu, doamnă Fortescue. Domnişoara Fortescue a venit de câtva timp. Cred că doamna Percival scrie scrisori în camera ei.

Adele spuse sâcâită:

— Scrie scrisori! Femeia asta nu se mai opreşte din scris scrisori. E ca toţi cei din clasa ei. Găseşte o adevărată plăcere în moarte şi nenorocire. Are un spirit macabru, absolut macabru.

Mary murmură cu tact:

— Îi voi spune că ceaiul e gata.

Mergând spre uşă, se dădu puţin înapoi în prag, făcându-i loc lui Elaine Fortescue să intre. Elaine spuse: „E frig”, şi se lasă să cadă lângă cămin, frecându-şi mâinile.

Mary rămase o clipă în hol. O tavă mare cu prăjituri stătea pe unul din cuferele din hol. Cum în hol se făcea întuneric, Mary aprinse lumina. În acest timp, crezu c-o aude pe

Jennifer Fortescue trecând pe culoarul de la etaj. Totuşi, nu cobora nimeni, şi Mary urcă scările şi o luă pe culoar.

Percival Fortescue şi soţia lui ocupau un apartament de sine stătător în una din aripile casei. Mary bătu la uşa camerei de zi. Doamnei Fortescue îi plăcea să-i baţi la uşă, fapt care stârnea mereu dispreţul lui Crump. Glasul ei se auzi vioi.

— Intră.

Mary deschise uşa şi murmură:

— Tocmai a sosit ceaiul, doamnă Percival.

Era destul de surprinsă s-o vadă pe Jennifer Fortescue îmbrăcată în hainele de oraş. Tocmai îşi scotea haina din păr de cămilă.

— Nu ştiam că aţi fost plecată, spuse Mary.

Doamna Percival părea să gâfâie uşor.

— Oh, am fost doar în grădină, atâta tot. Am luat puţin aer. Deşi a fost prea frig. Voi fi bucuroasă să cobor la foc. Încălzirea centrală nu-i atât de bună cum ar fi trebuit. Cineva trebuie să vorbească cu grădinarii despre asta, domnişoară Dove.

— Aşa voi face, promise Mary.

Jennifer Fortescue îşi aruncă haina pe un scaun şi o urmă pe Mary afară din cameră. Coborî scările în faţa lui Mary, care se dădu puţin înapoi să-i dea întâietate. În hol, spre mirarea lui Mary, tava cu de-ale mâncării se afla tot acolo. Tocmai era pe punctul de a se duce spre cămară s-o strige pe Gladys când Adele Fortescue apăru în uşa bibliotecii şi spuse pe-un ton iritat:

— Nu mai vine o dată mâncarea aia pentru ceai?

Mary apucă repede tava şi o duse în bibliotecă, depunând diferitele farfurii pe măsuţele joase de lângă cămin. Ducea din nou tava goală în hol când se auzi soneria de la intrare. Punând jos tava, Mary se duse să deschidă. Dacă era fiul risipitor, în sfârşit avea ocazia să îl vadă. „Ce diferit de restul familiei Fortescue!”, îşi zise ea şi, deschizând uşa,

dădu cu ochii de o faţă prelungă, brunetă pe care plutea un uşor zâmbet ironic. Întrebă liniştită:

— Domnul Lancelot Fortescue?

— În persoană.

Mary se uită dincolo de el.

— Bagajele dumneavoastră?

— Am plătit taxiul. Asta-i tot ce am.

Ridică o geantă cu fermoar, de mărime medie. Oarecum mirată, Mary spuse:

— Oh, aţi venit cu taxiul. Credeam că aţi urcat pe jos. Şi soţia dumneavoastră?

— Soţia mea nu va veni. Cel puţin, nu încă.

— Înţeleg. Poftiţi pe aici, vă rog, domnule Fortescue. Toată lumea e în bibliotecă, la ceai.

Îl duse la uşa bibliotecii şi îl lăsă acolo. În gând îşi spuse că Lancelot Fortescue era o persoană foarte atrăgătoare. Probabil multe alte femei gândeau la fel.

— Lance!

Elaine veni în grabă spre el. Îşi aruncă braţele după gâtul lui într-un gest de şcolăriţă care îl miră destul de tare pe Lance.

— Bună. Iată-mă-s.

Se desprinse cu blândeţe.

— Ea e Jennifer?

Jennifer Fortescue îl privi cu o curiozitate vie.

— Mă tem că Val a fost reţinut în oraş, spuse ea. Are atâtea treburi! Tot felul de aranjamente care, firește, îi revin lui Val. Trebuie să se îngrijească de toate. N-ai idee prin ce trecem noi.

— Trebuie să fie îngrozitor pentru voi, spuse cu gravitate Lance.

Se întoarse spre femeia de pe sofa care, cu o brioşa în mână, îl măsura liniştită.

— Oh, dar n-o cunoşti pe Adele, nu-i aşa? Strigă Jennifer.

Lance îngână: „Oh, ba da, o cunosc” în timp ce lua mâna lui Adele. Genele femeii fluturară. Lăsa jos brioşa şi schiţă

un gest feminin, o intenţie de aranjare a părului. Spuse cu glasul ei jos, moale:

— Stai aici lângă mine, Lance. Îi turnă o ceaşcă de ceai. Mă bucur tare mult că ai venit. Aveam mare nevoie de un bărbat în casa asta.

Lance spuse:

— Am să fac tot ce pot să vă ajut.

— Ştii. Dar probabil nu ştii. A fost poliţia aici. Ei cred. Ei cred. Se întrerupse şi strigă pătimaş: Oh, e îngrozitor! Îngrozitor!

— Ştiu, spuse grav şi compătimitor Lance. M-au aşteptat la aeroport.

— Poliţiştii?

— Da. '

— Ce-au spus?

— Mi-au povestit ce s-a întâmplat.

— Ei cred că a fost otrăvit, spuse Adele. Asta cred şi asta spun. Nu intoxicaţie alimentară. A fost otrăvit de cineva. Eu cred că se gândesc că a făcut-o unul din noi.

Lance îi zâmbi scurt.

— Ăsta-i porumbelul lor, spuse el consolator. Nu are rost să ne facem probleme. Ce ceai delicios! De mult n-am mai băut un ceai englezesc ca lumea.

Ceilalţi se molipsiră curând de buna lui dispoziţie. Adele întrebă pe neaşteptate:

— Dar soţia ta. N-ai o soţie, Lance?

— Ba da, am. E la Londra.

— Dar nu O. N-ar fi mai bine s-o aduci aici?

— Avem timp berechet să ne facem planuri, spuse Lance. Pat. Oh, Pat stă foarte bine acolo unde e.

Elaine rosti apăsat:

— Doar nu vrei să spui. Nu crezi.

Lance spuse repede:

— Ce frumos arată checul ăsta! Trebuie să iau o feliuţă.

În timp ce-şi tăia o felie întrebă:

— Mătuşa Effie mai trăieşte?

— Da, Lance. Nu coboară şi nu ia masa cu noi, dar se simte foarte bine. Doar că devine tot mai ciudată.

— Întotdeauna a fost ciudată, spuse Lance. Trebuie să mă duc s-o văd după ceai.

Jennifer Fortescue murmură:

— La vârsta ei s-ar cuveni să se afle în vreun fel de azil. Adică, undeva unde să fie bine îngrijită.

— Domnul să le aibă în pază pe bătrânele care ar avea-o printre ele pe mătuşa Effie, spuse Lance, apoi adăugă: Cine e cuminţica ce mi-a deschis?

Adele se arătă surprinsă.

— Nu ţi-a deschis Crump? Valetul? Oh, nu, am uitat. E ziua lui liberă.

Atunci, sigur Gladys.

Lance schiţă o descriere:

— Ochi albaştri, părul cu cărare pe mijloc, glas dulce ca mierea.

— Trebuie să fie Mary Dove, spuse Jennifer.

Elaine spuse:

— Se ocupă de toată casa.

— Serios?

Adele spuse:

— Ne este foarte utilă.

— Da, rosti gânditor Lance, îmi închipui că vă e.

— Dar partea grozavă e că îşi cunoaşte lungul nasului, spuse Jennifer. Nu face niciodată presupuneri, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Deşteaptă, Mary Dove asta, spuse Lance şi se mai servi cu o felie de chec.

Capitolul XII

— Aşadar, iar ai venit pe capul nostru, spuse domnişoara Ramsbottom.

Lance rânji.

— Exact cum spui, mătuşă Effie.

— Hm! Domnişoara Ramsbottom pufni dezaprobator. Ţi-ai şi găsit când s-o faci! Tatăl tău a fost omorât ieri, casa e

plină de poliţişti care-şi bagă nasul peste tot, chiar şi în lada de gunoi. I-am văzut pe fereastră. Se opri, pufni din nou, şi întrebă: Ţi-ai adus nevasta cu tine?

— Nu. Pe Pat am lăsat-o la Londra.

— Asta dovedeşte că ai ceva minte. În locul tău, n-aş aduce-o aici. Niciodată nu se ştie ce se poate întâmpla.

— Ei? Lui Pat?

— Oricui.

Lance Fortescue o privi gânditor.

— Ai vreo idee despre toate astea, mătuşă Effie?

Domnişoara Ramsbottom nu răspunse direct.

— Ieri a venit un inspector şi mi-a pus nişte întrebări. N-a scos prea multe de la mine. Dar nu era atât de prost precum părea, nici vorbă de asta! Adăugă cu o oarecare indignare: Ce-ar fi zis bunicul tău să fi ştiut că ne-a venit poliţia în casă? S-ar răsuci în mormânt. Toată viaţa lui a fost mai catolic decât papa. Ce tămbălău a făcut când a descoperit că mă duceam la slujba de seară la biserica anglicană. Şi aia era ceva destul de inofensiv pe lângă o crimă.

În mod normal, Lance ar fi zâmbit la cuvintele de mai sus, dar de data asta faţa lui prelungă, bruneta rămase serioasă. Spuse:

— Sunt total în beznă după atâta timp petrecut departe. Ce s-a mai întâmplat pe aici în ultimul timp?

Domnişoara Ramsbottom îşi înălţă privirea spre cer.

— Lucruri necurate, spuse ea cu fermitate.

— Da, mătuşă Effie, asta ai spune-o oricum. Dar ce i-a făcut pe poliţişti să creadă că tata a fost omorât aici, în casa asta?

— Adulterul e o treabă şi crima e altă treabă. N-aş vrea să cred asta despre ea, nu, n-aş vrea.

Lance păru alarmat.

— Adele? Întrebă el.

— Buzele mele sunt pecetluite.

— Ei hai, draga mea, e o frază încântătoare dar nu înseamnă nimic. Adele avea un iubit? Adele şi iubitul ei l-au îndopat cu măselariţă la micul dejun? Asta-i scenariul?

— Te-aş sfătui să nu glumeşti cu asta.

— Nici nu glumeam, să ştii.

— Am să-ţi spun ceva, spuse brusc domnişoara Ramsbottom. Eu cred că fata aia ştie ceva.

— Care fată?

— Cea care pufăie. Cea care trebuia să-mi aducă ceaiul în după-amiaza asta, dar n-a făcut-o. A ieşit fără voie, aşa se spune. Nu m-ar mira să se fi dus la poliţie. Cine ţi-a deschis?

— Am înţeles că o cheamă Mary Dove. Foarte moale şi potolită. Dar n-aş băga mâna-n foc. Ea e cea care s-a dus la poliţie?

— Ea nu s-ar duce la poliţie. Mă referem la proasta aia de slujnicuţă. Toată ziua s-a răsucit şi a tresărit ca un iepure. „Ce-ai păţit?" am întrebat-o. „Ai ceva pe conştiinţă?" Iar ea mi-a răspuns: „Eu n-am făcut nimic. N-aş face aşa ceva". „Sper să n-o fi făcut, dar te îngrijorează ceva, nu-i aşa?" am întrebat-o. Aici a început să pufăie şi a spus că nu vroia să bage pe nimeni în bucluc, că era sigură că totul era o greşeală. Atunci i-am spus: „Ei, fată, spune adevărul şi fă-l de ruşine pe diavol." Aşa i-am spus. „Mergi la poliţie şi spune-le tot ce ştii, pentru că n-are rost să ascunzi adevărul, oricât de neplăcut ar fi." Atunci ea a spus o mulţime de prostii, că nu se putea duce la poliţie, că nimeni n-ar fi crezut-o, şi că ce Dumnezeu ar fi avut de spus? A sfârşit prin a spune că oricum nu ştia absolut nimic.

— Nu crezi. Lance ezită. Că-şi dădea importanţă?

— Nu, nu cred. Cred că era speriată. Cred că a văzut sau a auzit ceva care i-a dat o idee despre toată treaba. Ar putea fi important, sau dimpotrivă, fără nici o valoare.

— Nu crezi că ar fi putut avea un dinte împotriva tatei şi. Lance ezită. Domnişoara Ramsbottom clătină din cap cu hotărâre.

— Nu e genul de fată pe care tatăl tău ar fi băgat-o în seamă. Nici un bărbat n-ar prea băga-o în seamă, biata de ea. Aş spune că aşa e mai bine pentru sufletul ei.

Pe Lance nu-l interesa câtuşi de puţin sufletul lui Gladys. Întrebă:

— Crezi că s-ar putea să fi dat fuga la secţia de poliţie?

Mătuşa Effie dădu cu putere din cap.

— Da. S-ar putea să nu fi vrut să le spună nimic aici în casă de teamă să n-o audă cineva.

— Crezi că se poate să fi văzut pe cineva umblând la mâncare?

Mătuşa Effie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— E posibil, nu-i aşa? Întrebă ea.

— Da, aşa presupun. Apoi adăugă pe ton de scuză: Toată treaba mi se pare însă extrem de improbabilă. Ca într-o carte poliţistă.

— Soţia lui Percival e asistentă medicală, spuse domnişoara Ramsbottom.

Remarca nu avea nici o legătură cu discuţia de până atunci. Lance o privi nedumerit.

— Surorile sunt obişnuite să umble cu drogurile, spuse domnişoara Ramsbottom.

— Substanţa asta. Taxina. E folosită în medicină?

— Cred că se obţine din fructele de tisă. Copiii mănâncă uneori fructe din astea şi se îmbolnăvesc foarte grav. Îmi amintesc un caz de când eram copil. M-a impresionat foarte tare. Nu l-am uitat. Lucrurile de care îţi aminteşti se dovedesc câteodată folositoare.

Lance îşi înălţă capul şi o privi pătrunzător.

— Boala firească e un lucru, spuse domnişoara Ramsbottom. Dar ticăloşia n-o sprijin. Ticăloşia trebuie distrusă.

— A ieşit fără să-mi sufle o vorbă, spuse doamna Crump ridicându-şi faţa roşie şi încruntată din aluatul pe care-l întindea pe o planşetă. S-a furişat fără să spună un cuvânt cuiva. Vicleană! Asta e. Vicleană! I-a fost frică să nu fie

oprită, iar eu aş fi oprit-o dacă o prindeam! Ce harababură! Stăpânul e mort, domnul Lance vine acasă, el care n-a mai venit de ani de zile şi i-am spus lui Crump, i-am spus: „Zi liberă sau neliberă, eu îmi ştiu datoria. N-o să fie cină rece cum e de obicei joia, ci o cină ca lumea. Un gentleman vine acasă din străinătate cu nevasta lui care a fost măritată mai înainte în aristocraţie, treaba trebuie să fie făcută cum se cuvine." Dumneavoastră mă ştiţi, domnişoară, când e vorba de treaba am şi eu mândria mea.

Mary Dove dădu din cap cu blândeţe.

— Şi ce spune Crump? Glasul doamnei Crump urcă mânios. „E ziua mea liberă şi am să ies", asta spune el. „Mă doare-n cot de aristocraţie", spune el. N-are nici pic de mândrie în munca lui, Crump. Aşa că pleacă şi-i spune lui Gladys să se descurce singură diseară. Ea spune: „Foarte bine, domnule Crump", pe urmă, cum mă întorc cu spatele, o şterge şi ea. Şi nici n-avea zi liberă. Vineri e ziua ei liberă. Cum o să ne descurcăm acum, nu ştiu! Slavă Domnului că domnul Lancelot nu şi-a adus azi nevasta.

— Ne vom descurca, doamnă Crump. Dacă simplificăm puţin meniul. Glasul lui Mary Dove era liniştitor dar şi autoritar. Dădu câteva sugestii pe care doamna Crump le acceptă neavând încotro. Voi fi în stare, să servesc cu destulă uşurinţă felurile astea, concluziona Mary.

— Adică veţi servi chiar dumneavoastră la masă, domnişoară? Doamna Crump părea să aibă îndoieli.

— Dacă Gladys nu se întoarce la timp.

— Ea n-o să se întoarcă, spuse doamna Crump. Umblă aiurea cheltuindu-şi banii prin magazine. Are un iubit, să ştiţi, domnişoară, deşi n-ai zice când te uiţi la ea. Îl cheamă Albert. O să se mărite la primăvară, aşa mi-a spus. Fetele astea nu ştiu cum e cu măritişul. Ce-am pătimit eu cu Crump! Oftă, apoi spuse pe un ton obişnuit: Cum rămâne cu ceaiul domnişoară? Cine o să strângă şi o să spele vasele?

— Eu. Acum mă duc s-o fac.

În bibliotecă, lumina nu era aprinsă, deşi Adele Fortescue stătea pe sofa, dincolo de tava cu ceai.

— Să aprind lumina, doamnă Fortescue? Întrebă Mary.

Adele nu răspunse.

Mary aprinse lumina şi se duse la fereastră unde trase draperiile. Abia atunci întoarse capul şi văzu chipul femeii care se prăbuşise pe spate, pc perne. Lângă ea se afla o jumătate de brioşă unsă cu miere şi ceaşca de ceai plină pe jumătate. Moartea venise tiptil la Adele Fortescue şi o luase pe neaşteptate.

— Ei bine? Întrebă nerăbdător inspectorul Neele. Doctorul spuse prompt:

— Cianură. Cianură de potasiu, probabil, în ceai.

— Cianură, îngână Neele. Doctorul îl privi curios.

— Nu-ţi prea convine. Ai vreun motiv anume?

— Era considerată criminală, răspunse Neele.

— Şi s-a dovedit a fi victimă. Hm. Va trebui s-o iei de la capăt, nu?

Neele dădu din cap. Pe chip i se citea amărăciunea, iar maxilarele îi erau încleştate.

Otrăvită! Chiar sub nasul lui! Taxină în cafeaua lui Rex Fortescue, cianură în ceaiul lui Adele Fortescue. Încă o afacere de familie. Sau aşa părea.

Adele Fortescue, Jennifer Fortescue, Elaine Fortescue şi proaspăt sositul Lance Fortescue luaseră ceaiul împreună în bibliotecă. Lance urcase s-o vadă pe domnişoara Ramsbottom, Jennifer plecase în camera ei să scrie scrisori. Elaine părăsise ultima biblioteca. Conform spuselor ei, Adele era perfect sănătoasă şi tocmai îşi turna o ultimă ceaşcă de ceai.

O ultimă ceaşcă de ceai. Da, chiar că fusese ultima ei ceaşcă de ceai.

Inspectorul Neele înjură în surdină şi se duse la bucătărie. Într-un scaun de lângă masă, doamna Crump, a cărei mânie se dezumflase ca un balon, abia dacă se mişcă la intrarea inspectorului.

— Unde-i fata aia? Nu s-a întors încă?

— Gladys? Nu. Nu s-a întors. Îmi închipui că nici nu se întoarce înainte de unsprezece.

— Spui că ea a preparat ceaiul şi l-a dus.

— Eu nu l-am atins, domnule, Dumnezeu mi-e martor. Ba mai mult, nu cred că Gladys a făcut ceva ce nu trebuia. Ea n-ar face aşa ceva. Nu Gladys. E o fată destul de bună, domnule. Niţel cam proastă, atâta tot, dar nu ticăloasă.

Nici inspectorul Neele nu credea că Gladys era ticăloasă. Nu credea că era o criminală. În tot cazul, în ceainic nu se găsise cianură.

— Dar de ce o fi plecat pe neaşteptate? Spui că nu era ziua ei liberă.

— Nu, domnule. Mâine e ziua ei liberă.

— Oare Crump.

Mânia doamnei Crump reînvie brusc. Glasul i se ridică furios.

— Nu-i puteţi pune nimic în cârcă lui Crump. Crump n-are nici o treabă cu toate astea. A plecat la trei. Şi acum mă bucur că a făcut-o. E tot atât de nevinovat ca şi domnul Percival. Niciunul n-a fost aici.

— Nu-l acuzam de nimic, doamnă Crump. Mă întrebam doar dacă ştia ceva de planurile lui Gladys.

— Şi-a pus cei mai buni ciorapi de nylon, spuse doamna Crump. Avea ea o socoteală, nu-mi spuneţi mie. Nici n-a pregătit sandvişurile pentru ceai. Da, punea ea ceva la cale. Lasă că-i spun eu vreo două când s-o întoarce!

Când s-o întoarce.

O uşoară nelinişte puse stăpânire pe Neele. Ca să se lepede de ea, urcă în dormitorul lui Adele Fortescue. Pe un perete era o uşă care dădea într-o baie placată cu oglinzi şi în care se găsea o cadă de un roz ca al orhideelor. Dincolo de baie se afla camera de toaletă a lui Rex Fortescue, la care se ajungea printr-o uşă de acces.

Neele se întoarse în dormitorul lui Adele şi, prin uşa de pe partea opusă, intră în camera ei de zi.

Camera era mobilată în stil Empire şi avea un covor trandafiriu. Neele aruncă circular o privire în acea cameră pe care o cercetase amănunţit în ziua precedentă.

Brusc, atenţia îi fu atrasă de ceva. În mijlocul covorului se afla o fărâmă de noroi întărit. Se aplecă şi o ridică. Noroiul era încă umed.

Se uită în jur. Nu existau urme de paşi. Doar acel fragment de pământ jilav.

Inspectorul Neele se uita prin dormitorul care îi aparţinea lui Gladys Martin. Era trecut de unsprezece. Crump se întorsese de o oră, dar nici urmă de Gladys. Inspectorul se uită în jur. Indiferent de cât de instruită era Gladys ca servitoare, în intimitate era dezordonată. Patul era rar făcut, ferestrele rareori deschise. Totuşi, nu obiceiurile lui Gladys îl preocupau în momentul de faţă. Începu să se uite cu grijă prin lucrurile ei.

Acestea constau în majoritate din lucruri ieftine şi cam ţipătoare. Puţine erau durabile sau de bună calitate. Bătrâna Ellen, care fusese chemată să-l ajute, nu-i fu de nici un folos. Ea nu ştia ce haine avea sau n-avea Gladys. Nu putea spune dacă lipsea ceva. Inspectorul lăsă hainele şi lenjeria şi se ocupă de conţinutul sertarelor. Acolo îşi ţinea Gladys comorile. Cărţi poştale ilustrate, tăieturi din ziare, modele de tricotat, reţete de înfrumuseţare, sfaturi pentru machiaj şi modă.

Inspectorul Neele le ordonă pe categorii. Ilustratele reprezentau în mare peisaje ale locurilor unde era de presupus că îşi petrecuse Gladys concediile. Printre ele, erau trei semnate „Bert”.

Bert trebuia să fie „iubitul” de care pomenise doamna Crump. Pe prima scria: „Toate cele bune. Îmi lipseşti mult. Al tău pentru totdeauna, Bert”. Scrisul era stângaci, de semianalfabet. A doua spunea: „Pe aici sunt o grămadă de fete drăguţe, dar niciuna nu se măsoară cu tine. Te voi vedea curând. Nu uita de întâlnirea noastră. Şi ţine minte

că după aceea. Trai pe vătrai! „A treia spunea doar: „Nu uita. Am încredere în tine. Cu dragoste, Bert”.

În continuare, Neele se uită printre tăieturile din ziare şi le sortă pe trei categorii. Erau sfaturi pentru machiaj şi înfrumuseţare, articole despre starurile de cinema care era clar că erau una din pasiunile ei, şi, tot o pasiune păreau să fie şi ultimele minuni ale ştiinţei. Erau decupaje despre farfurii zburătoare, despre arme secrete, despre drogurile folosite de ruşi când vroiau să facă pe cineva să spună adevărul, şi despre aşa zisele droguri fantastice obţinute de doctorii americani. Toată vrăjitoria secolului nostru, gândi Neele. Dar nimic din acea cameră nu-i dădea vreun indiciu privitor la dispariţia ei. Nu ţinea un jurnal, cum de fapt era de aşteptat. Nu exista nici o scrisoare începută şi neterminată, nici o însemnare despre ce ar fi putut auzi sau vedea în casă. De ce a doua tavă pentru ceai fusese lăsată în hol, şi de ce Gladys însăşi se evaporase subit, continua să rămână un mister.

Oftând, Neele părăsi camera, închizând uşa după el. În timp ce se pregătea să coboare pe scara de serviciu, auzi zgomotul unor paşi care alergau pe palierul de jos.

La picioarele scărilor apăru chipul agitat al sergentului Hay. Hay gâfâia puţin.

— Domnule, spuse el grăbit. Domnule! Am găsit-o.

— Aţi găsit-o?

— Menajera, domnule. Ellen. Şi-a adus aminte că nu adunase rufele de pe frânghie. Chiar după colţul casei, lângă uşa din spate. Aşa că s-a dus să le ia, cu lanterna, şi aproape că a căzut peste cadavru. Cadavrul fetei. Era strangulată cu un ciorap. Era moartă de câteva ore, aş spune. Şi, domnule, un gen de glumă ticăloasă. Avea prins de nas un cârlig de rufe.

Capitolul XIII

În tren, o doamnă în vârstă citea cele trei ziare de dimineaţă pe care le cumpărase. Pe măsură ce le termina de citit, le împăturea şi le punea deoparte, lăsând să se

vadă acelaşi titlu scris cu litere mari, care anunţa tripla tragedie de la Cabana Tisa.

Bătrâna doamnă stătea foarte dreaptă şi privea pe fereastră, cu buzele strânse şi cu o expresie de nefericire şi dezaprobare pe chipul ei rozaliu şi ridat. Miss Marple plecase din St Mary Mead cu trenul de dimineaţă, schimbase la Londra, iar acum se îndrepta spre Baydon Heath.

Ajunsă în gară, făcu semn unui taxi şi ceru să fie dusă la Cabana Tisa. Atât de fermecătoare, de inocentă, de drăgălaşă cu coloritul ei rozaliu era miss Marple, încât obţinuse mai uşor decât şi-ar fi putut imagina cineva accesul în ceea ce acum era practic o fortăreaţă în stare de asediu. În timp ce o armată de reporteri şi fotografi era ţinută la distanţă de poliţie, miss Marple fu lăsată să intre fără probleme, astfel că oricine ar fi crezut că era o rudă a familiei.

Miss Marple plăti taxiul având grijă să lase un mic bacşiş, apoi sună la uşa principală. Îi deschise Crump. Miss Marple îl măsură cu o privire cunoscătoare. „Îi joacă ochii în cap”, îşi spuse ea. „E speriat de moarte”.

Crump văzu o doamnă în vârstă, înaltă, îmbrăcată cu o fustă şi o jachetă de tweed, ambele demodate, cu două fulare şi o pălărioară de fetru cu o aripă de pasăre. În mână, bătrâna doamnă, avea o poşetă încăpătoare, iar la picioarele ei odihnea un geamantan mic şi uzat, dar de bună calitate. Crump recunoştea pe loc o doamnă. Spuse cât se poate de respectuos:

— Ce doriţi, doamnă?

— Aş vrea să o văd pe stăpâna casei. Se poate?

Crump se dădu înapoi făcându-i loc să intre. Luă geamantanul şi-l puse cu grijă în hol. Spuse cu oarecare îndoială:

— Ei bine, doamnă, nu prea ştiu.

— Am venit să stau de vorbă despre acea biată fată care a fost omorâtă. Gladys Martin.

— Oh, înţeleg, doamnă. În cazul ăsta. Se opri şi se uită spre uşa bibliotecii pe care tocmai ieşise o tânără înaltă. Aceasta este doamna Lance Fortescue, doamnă.

Pat înaintă şi cele două femei se uitară una la alta. Miss Marple încercă un uşor sentiment de surpriză. Nu se aşteptase să întâlnească în această casă o persoană ca Patricia Fortescue. Ambianţa casei era aproape aşa cum şi-o imaginase, dar Pat nu se prea potrivea cu acea ambianţă.

— E vorba de Gladys, doamnă, spuse Crump săritor.

Pat rosti ezitând.

— Vreţi să poftiţi aici? Nu ne va deranja nimeni;

O luă spre bibliotecă iar miss Marple o urmă.

— Nu vroiaţi să vedeţi pe cineva anume, nu-i aşa? Întrebă Pat. Nu ştiu dacă vă pot fi de vreun ajutor. Ştiţi, soţul meu şi cu mine abia ne-am întors acum câteva zile din Africa. Nu ştiu prea multe despre casa asta. Dar pot s-o aduc pe cumnata mea, sau pe soţia cumnatului meu.

Miss Marple se uită la fată. Îi plăcea. Îi plăceau gravitatea şi simplitatea ei. Din nu se ştie ce motiv, îi părea rău pentru ea.

Simţi vag că un decor din creton ponosit şi cai şi câini i s-ar fi potrivit mult mai bine decât acest decor bogat mobilat. Văzuse multe Pat la viaţa ei la concursurile hipice ce se ţineau la St Mary Mead. Se simţea în largul ei cu această fată cu înfăţişare destul de nefericită.

— E foarte simplu, spuse miss Marple scoţându-şi cu grijă mănuşile şi netezindu-le degetele. Am citit în ziare că Gladys Martin a fost omorâtă. O cunoşteam foarte bine. Era de prin părţile mele. De fapt, eu am instruit-o pentru slujba de servitoare. Iar de când am aflat ce i s-a întâmplat. Ei bine, m-am gândit să vin şi să văd dacă pot face ceva.

— Da, spuse Pat. Înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Gestul lui miss Marple i se părea firesc şi inevitabil.

— Cred că aţi făcut bine că aţi venit. Se pare că nimeni nu ştie prea multe despre ea. Mă refer la rudele ei şi tot restul.

— Nu avea rude. A venit la mine de la orfelinat, de la St Faith's. Un loc foarte bine condus, dar cu fonduri extrem de mici. Facem tot ce putem pentru fetele de acolo, căutăm să le dăm o meserie bună şi aşa mai departe. Gladys a venit la mine la şaptesprezece ani… Am învăţat-o să servească la masă, să întreţină argintăria şi altele de genul ăsta. Fireşte că n-a rămas mult timp. Fetele astea nu stau niciodată mult. Cum capătă un pic de experienţă, pleacă. Gladys a plecat şi s-a angajat la o cafenea. Aproape toate fetele fac asta. Cred că-s mai libere, că au o viaţă mai veselă. S-ar putea să fie aşa. Nu ştiu.

— N-am văzut-o niciodată. Era o fată drăguţă?

— Nu cred să-şi fi făcut mulţi prieteni pe unde a fost. Îi plăceau foarte mult bărbaţii, sărăcuţa. Dar ei n-o prea băgau în seamă, iar celelalte fete cam profitau de ea.

— Sună destul de crud, spuse Pat.

— Da, draga mea, mă tem că viaţa e crudă. Nici nu ştii ce să faci cu sărmanele fete ca Gladys. Le place să meargă la film, şi întotdeauna îşi imaginează lucruri imposibile de realizat. Poate e şi ăsta un soi de fericire. Dar ajung să se simtă dezamăgite. Cred că şi pe Gladys a dezamăgit-o viaţa de cafenea şi restaurant. Nu i s-a întâmplat nimic formidabil şi muncea pe rupte. Probabil de asta a intrat într-o casă particulară. Ştii de cât timp era aici?

Pat clătină din cap.

— Nu ştiu, dar aş zice că nu de prea mult timp. De o lună sau două. Pat se opri, apoi continuă: Pare atât de oribil şi stupid ce i s-a întâmplat. Presupun că văzuse sau observase ceva.

— Ce m-a îngrijorat cu adevărat a fost cârligul ăla de rufe, spuse cu glas blând miss Marple.

— Cârligul de rufe?

— Da. Am citit în ziar despre asta. Atunci când a fost găsită, avea nasul prins cu un cârlig de rufe.

Pat dădu din cap. Obrajii rozalii ai lui miss Marple se colorară.

— Asta m-a înfuriat foarte tare, nu ştiu dacă mă înţelegi, draga mea. A fost un gest atât de crud, atât de înjositor! Asta m-a făcut să-mi formez o imagine despre criminal. Să faci un asemenea lucru! E o ticăloşie să insulţi demnitatea umană. Mai ales după ce ai ucis.

Pat spuse încetişor:

— Cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi. Se ridică. Ar fi mai bine să vorbiţi cu inspectorul Neele. El se ocupă de caz şi e aici acum. Este o persoană foarte cumsecade. Se cutremură brusc. Toată treaba e ca un coşmar înfiorător, fără sens, nebunesc. Fără nici un chichirez.

— Eu n-aş spune asta, să ştii, spuse miss Marple. Nu, n-aş spune asta.

Inspectorul Neele arăta obosit şi sâcâit. Avea pe cap trei morţi şi presa din toată ţara. Un caz care părea modelat după vechile tipare o luase brusc razna. Adele Fortescue, principalul suspect, era acum a doua victimă într-un caz de crimă de neînţeles. La sfârşitul acelei zile fatale, comisarul adjunct trimisese după Neele şi cei doi bărbaţi discutaseră până noaptea târziu.

În ciuda spaimei lui, sau mai degrabă dincolo de ea, inspectorul Neele simţise o uşoară satisfacţie în lăuntrul său. Acel şablon al soţiei şi amantului dusese prea simplu, prea banal. Nu avusese niciodată încredere în el. Iar acum neîncrederea ii era justificată;

— Poată treaba ia un cu totul alt aspect, spusese comisarul adjunct, străbătând încruntat camera în lung şi în lat. Am impresia, Neele, că avem de a face cu cineva dezechilibrat mintal. La început soţul, apoi soţia. Dar toate circumstanţele cazului arată că e o treaba internă, de familie. Cineva care a luat micul dejun cu Fortescue i-a pus taxină în cafea sau în mâncare, şi tot cineva care a luat ceaiul cu familia i-a pus lui Adele Fortescue cianură în ceaşca de ceai. Cineva de încredere, cineva din familie. Dar cine, Neele?

Neele spuse sec:

— Percival n-a fost acasă, aşa că să-l lăsăm deoparte. Asta îl scoate din cauză.

Comisarul adjunct îl privi pătrunzător. Ceva în tonul lui Neele îi atrăsese atenţia.

— Care-i problema? Dă-i drumul, omule.

Inspectorul Neele părea impasibil.

— Nici o problemă, domnule. Tot ce spun e că a fost foarte convenabil pentru el.

— Cam prea convenabil, nu? Comisarul reflectă şi clătină din cap. Crezi că ar fi putut cumva reuşi asta? Nu văd cum, Neele. Nu, nu văd cum. Şi e şi un tip precaut.

— Dar foarte inteligent, domnule.

— Nu le bănuieşti pe femei, aşa-i? Şi totuşi, femeile sunt cele mai suspecte. Elaine Fortescue şi soţia lui Percival. Ele au fost şi la micul dejun, şi la ceai. Oricare din ele ar fi putut să o facă. Nimic anormal în comportarea lor? Ei bine, nu întotdeauna se vede. S-ar putea să existe ceva în fişa lor medicală, din trecut.

Inspectorul Neele nu răspunse. Se gândea la Mary Dove. Nu avea nici un motiv anume s-o suspecteze, totuşi gândurile îi fugeau la ea. Mary Dove avea ceva de neexplicat, ceva nemulţumitor. După moartea lui Rex Fortescue, atitudinea ei avusese o uşoară notă de amuzament. Care era atitudinea ei acum? Purtarea şi manierele ei erau, ca de obicei, exemplare. Nu mai aveau nici o urmă de amuzament. Se întrebă dacă nu văzuse, o dată sau de două ori, o urmă de teamă în ochii ei. În afacerea cu Gladys Martin, vinovatul fusese el. Considera că el purta toată vina. Pusese aerul ei încurcat, confuz, pe seama unei spaime fireşti în faţa poliţiei. Se întâlnise de nenumărate ori cu genul ăla de nervozitate. Dar în cazul de faţă fusese ceva mai mult. Gladys văzuse sau auzise ceva care îi trezise bănuielile. Fusese probabil ceva atât de mărunt, ceva atât de vag şi nedefinit încât nu voise să vorbească despre asta. Iar acum nu avea să mai vorbească niciodată.

Inspectorul Neele se uită cu oarecare interes la chipul blajin şi isteţ al bătrânei doamne din faţa lui. Prima lui reacţie fusese s-o trateze cu indiferenţă, dar se răzgândise repede. Miss Marple putea să-i fie de ajutor. Era de-o corectitudine impecabilă şi avea, ca majoritatea doamnelor în vârstă, talentul de a adulmeca bârfele. Ar fi putut scoate de la servitori şi poate chiar de la femeile din familia Fortescue lucruri pe care poliţia nu le-ar fi scos niciodată. Discuţii, impresii, amintiri, repetări ale unor lucruri spuse sau făcute, astfel încât putea să extragă din toate astea fapte concludente. Aşa că inspectorul Neele adoptă o atitudine binevoitoare.

— Aţi făcut foarte bine că aţi venit aici, miss Marple, spuse el.

— Era de datoria mea, inspectore. Fata a locuit în casa mea. Într-un fel, mă simt răspunzătoare pentru ea. Era o fată tare prostuţă, să ştiţi.

Inspectorul Neele o privi admirativ.

— Da, chiar aşa.

Îşi spuse că bătrâna intrase direct în miezul problemei.

— N-ar fi ştiut ce ar fi trebuit să facă, spuse miss Marple. Adică, dacă ar fi dat peste ceva. Oh, vai, mă exprim atât de prost!

Inspectorul Neele spuse că înţelegea.

— Nu avea prea multă minte ca să-şi dea seama ce era important şi ce nu, asta aţi vrut să spuneţi, nu?

— Exact, inspectore.

— Când aţi spus că era prostuţă. Inspectorul Neele se opri.

Miss Marple preluă ideea.

— Era genul credul. Era genul de fată care şi-ar fi încredinţat economiile unui escroc, dacă ar fi avut economii. Dar, firește, niciodată n-a avut economii pentru că îşi cheltuia banii pe cele mai nepotrivite haine.

— Dar cu bărbaţii cum stătea?

— Vroia cu ardoare să aibă un iubit, spuse miss Marple. De fapt, cred că ăsta-i adevăratul motiv pentru care a plecat din St Mary Mead. Acolo concurenţa e aprigă. Sunt atât de puţini bărbaţi. Îşi făcuse speranţe în legătură cu un tânăr care vindea peşte. Tânărul Fred avea o vorbă bună pentru toate fetele foarte amărâte. Totuşi, am impresia că până la urmă şi-a găsit un prieten, nu-i aşa?

Inspectorul dădu din cap.

— Aşa se pare. Cred că-l chema Albert Evans. Pare să-l fi cunoscut în nu ştiu ce tabără de vacanţă. Nu i-a dat vreun inel sau ceva, aşa că se poate să fi scornit toată povestea. Era inginer minier, aşa i-a spus ea bucătăresei.

— Mi se pare extrem de puţin probabil, dar aş îndrăznii să spun că asta i-a spus el. Cum spuneam, ea credea orice. N-aţi făcut nici o legătură între el şi cazul ăsta?

Inspectorul Neele clătină din cap.

— Nu. Nu cred că există vreo complicaţie de genul ăsta. Se pare că n-a vizitat-o niciodată. I-a trimis din când în când câte o carte poştală, de regulă dintr-un port. Probabil era inginer pe vreo navă de pe ruta baltică.

— Mă bucur că a avut şi ea mica ei idilă. Cum viaţa i-a fost retezată în felul ăsta. Îşi strânse buzele. Ştiţi, inspectore, asta mă supără foarte, foarte mult. Mai ales cleştele de rufe. Asta a fost o ticăloşie, inspectore.

Inspectorul Neele o privi cu interes.

— Ştiu exact ce vreţi să spuneţi, miss Marple.

Miss Marple tuşi a scuză.

— Mă întreb. Presupun că e o mare îndrăzneală din partea mea. Mă întreb dacă n-aş putea da şi eu o mână de ajutor, în felul meu umil şi foarte femeiesc. Este vorba de un criminal ticălos, inspectore Neele, şi ticăloşia n-ar trebui să scape nepedepsită.

— De acord cu dumneavoastră, miss Marple.

— Există un hotel lângă gară, şi mai e şi Golf Hotel, tatonă miss Marple, şi cred că în această casă există şi o

domnişoară Ramsbottom pe care o interesează misiunile străine.

— Da, răspunse inspectorul Neele privind-o admirativ. Ar putea ieşi ceva din asta. Personal, nu pot spune că am avut mare succes cu această doamnă.

— Sunteţi foarte amabil, inspectore Neele. Mă bucur că nu mă consideraţi doar o amatoare de senzaţii.

Inspectorul Neele zâmbi fără să vrea. Îşi spunea că miss Marple era departe de imaginea din popor a zânei răzbunătoare. Şi cu toate astea, probabil că tocmai asta era.

— Relatările din ziare sunt atât de senzaţionale uneori! Spuse miss Marple. Dar mă tem că nu-s chiar atât de adevărate pe cât ar fi de dorit. Se uită întrebătoare la inspector. Dacă s-ar rezuma doar la faptele ca atare.

— Ei bine, dacă e să lăsăm la o parte senzaţionalul, lucrurile stau în felul următor. Domnul Fortescue a murit la birou în urma otrăvirii cu taxină. Taxina se obţine din fructele sau acele de tisă.

— Foarte convenabil.

— Se poate, dar noi nu avem nici o dovadă în acest sens. Nu încă, adică. Sublinie acest aspect pentru că, după părerea lui, miss Marple s-ar fi putut dovedi utilă în această problemă.

Dacă în casă se preparase vreo fiertură din fructe de tisă, era foarte posibil ca miss Marple să afle ceva despre asta. Era genul de bătrânică ce-şi prepara singură ceaiuri şi alte băuturi din plante. Cunoştea metodele de preparare şi modul de folosire.

— Şi doamna Fortescue?

— Doamna Fortescue a băut ceai cu familia în bibliotecă. Ultima persoană care a plecat de la masă şi din cameră a fost domnişoara Elaine Fortescue, nora ei. Ea declară că, atunci când a ieşit, doamna Fortescue îşi turna încă o ceaşcă de ceai. După vreo douăzeci de minute, domnişoara Mary Dove, care este intendenta acestei case, a intrat să ia

tava. Doamna Fortescue stătea încă pe sofa, moartă. Lângă ea se afla o ceaşcă de ceai pe jumătate plină, iar în ea s-a găsit cianură.

— Care îşi face efectul aproape imediat, spuse miss Marple.

— Exact.

— E o substanţă atât de periculoasă! Se foloseşte la distrugerea cuiburilor de viespi, dar eu sunt întotdeauna foarte, foarte atentă.

— Şi bine faceţi. Era un pacheţel în magazia grădinarului.

— Iarăşi foarte convenabil, spuse miss Marple şi adăugă: Doamna Fortescue mânca ceva?

— Da, au avut un ceai foarte consistent.

— Chec, presupun? Pâine cu unt? Brioşe, poate? Dulceaţă? Miere?

— Da, au avut brioşe şi miere, chec cu ciocolată şi cornuri elveţiene şi altele. Se uită curios la ea. Cianura de potasiu era în ceai, miss Marple.

— Da, da. Am înţeles foarte bine. Îmi făceam doar o imagine completă, ca să zic aşa. Destul de semnificativă, nu credeţi?

Inspectorul o privi destul de derutat. Obrajii ei erau roz, ochii strălucitori.

— Şi a treia moarte, inspectore Neele?

— Şi aici lucrurile par destul de clare. Fata, adică Gladys, a dus în bibliotecă tava cu ceai, apoi a adus-o pe următoarea în hol, dar a lăsat-o acolo. Se pare că toată ziua fusese distrată. După aceea, n-a mai văzut-o nimeni. Doamna Crump, bucătăreasa, a tras concluzia că-şi luase o seară liberă fără să spună nimănui. Convingerea ei se baza pe faptul că fata purta o pereche de ciorapi de nylon şi cei mai buni pantofi pe care-i avea. Totuşi, aici a greşit. E clar că fata şi-a adus brusc aminte că nu luase nişte rufe puse afară la uscat pe sârmă. A ieşit în fugă să le aducă, şi se pare că adunase jumătate din ele când cineva s-a strecurat pe

neaşteptate lângă ea şi a sugrumat-o cu un ciorap. Asta a fost.

— Cineva din afară?

— S-ar putea. Dar s-ar putea tot aşa de bine să fi fost cineva dinăuntru. Cineva care pândise ocazia s-o prindă singură. Fata era tulburată, nervoasă, când am interogat-o, dar mă tem că nu am înţeles importanţa acestui lucru. Nu l-am apreciat cum s-ar fi cuvenit.

— Vai, dar cum aţi fi putut când de regulă oamenii arată atât de stânjeniţi şi vinovaţi când sunt chestionaţi de poliţiei

— Asta aşa e, miss Marple. Dar de data asta a fost mai mult de atât. Cred că Gladys văzuse pe cineva făcând ceva care i s-a părut că necesita o explicaţie. Totuşi, nu cred că a fost ceva cu totul ieşit din comun, altfel ar fi vorbit. După părerea mea, s-a trădat în faţa persoanei în cauză, iar acea persoană şi-a dat seama că Gladys reprezenta un pericol.

— Şi, ca urmare, Gladys a fost strangulată şi i s-a prins de nas un cârlig de rufe, îngână ca pentru sine miss Marple.

— Da, ăsta a fost un gest scârbos. Un gest scârbos şi insultător. O picătură mizerabilă de bravadă inutilă.

Miss Marple clătină din cap.

— Nu prea inutilă. Totul face parte dintr-un şablon, nu-i aşa?

Inspectorul Neele se uită curios la ea.

— Mă tem că nu vă înţeleg, miss Marple. La ce vă referiţi când spuneţi şablon?

Miss Marple deveni brusc agitată.

— Vreau să spun că pare. Adică, luat ca o succesiune de fapte, dacă mă înţelegeţi. Ei bine, nu se poate renunţa la fapte, nu-i aşa?

— Nu vă prea înţeleg.

— Adică. În primul rând îl avem pe domnul Fortescue. Rex Fortescue. Omorât în biroul său din oraş. Iar apoi o avem pe doamna Fortescue, stând aici în bibliotecă şi bând ceai. Lângă ea erau brioşe şi miere. Şi la urmă, pe sărmana Gladys cu un cârlig de rufe prins de nas. Doar ca să

sublinieze întreaga afacere. Acea deosebit de fermecătoare doamnă Lance Fortescue mi-a spus că nu vede nici o logică în treaba asta, dar eu nu pot fi de acord cu ea, pentru că există o logică ce te izbeşte, nu-i aşa?

Inspectorul Neele spuse încetişor:

— Cred că nu.

Miss Marple continuă repede:

— Îmi închipui că aveţi înjur de treizeci şi cinci de ani, nu-i aşa, inspectore Neele? Cred că chiar pe atunci a existat o reacţie împotriva cântecelor pentru copii, vreau să spun, când eraţi băieţel. Dar când ăi crescut cu „Mama Gâscă". Adică, e foarte semnificativ, nu-i aşa? Ce mă întrebam eu e. Miss Marple se opri, apoi îşi făcu curaj şi continuă: Ştiu că e o mare impertinenţă din partea mea să vă spun asemenea lucruri.

— Vă rog să spuneţi tot ce vă place, miss Marple.

— Sunteţi foarte amabil. Am să spun. Deşi, cum spuneam, o fac cu cea mai mare reţinere pentru că ştiu că sunt foarte bătrână şi cam aiurită şi s-ar putea ca ideile mele să nu aibă nici o valoare. Dar, ceea ce vreau eu să vă întreb este dacă v-aţi ocupat de problema cu mierlele.

Capitolul XIV

Timp de vreo zece secunde inspectorul Neele se holbă la miss Marple cu cea mai vie uimire. Primul lui gând fu că bătrâna o luase razna.

— Mierle? Repetă el.

Miss Marple dădu din cap cu putere.

— Da, spuse ea şi începu să recite:

Am un buzunar de secară, şi patru mierle aduse de-afară.

Alte douăzeci le-am pus în plăcintă, Când desfaci plăcinta, mierlele cântă:

Ce mâncare-i mai aleasă de pus regelui pe masă?

Regele era în visterie socotindu-şi averea, Regina era în salon mâncându-şi pâinea şi mierea.

Servitoarea în grădină punea rufele la uscat, Când a venit o păsărică şi nasul i-a retezat.

— Doamne Sfinte! Spuse inspectorul Neele.

— Se potriveşte perfect, spuse miss Marple. În buzunar i s-a găsit secară, nu-i aşa? Aşa scria într-un ziar. În altele se spunea doar cereale, ceea ce ar fi putut însemna orice. Grâu, porumb chiar. Dar a fost secară, nu?

Inspectorul Neele dădu din cap.

— Ei, vedeţi?! Rosti triumfătoare miss Marple. Rex Fortescue. Rex înseamnă rege. În visterie. Iar doamna Fortescue e regina din salon, mâncând pâine cu miere. Şi astfel, fireşte, criminalul a trebuit să-i prindă nasul sărmanei. Gladys cu acel cleşte de rufe.

Inspectorul Neele spuse:

— Vreţi să spuneţi că întreg scenariul este o nebunie?

— Nu trebuie să ne repezim să tragem concluzii. Dar, în mod sigur, e foarte ciudat. Însă trebuie neapărat să faceţi cercetări cu privire la mierle. Pentru că trebuie să existe mierle!

În acel moment intră grăbit în cameră sergentul Hay.

— Domnule. Se opri şi se uită la miss Marple.

Revenindu-şi, inspectorul Neele spuse:

— Vă mulţumesc, miss Marple. Mă voi ocupa de problema asta. Cum vă interesează fata, probabil că aţi dori să vă uitaţi prin lucrurile din camera ei. Sergentul Hay vi le va arăta puţin mai târziu.

Acceptând concedierea, miss Marple se grăbi să iasă.

— Mierle! Bombăni inspectorul Neele.

Sergentul Hay îl privi lung.

— Da, Hay, ce e?

— Uitaţi-vă la asta, domnule, rosti sergentul revenindu-şi brusc.

Scoase un obiect învelit într-o batistă destul de murdară.

— L-am găsit într-un tufiş. Putea să fi fost aruncat de către cineva pe una din ferestrele din spate.

Aşează obiectul pe biroul diii faţa inspectorului. Acesta se aplecă şi îl examină cu o emoţie vie. Exponatul era un borcan de dulceaţă, aproape plin.

Inspectorul se uita lung la el, fără să vorbească. Expresia feţei lui era ciudat de înlemnită şi stupidă. În realitate, asta înseamnă că mintea inspectorului gonea o dată în plus pe cărările imaginaţiei. Prin faţa ochilor minţii i se derula un tablou în mişcare. Vedea un borcan nou de dulceaţă, vedea mâini care îndepărtau cu grijă capacul, vedea cum e scoasă o cantitate mică de dulceaţă, care era apoi amestecată cu un preparat de taxină şi pusă la loc în borcan, netezită cu grijă, şi, în final, aceleaşi mâini aşezau capacul la locul lui. În acest punct se opri şi se întoarse spre Hay.

— Nu scoteau dulceaţa din borcan şi o puneau în boluri sau pe farfurioare?

— Nu, domnule. Încă din timpul războiului, când lumea nu mai avea timp de farafastâcuri, a rămas obiceiul să fie servită direct din borcan.

Inspectorul Neele îngână:

— Asta simplifică lucrurile.

— Ba mai mult, domnule. Singurul care mânca dulceaţă la micul dejun era domnul Fortescue (şi domnul Percival, când era acasă). Ceilalţi mâncau gem sau miere.

Inspectorul Neele dădu din cap.

— Da, asta ne uşurează munca, spuse el.

După scurta întrerupere, imaginaţia inspectorului reluă derularea filmului. Acum prezenta secvenţa micului dejun. Rex Fortescue întinzând mâna după borcanul cu dulceaţă, luând o lingură de dulceaţă şi întinzând-o pe felia de pâine cu unt. O cale mai simplă, mult mai simplă de a-i administra taxină, decât să i-o fi pus în cafea. Şi mai departe? Aici, imaginea nu era prea clară. Un alt borcan de dulceaţă, cu exact aceeaşi cantitate de dulceaţă lipsă, înlocuindu-l pe celălalt. Apoi, o fereastră deschisă, un braţ ieşit în afară şi o mână aruncând vechiul borcan în tufiş. Al cui braţ? A cui mână?

Inspectorul Neele rosti pe un ton oficial:

— Se înţelege că va trebui să-l dăm la analiză, să vedem dacă există urme de taxină. Nu ne putem repezi cu

concluziile.

— Nu, domnule, aveţi dreptate. S-ar putea să existe şi amprente.

— Probabil nu cele pe care le vrem, spuse întunecat inspectorul. Vor fi găsite cele ale lui Gladys, ale doamnei Crump şi ale lui Fortescue. Poate şi cele ale lui Crump, ale vânzătorului de la magazin şi alte câteva! Dacă cineva a băgat taxină în el, a avut grijă să nu-şi lase amprentele pe tot borcanul. În tot cazul, cum spuneam, nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii. De unde cumpără dulceaţa şi unde o ţin? Cum o comandă?

Conştiinciosul sergent Hay avea răspuns la toate aceste întrebări.

— Dulceaţa şi gemul vin în cutii de şase borcane. Când un borcan e pe terminate, se aduce unul nou din cămară.

— Asta înseamnă că se poate să se fi umblat la el cu câteva zile înainte de a fi adus la micul dejun. Şi oricine s-a aflat în casă, sau a avut acces la casă, putea să umble la el.

Expresia „a avut acces la casă” îl nedumeri pe sergentul Hay. Nu înţelegea ce era în mintea superiorului său.

Dar Neele dăduse glas la ceea ce i se părea o presupunere logică.

Dacă la dulceaţă se umblase dinainte. Atunci, de bună seamă, asta îi excludea pe cei ce se aflaseră la micul dejun în dimineaţa fatală.

Ceea ce oferea nişte posibilităţi noi şi interesante.

Plănui în minte discuţii cu diferite persoane. De data asta dintr-un unghi de abordare cu totul diferit.

Avea o minte deschisă, fără idei preconcepute.

Reflectase cu seriozitate chiar şi asupra sugestiei acelei bătrâne miss nu-ştiu-cum privitoare la cântecele de copii. Pentru că nu încăpea îndoială că acel cântecel se potrivea într-un mod ciudat cu întreaga afacere. Se potrivea mai ales cu un lucru care îl nedumerise dintr-un bun început. Buzunarul de secară.

— Mierle? Îngână pentru sine inspectorul Neele.

Sergentul Hay îl privi lung.

— Asta nu e miere, domnule, spuse el. E dulceaţă.

Inspectorul Neele plecă în căutarea lui Mary Dove. O găsi în unul din dormitoarele de la primul etaj supraveghind-o pe Ellen care desfăcea un pat de ceea ce păreau a fi cearceafuri curate. Pe un scaun se afla un mic teanc de prosoape curate.

Inspectorul Neele se arătă nedumerit.

— Vine cineva să stea aici? Întrebă el.

Mary Dove îi zâmbi. În contrast cu Ellen care părea ursuză şi ţâfnoasă, Mary era imperturbabilă ca de obicei.

— De fapt, dimpotrivă, spuse ea.

Inspectorul Neele o privi întrebător.

— Asta e camera de oaspeţi care fusese pregătită pentru domnul Gerald Wright.

— Gerald Wright? Cine e?

— Un prieten al domnişoarei Elaine Fortescue. Glasul lui Mary era lipsit de orice inflexiune aparte.

— Venea aici. Când?

— Cred că a ajuns la Golf Hotel la o zi după moartea domnului Fortescue.

— La o zi după?

— Aşa spunea domnişoara Fortescue. Glasul lui Mary rămânea impersonal. Mi-a spus că vroia ca el să vină să stea aici. Aşa că i-am pregătit o cameră. Acum. După celelalte două tragedii, i se pare mai potrivit să rămână la hotel.

— La Golf Hotel?

— Da.

Ellen adună cearceafurile şi prosoapele şi ieşi din cameră.

Mary Dove se uită întrebătoare la Neele.

— Aveţi să-mi spuneţi ceva anume?

Neele spuse afabil:

— E foarte important să stabilim cu exactitate anumite ore. Membrii familiei sunt un pic cam vagi în ceea ce priveşte timpul şi este de înţeles. Pe de altă parte, dumneata te-ai dovedit a fi foarte precisă referitor la ore.

— Iarăşi de înţeles.
— Da. Poate că trebuie să te felicit pentru felul în care continui să ţii în mână casa asta în ciuda panicii provocate de ultimele două decese. Se opri, apoi întrebă curios: Cum reuşeşti?
Îşi dăduse seama că singura fisură din inexpugnabila armură a lui Mary Dove era plăcerea de a-şi auzi lăudată eficienţa. Femeia se înmuie uşor şi răspunse:
— Soţii Crump vor să plece imediat.
— Nu le putem da voie.
— Ştiu. În plus, le-am spus că domnul Percival Fortescue va fi. Generos cu cei care i-au fost alături la greu.
— Şi Ellen?
— Ellen nu doreşte să plece.
— Ellen nu doreşte să plece, repetă Neele. Are nervii tari.
— Îi plac nenorocirile, spuse Mary Dove. Ca şi doamna Percival, ea găseşte în nenorocire un soi de dramă încântătoare.
— Interesant. Crezi că doamna Percival A. Savurat tragediile?
— Nu. Fireşte că nu. Ar fi o exagerare. Aş spune doar că asta i-a permis să. Ei bine, să le înfrunte.
— Dar pe dumneata cum te-au afectat, domnişoară Dove?
Mary Dove ridică din umeri.
— Nu a fost o experienţă plăcută, răspunde ea sec.
Inspectorul Neele simţi din nou dorinţa de a înfrânge defensiva acestei femei detaşate, pentru a afla ce se ascundea cu adevărat în spatele întregii ei atitudini atente şi al adevărurilor spuse doar pe jumătate. Spuse cu bruscheţe:
— Să recapitulăm orele şi locurile. Ultima oară când ai văzut-o pe Gladys Martin a fost în hol, şi era cinci fără douăzeci?
— Da. I-am spus să aducă ceaiul.
— Dumneata de unde veneai?

— De la etaj. Mi s-a părut că, puţin mai înainte, auzisem telefonul.

— Şi cine răspunsese la telefon? Gladys?

— Da. Cineva greşise numărul. Căuta spălătoria Baydon Heath.

— Atunci a fost ultima dată când ai văzut-o?

— După zece minute sau aşa ceva, a adus tava cu ceai în bibliotecă.

— După aceea a intrat domnişoara Elaine Fortescue?

— Da, după vreo trei sau patru minute. Pe urmă am urcat să-i spun doamnei Percival că ceaiul era gata.

— De obicei faci asta?

— Oh, nu, lumea vine la ceai când pofteşte, dar doamna Fortescue a întrebat unde erau ceilalţi. Mi s-a părut că am auzit-o pe doamna Percival venind. Dar a fost o greşeală.

Neele o întrerupse. Asta, iată, era ceva nou.

— Vrei să spui că ai auzit pe cineva mişcându-se sus, la etaj?

— Da, în capul scărilor. Dar n-a coborât nimeni, aşa că am urcat eu. Doamna Percival era în dormitorul ei. Tocmai sosise. Fusese la plimbare.

— La plimbare. Înţeleg. Iar ora era.

— Aproape cinci, cred.

— Când a sosit domnul Lance Fortescue?

— La câteva minute după ce am coborât din nou la parter. M-am gândit că venise mai devreme. Dar.

Inspectorul Neele o întrerupse.

— De ce ai crezut că venise mai devreme?

— Pentru că mi s-a părut că l-am zărit pe fereastra de pe palier.

— În grădină, adică?

— Da. Am zărit pe cineva printre arbuştii de tisă, şi m-am gândit că probabil era el.

— Asta a fost după ce i-ai spus doamnei Percival Fortescue că ceaiul era gata?

Mary îl corectă.

— Nu, ăsta a fost mai devreme, când am coborât prima dată.

Inspectorul Neele o privi fix.

— Eşti sigură, domnişoară Dove?

— Da, sunt absolut sigură. De asta am fost surprinsă să-l văd. Când a sunat cu adevărat la uşă.

Inspectorul Neele clătină din cap. Glasul lui nu trăda nici o urmă din emoţia ce-l încerca atunci când spuse:

— Cel pe care l-ai văzut în grădină nu putea fi Lancelot Fortescue. Trenul lui, care trebuia să ajungă la 4:28, a avut nouă minute întârziere. A ajuns în gara Baydon Heath la 4:37. A trebuit să aştepte câteva minute ca să prindă un taxi. Trenul ăsta e întotdeauna plin. Era, de fapt, aproape cinci fără un sfert când a plecat din gară (la cinci minute după ce-l văzuseşi dumneata pe bărbatul din grădină), şi drumul i-a mai luat vreo zece minute. A plătit taxiul la poartă cel mai devreme la cinci fără cinci. Nu, nu era Lancelot Fortescue cel pe care l-ai văzut.

— Sunt sigură că am văzut pe cineva.

— Da, ai văzut pe cineva. Se întuneca. L-ai putut vedea bine pe acel bărbat?

— Oh, nu, nu i-am putut vedea faţa. Doar silueta înaltă şi suplă. Noi îl aşteptam pe Lancelot Fortescue. Aşa că m-am grăbit să trag concluzia că el era.

— Pe unde o luase?

— Prin spatele arbuştilor de tisă dinspre partea de est a casei.

— Acolo există o uşă. E ţinută încuiată?

— Se încuie numai când toată lumea merge la culcare.

— Oricine putea intra pe acolo fără să fie observat de cineva din casă, nu?

Mary Dove reflectă.

— Aşa cred. Da. Adăugă repede: Vreţi să spuneţi că. Persoana pe care am auzit-o mai târziu la etaj ar fi putut intra pe acolo? Că se putea ascundE. La etaj?

— Ceva în genul ăsta.

— Dar cine?

— Asta rămâne de văzut. Mulţumesc, domnişoară Dove.

În timp ce femeia se întoarse să plece, inspectorul Neele spuse neglijent:

— Apropo, presupun că nu-mi poţi spune nimic despre mierle, aşa-i?

Pentru prima dată, sau cel puţin aşa părea, Mary Dove era luată prin surprindere. Se întoarse rapid.

— Eu. Ce aţi spus?

— Doar te-am întrebat despre mierle.

— Vreţi să spuneţi.

— Mierle, repetă inspectorul, afişând cea mai stupidă expresie a sa.

— Vă referiţi la afacerea aia prostească de astă vară? Dar asta în mod sigur nu poate. Se opri brusc.

Inspectorul Neele spuse afabil:

— S-a auzit câte ceva despre asta, dar eram sigur că am să obţin o relatare completă de la dumneata.

Mary Dove redevenise fiinţa calmă şi sigură pe ea.

— După părerea mea, trebuie că a fost o glumă prostească, fără haz, spuse ea. Pe masa din biroul de aici al domnului Fortescue s-au găsit patru mierle moarte. Era vară şi ferestrele erau deschise, şi ne-am gândit că trebuie să fi fost opera băiatului grădinarului, deşi el s-a jurat că n-a făcut aşa ceva. Dar erau chiar mierlele pe care le împuşcase grădinarul şi le atârnase lângă pomii fructiferi.

— Iar cineva le-a dat jos şi le-a pus pe biroul domnului Fortescue?

— Da.

— A existat vreun motiv. Vreo asociere cu mierlele?

Mary clătină din cap.

— Nu cred.

— Ce părere a avut domnul Fortescue de treaba asta? S-a supărat?

— Fireşte că s-a supărat.

— Dar nu s-a arătat tulburat în vreun fel?

— Chiar că nu-mi amintesc.

— Înţeleg, spuse inspectorul Neele.

Nu spuse mai mult. Mary Dove se întoarse iar să plece, dar de data asta fără convingere, ca şi cum ar fi vrut să ştie mai bine ce era în mintea lui. Doar că, în mod ingrat, tot ce simţea inspectorul în acel moment era o cruntă supărare pe miss Marple. Ea îi sugerase că trebuiau să existe mierle, şi uite că existau! E drept, nu patru şi alte douăzeci.

Inspectorul Neele nu-şi putea imagina ce legătură putea avea toată această poveste de astă vară cu tragediile ca atare. Nu avea de gând să lase această aiureală cu mierlele să-l distrugă de la investigarea logică şi sobră a unor crime înfăptuite de un criminal zdravăn, dintr-un motiv zdravăn, dar se vedea de acum silit să nu excludă nici posibilităţile mai fanteziste ale cazului.

Capitolul XV

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou, domnişoară Fortescue, dar vreau să mă lămuresc definitiv într-o problemă. Din cât cunoaştem, dumneavoastră aţi fost ultima persoană, sau mai degrabă penultima persoană care a văzut-o în viaţă pe doamna Fortescue. Era înjur de cinci şi douăzeci când aţi părăsit biblioteca?

— Cam aşa, spuse Elaine. Nu pot spune cu exactitate. Nu te uiţi la ceas tot timpul, argumentă ea.

— Categoric. Cât timp aţi rămas singură cu doamna Fortescue, după plecarea celorlalţi, despre ce aţi discutat?

— Contează?

— Poate că nu, dar s-ar putea să-mi dea un indiciu despre ce era în mintea doamnei Fortescue.

— Adică. Credeţi că şi-a făcut-o singură?

Inspectorul Neele remarcă înseninarea bruscă a chipului ei. Ar fi fost soluţie convenabilă pentru toată familia. Deocamdată, inspectorul Neele era departe de a lua în considerare o astfel de posibilitate. Adele Fortescue nu era genul care să se sinucidă. După părerea lui, chiar dacă şi-ar fi otrăvit soţul şi ar fi fost convinsă că era pe cale să fie

descoperită, nici chiar atunci nu i-ar fi trecut prin gând să-şi ia viaţa. Chiar şi acuzată de crimă, ar fi sperat cu optimism, ar fi fost sigură că va fi achitată. Totuşi, nu era recomandat să-i dezvăluie lui Elaine Fortescue această ipoteză, ci, dimpotrivă, să-i dea de înţeles că nu o excludea pe a ei. De aceea, spuse încrezător:

— Există şi posibilitatea asta, domnişoară Fortescue. Ei bine, îmi puteţi spune despre ce aţi discutat?

— De fapt, despre problema mea. Elaine ezită.

— Problema dumneavoastră fiind.?

— Eu. Un prieten de-al meu tocmai ajunsese în vecinătate şi o întrebam pe Adele dacă ar fi avut vreo obiecţie să. Dacă l-aş fi invitat să stea aici.

— Alia. Şi cine este acest prieten?

— Domnul Gerald Wright. E învăţător. E.stă la Golf Hotel.

— Un prieten apropiat, probabil?

Inspectorul Neele zâmbi hâtru, ca un unchi în vârstă.

— S-ar putea să ne aşteptăm curând la un anunţ interesant?

Simţi un soi de remuşcare când văzu gestul stânjenit pe care fata îl făcu din mână şi îmbujorarea feţei ei. Era limpede că era îndrăgostită lulea de acel tip.

— Noi. Noi, de fapt, nu ne-am logodit şi, fireşte, nici n-am putea face vreun anunţ în momentul de faţă, dar. Da, cred că o să ne căsătorim.

— Felicitări, spuse amabil inspectorul Neele. Spuneţi că domnul Wright stă la Golf Hotel? De cât timp?

— I-am telegrafiat când a murit tata.

— Iar el a venit imediat. Înţeleg.

Rostise acest cuvânt favorit al său pe un ton prietenos şi liniştitor.

— Şi ce a spus doamna Fortescue privitor la venirea lui?

— A spus că nu era nici o problemă, puteam să aduc pe cine vroiam.

— Deci, a fost drăguţă.

— Nu chiar drăguţă. Adică, a spus.

— Ce a mai spus?

Elaine roşi din nou.

— Oh, ceva stupid despre faptul că de acum puteam să-mi găsesc ceva mult mai bun. Genul de lucruri la care te puteai aştepta de la Adele.

— Rudele spun asemenea lucruri, spuse liniştitor inspectorul.

— Da. Dar adesea oamenilor le e greu să. Să-l aprecieze cum se cuvine Gerald. Vedeţi dumneavoastră, el e intelectual şi are o mulţime de idei progresiste şi neconvenţionale care nu plac lumii.

— Din cauza asta nu se înţelegea cu tatăl dumneavoastră?

Elaine se făcu roşie ca para.

— Tata avea multe prejudecăţi şi era nedrept. I-a rănit sentimentele lui Gerald. De fapt, Gerald a fost atât de supărat pe atitudinea tatei încât a plecat şi n-am mai auzit de el săptămâni întregi.

Şi probabil n-ai fi auzit de el nici acum dacă tatăl tău n-ar fi murit lăsându-ţi o sumă considerabilă, gândi inspectorul Neele. Cu glas tare, spuse:

— Aţi mai discutat şi altceva cu doamna Fortescue? – - Nu.

— Asta a fost la cinci şi douăzeci şi cinci de minute, iar doamna Fortescue a fost găsită moartă la şase fără cinci. V-aţi întors în cameră în acea jumătate de oră?

— Nu.

— Ce aţi făcut?

— Am. Am făcut o scurtă plimbare.

— Până la Golf Hotel?

— Eu. Ei bine, da, dar Gerald nu era în hotel.

Inspectorul Neele spuse din nou „înţeleg”, dar de data asta cu o nuanţă de concediere. Elaine Fortescue se ridică şi spuse:

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, domnişoară Fortescue, mulţumesc.

În timp ce fata se pregătea să plece, Neele spuse ca din întâmplare:

— Nu-mi puteţi spune nimic despre mierle, nu-i aşa?

Ea îl privi lung.

— Mierle? Vă referiţi la cele din plăcintă?

Ar putea fi şi în plăcintă, gândi inspectorul. Tare, se mulţumi să întrebe:

— Când a fost asta?

— Acum trei sau patru luni. Şi au mai fost unele şi pe biroul tatei. S-a înfuriat.

— S-a înfuriat? A pus multe întrebări?

— Da, bine-nţeles, dar n-am putut afla cine le pusese acolo.

— Aveţi vreo idee de ce s-a înfuriat atât de tare?

— Păi. A fost un lucru destul de oribil, nu credeţi?

Neele o privi gânditor, dar nu zări nici un semn evaziv pe chipul ei.

— Încă ceva, domnişoară Fortescue. Cunoaşteţi dacă mama dumneavoastră vitregă şi-a făcut vreodată testamentul?

— Habar n-am, dar. Eu. Presupun că da. E ceva obişnuit, nu?

— Da, dar nu întotdeauna oamenii recurg la această uzanţă. Dumneavoastră v-aţi făcut testamentul?

— Nu. N-am avut. Până acum n-am avut nimic de lăsat. Acum desigur.

Văzu în ochii ei că începea să-şi dea seama de schimbarea situaţiei.

— Da, spuse el. Cincizeci de mii de lire sunt o adevărată responsabilitate, domnişoară Fortescue. Asta schimbă o mulţime de lucruri.

Timp de câteva minute după plecarea lui Elaine Fortescu, inspectorul Neele rămase privind gânditor în gol. Elemente noi îi alimentau gândurile. Declaraţia lui Mary Dove precum că văzuse un bărbat în grădină în jurul orei 4:35 deschidea anumite posibilităţi noi. Asta dacă, bine-nţeles, Mary Dove spunea adevărul. Dar, analizându-i declaraţia, nu vedea de ce ar fi minţit. Era înclinat să creadă că Mary Dove chiar văzuse un bărbat în grădină. Era limpede că acel bărbat nu

putea să fi fost Lancelot Fortescue, deşi motivul care o făcuse să presupună asta era cât se poate de firesc, date fiind circumstanţele. Nu fusese Lancelot Fortescue, ci un bărbat cu o alură asemănătoare celei a lui Lancelot Fortescue, iar dacă la acea oră anume fusese un bărbat în grădină care, în plus, părea că se furişa, asta, într-adevăr, crea o nouă sursă de gânduri.

La această declaraţie a ei se adăuga şi următoarea, conform căreia auzise pe cineva mişcându-se la etaj. Această afirmaţie, la rândul ei, se lega de altceva. Bucăţica de noroi găsită pe podeaua din salonaşul lui Adele Fortescue. Mintea inspectorului Neele se opri asupra birouaşului din acea cameră. O imitaţie drăguţă, cu un sertar secret care nici măcar nu era prea secret. În el se găsiseră trei scrisori de la Vivian Dubois pentru Adele Fortescue. De-a lungul carierei sale, prin mâna inspectorului Neele trecuseră tot felul de scrisori. Scrisori pătimaşe, scrisori prosteşti, scrisori sentimentale şi scrisori cicălitoare. Întâlnise şi scrisori precaute. Inspectorul Neele era înclinat să includă aceste trei scrisori în ultima categorie. Chiar şi citite la un proces de divorţ, ele ar fi trecut ca fiind inspirate de o simplă prietenie platonică. „Prietenie platonică pe dracu!” gândi fără eleganţă inspectorul Neele. După descoperirea scrisorilor, inspectorul le trimisese imediat la Scotland Yard deoarece, la vremea aceea, principala întrebare era dacă Procuratura statului avea probe suficiente pentru a instrumenta cazul împotriva lui Adele Fortescue, sau a lui Adele Fortescue şi Vivian Dubois în complicitate. Totul părea să indice că Rex Fortescue fusese otrăvit de soţia lui cu sau fără complicitatea amantului ei. Deşi precaute, scrisorile arătau destul de limpede că Vivian Dubois era amantul ei, dar nimic din conţinutul lor nu trăda vreun semn de instigare la crimă. S-ar fi putut să fi existat o instigare verbală, dar Vivian Dubois era mult prea precaut ca să fi aşternut pe hârtie ceva în genul ăsta.

Inspectorul Neele presupuse cu o precizie demnă de invidiat că Vivian Dubois îi ceruse lui Adele Fortescue să distrugă scrisorile şi că Adele Fortescue îi spusese că o făcuse.

Ei bine, acum aveau pe cap încă două decese. Iar asta însemna, sau trebuia să însemne, că nu Adele Fortescue îşi omorâse soţul.

Doar dacă. Inspectorul Neele reflectă asupra noii ipoteze. Poate că Adele Fortescue vrusese să se mărite cu Vivian Dubois, iar Vivian Dubois o vrusese nu pe Adele Fortescue ci suta de mii de lire care avea să-i revină ei la moartea soţului. Presupusese, probabil, că moartea lui Rex Fortescue avea să fie pusă pe seama unor cauze naturale. Un infarct sau ceva în genul ăsta. În definitiv, în ultimul an, sănătatea lui Rex Fortescue îngrijorase pe toată lumea. (În paranteză, inspectorul îşi spuse că trebuia să cerceteze şi acest aspect. Ceva îi spunea că ar fi putut fi ceva important). Numai că moartea lui Rex Fortescue nu decursese conform planului. Se descoperise imediat că fusese otrăvit şi se precizase chiar numele otrăvii.

Presupunând că Adele Fortescue şi Vivian Dubois fuseseră vinovaţi, care ar fi fost starea lor de spirit? Vivian Dubois ar fi fost speriat, iar Adele Fortescue şi-ar fi pierdut capul. Ar fi putut să facă sau să spună lucruri prosteşti. Ar fi putut să-l sune pe Dubois, vorbind indiscret şi făcându-l să se gândească la faptul că oricine din Cabana Tisa ar fi putut s-o audă. Ce ar fi făcut atunci Vivian Dubois?

Era prea devreme pentru a încerca să găsească un răspuns la această întrebare, dar inspectorul Neele îşi propuse ca foarte curând să se intereseze la Golf Hotel dacă între 4:15 şi 6 Vivian Dubois fusese sau nu în hotel. Vivian Dubois era înalt şi brunet ca Lance Fortescue. Se poate să se fi strecurat prin grădină, să se furişat prin uşa din spate până sus, la etaj, ca să. Ce? Să caute scrisorile şi să descopere că dispăruseră? Apoi, să fi aşteptat acolo până

când drumul era liber şi, după aceea, să fi coborât în bibliotecă şi s-o fi găsit pe Adele Fortescue singură?

Dar parcă prea se grăbea.

Le chestionase pe Mary Dove şi pe Elaine Fortescue. Acum trebuia să vadă ce avea de spus soţia lui Percival Fortescue.

Capitolul XVI

Inspectorul Neele o găsi pe doamna Percival în camera ei de zi de la etaj, scriind scrisori. La intrarea lui, femeia se ridică destul de nervoasă.

— Există ceva. Ce.

— Staţi jos, doamnă Fortescue. Vreau doar să vă mai pun câteva întrebări.

— Da, desigur, cum să nu, inspectore. Totul e atât de cumplit, nu-i aşa? Atât de înfiorător!

Se aşeză într-un fotoliu cu o mişcare oarecum nervoasă. Inspectorul luă loc pe un scaun lângă ea. O studie cu mai multă atenţie decât o făcuse până atunci. Îşi zise că, în unele privinţe, era tipul femeii mediocre, şi îşi mai zise că nu era prea fericită. Fără astâmpăr, nemulţumită, limitată în gândire. Totuşi, îşi spuse el, se poate să fi fost îndemânatică şi eficientă în meseria ei de asistentă medicală. Deşi prin căsătoria cu un bărbat înstărit obţinuse mult timp liber, această libertate n-o satisfăcea. Cumpăra haine, citea romane şi ronţăia dulciuri, dar el îşi amintea emoţia ei vie din seara morţii lui Rex Fortescue şi vedea în asta nu atât o satisfacţie răutăcioasă, ci mai degrabă deşertul de plictiseală în care îşi trăia viaţa.

Sub privirea lui cercetătoare, genele femeii fâlfâiră şi coborâră.

Asta o făcu să pară atât nervoasă cât şi vinovată, dar inspectorul nu putea fi sigur că aşa stăteau lucrurile.

— Mă tem că suntem nevoiţi să tot punem întrebări, spuse el liniştitor. Asta trebuie să fi fost obositor pentru dumneavoastră, toţi. Îmi dau seama de lucrul acesta, dar, sper că mă înţelegeţi, multe depind de ora exactă a

evenimentelor. Am înţeles că aţi coborât la ceai destul de târziu; De fapt, domnişoara Dove a urcat şi v-a adus.

— Da, aşa e. A venit şi mi-a spus că se adusese ceaiul. Habar n-aveam că era atât de târziu. Scriam nişte scrisori.

Inspectorul Neele îşi aruncă privirea peste masa de scris.

— Înţeleg, spuse el. Nu ştiu de ce am rămas cu impresia că fuseseră ţi la plimbare.

— Aşa v-a spus ea? Da. Acum cred că aveţi dreptate. Scrisesem scrisori, dar aerul mi s-a părut atât de îmbâcsit şi mă durea atât de tare capul încât am ieşit şi. Ăă. M-am plimbat. Numai prin grădină.

— Înţeleg. Nu v-aţi întâlnit cu nimeni?

— Să mă întâlnesc cu cineva? Îl privi lung. Ce vreţi să spuneţi?

— Mă întrebam doar dacă aţi văzut pe cineva, sau cineva v-a văzut pe dumneavoastră în timpul acestei plimbări.

— L-am văzut pe grădinar în depărtare, atâta tot. Se uită bănuitoare la el.

— Apoi aţi intrat, aţi urcat aici, în camera dumneavoastră, şi tocmai vă scoteaţi haina când domnişoara Dove a venit să vă spună că ceaiul era gata?

— Da. Şi apoi am coborât.

— Pe cine aţi găsit jos?

— Pe Adele şi Elaine, şi după câteva minute a sosit Lance. Ştiţi, cumnatul meu. Cel care s-a întors din Kenya.

— Şi pe urmă aţi băut cu toţii ceai?

— Da, am băut ceai. Apoi Lance s-a dus sus s-o vadă pe mătuşa Effie, iar eu am urcat aici să-mi termin scrisorile. Am lăsat-o acolo pe Elaine cu Adele.

Inspectorul Neele dădu din cap.

— Da. Se pare că domnişoara Fortescue a rămas cu doamna Fortescue cinci sau zece minute după plecarea dumneavoastră. Soţul dumneavoastră nu venise încă acasă?

— Oh, nu. Percy. Val n-a ajuns acasă decât pe la şase jumătate sau şapte. Fusese reţinut în oraş.

— S-a întors cu trenul?

— Da. De la gară a luat un taxi.

— Era ceva, neobişnuit la el să se întoarcă acasă cu trenul?

— O mai face din când în când. Dar nu prea des. Cred că a avut treabă în locuri în care e greu să găseşti un loc de parcare. I-a fost mai uşor să ia un tren spre casă din Cannon Street.

— Înţeleg, spuse inspectorul Neele, apoi continuă: L-am întrebat pe soţul dumneavoastră dacă doamna Fortescue îşi făcuse testamentul înainte de a muri. Mi-a răspuns că nu credea să-şi fi făcut. Presupun că nici dumneavoastră nu aveţi vreo idee, nu?

Spre mirarea lui, Jennifer Fortescue dădu cu putere din cap.

— Oh, ba da, Adele şi-a făcut testamentul. Aşa mi-a spus ea.

— Serios? Când a fost asta?

— Nu foarte demult. Cam acum o lună, parcă.

— Foarte interesant, spuse inspectorul.

Doamna Percival se aplecă repede. Pe chip i se putea citi o însufleţire de nedescris. Era clar că savura din plin importanţa informaţiei sale.

— Val nu ştia de asta, spuse ea. Nimeni nu ştia. S-a întâmplat ca doar eu să descopăr. Eram pe stradă. Tocmai ieşisem din papetărie când am văzut-o pe Adele ieşind din biroul avocaţilor. Anselle şi Worrall, ştiţi, din High Street.

— Ah, avocaţi din localitate?

— Da. Şi i-am spus lui Adele: „Ce-ai căutat acolo?” Ea a râs şi mi-a răspuns: „Ţi-ar plăcea să ştii, nu-i aşa?” Apoi, în timp ce mergeam alături, mi-a spus: „Am să-ţi spun, Jennifer. Mi-am făcut testamentul”. „De ce? Doar nu eşti bolnavă, nu-i aşa?”, am întrebat-o. Mi-a răspuns că nici vorbă de aşa ceva, se simţea mai bine ca niciodată. Dar toată lumea ar trebui să-şi facă testamentul. Mi-a spus că n-a vrut să se ducă la scorţoşii ăia de avocaţi din Londra, ştiţi. Avocatul familiei, domnul Billingsley. Spunea că şarpele bătrân ar fi

venit aici şi i-ar fi spus familiei. „Nu, testamentul meu e o treabă care mă priveşte numai pe mine şi nimeni n-o să afle despre el”, a spus ea. „Bine, Adele, eu n-am să spun nimănui”, i-am promis. „Chiar dacă o faci, nu contează. Nu ştii ce e scris în el”. Dar n-am spus nimănui. Nici chiar lui Percy. Eu sunt de principiul că femeile trebuie să fie unite. Nu credeţi, inspectore Neele?

— Un principiu care vă va face cinste, doamnă Fortescue, spuse cu diplomaţie inspectorul.

— Niciodată n-am avut o fire rea, spuse Jennifer. Nu ţineam cine ştie ce la Adele. Întotdeauna am considerat că era genul de femeie care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca să obţină ce vroia. Acum că e moartă, mă gândesc că poate am judecat-o greşit, sărăcuţa de ea.

— Ei bine, vă mulţumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat, doamnă Fortescue.

— Cu plăcere. Mă bucur să fiu de folos. Totul e atât de cumplit, nu-i aşa? Cine este bătrâna doamnă care a sosit azi dimineaţă?

— Miss Marple. A fost foarte amabilă că a venit aici. Să ne dea toate informaţiile pe care le deţinea despre Gladys. Se pare că Gladys Martin a fost cândva în serviciul ei.

— Serios? Ce interesant!

— Ar mai fi ceva, doamnă Percival. Cunoaşteţi ceva despre mierle?

Jennifer Fortescue tresări violent. Scăpă poşeta pe podea şi se aplecă s-o ridice.

— Mierle, inspectore? Mierle? Ce fel de mierle?

Glasul îi era întretăiat. Surâzând, inspectorul Neele spuse:

— Mierle, pur şi simplu. Vii sau moarte sau, să spunem, simbolice.

Jennifer Fortescue spuse tăios:

— Nu ştiu la ce vă referiţi. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Deci nu ştiţi nimic despre mierle, doamnă Fortescue?

— Presupun că vă referiţi la cele de astă vară, din plăcintă, spuse încetişor Jennifer. O poveste prostească.

— Au existat şi unele lăsate pe masa din bibliotecă, nu-i aşa?

— Totul a fost o glumă de prost gust. Nu ştiu cine v-a povestit despre asta. Socrul meu a fost foarte supărat din cauza asta.

— Doar supărat? Atât?

— Înţeleg la ce vă referiţi. Da. Da, e adevărat. Ne-a întrebat dacă erau ceva străini prin preajma casei.

— Străini! Inspectorul Neele înălţă din sprâncene.

— Astea au fost vorbele lui, se apără doamna Percival.

— Străini, repetă gânditor inspectorul. Părea să se teamă în vreun fel?

— Să se teamă? Nu ştiu ce vreţi să spuneţi:

— Era nervos? În legătură cu străinii, adică.

— Da, era destul de nervos. Nu-mi amintesc prea bine, ştiţi, asta a fost acum câteva luni. După părerea mea, n-a fost decât o glumă proastă. Crump, probabil. Eu chiar cred că Crump este un om foarte dezechilibrat, şi sunt absolut sigură că bea. Uneori, purtarea lui e foarte insolentă. Nu o dată m-am întrebat dacă nu cumva avea un dinte împotriva domnului Fortescue. Credeţi că e posibil, inspectore?

— Totul e posibil, spuse inspectorul Neele şi ieşi.

Percival Fortescue era la Londra, dar inspectorul Neele îl găsi pe Lancelot în bibliotecă, alături de soţia lui. Jucau şah.

— Nu vreau să vă întrerup, se scuză inspectorul.

— Nu facem decât să ne omoram timpul, inspectore, nu-i aşa. Pat?

Pat aprobă din cap.

— Mă aştept să consideraţi că e o întrebare prostească aceasta pe care am venit să v-o pun, spuse Neele. Ştiţi ceva despre mierle, domnule Fortescue?

— Mierle? Lance părea amuzat. Ce fel de mierle? Vă referiţi la mierle adevărate, sau la comerţul cu sclavi?

Inspectorul Neele zâmbi dezarmant.

— Nu ştiu sigur la ce mă refer, domnule Fortescue. S-a menţionat doar mierle, atât.

— Doamne Sfinte! Lancelot păru brusc alertat. Presupun că nu e vorba de vechea Mină a Mierlei.

— Mina Mierlei? Ce e asta?

Lance se încruntă încurcat.

— Necazul e că nici eu nu-mi amintesc prea multe. Am doar o idee. Vagă despre o tranzacţie dubioasă din trecutul tatei. Ceva pe coasta de est a Africii. Mătuşa Effie i-a reproşat cândva treaba asta, parcă, dar nu-mi aduc aminte cu exactitate despre ce era vorba.

— Mătuşa Effie? Vă referiţi la domnişoara Ramsbottom?

— Da.

— Mă voi duce s-o întreb, spuse inspectorul Neele şi adăugă pe un ton jalnic: E o doamnă impunătoare, domnule Fortescue. Mereu mă face să mă simt nervos.

Lance râse.

— Da. Categoric, mătuşa Effie e o figură, dar s-ar putea să vă fie de folos, inspectore, dacă ştiţi cum s-o luaţi. Mai ales dacă sondaţi trecutul. Are o memorie excelentă şi îi face o adevărată plăcere să-şi amintească orice care e cât de cât necurat. Adăugă gânditor: Mai e ceva. Ştiţi, curând după ce am sosit m-am dus s-o văd. De fapt, imediat după ceaiul din ziua aceea. Iar ea mi-a vorbit despre Gladys. Servitoarea care a fost omorâtă. Fireşte, atunci nu ştiam că e moartă. Mătuşa Effie era convinsă că Gladys ştia ceva ce nu spusese poliţiei.

— Asta-i aproape sigur, spuse inspectorul Neele. Iar acum, nici n-o va mai face, sărmana fată.

— Aşa e. Se pare că mătuşa Effie o sfătuise să spună tot ce ştia. Păcat că n-a ascultat-o.

Inspectorul Neele dădu din cap. Pregătit sufleteşte pentru confruntare, pătrunse în fortăreaţa domnişoarei Ramsbottom. Spre uimirea lui, o găsi acolo pe miss Marple. Cele două doamne păreau să discute despre misiunile străine.

— Eu am să plec, inspectore. Miss Marple se ridică grăbită.

— Nu e nevoie, doamnă, spuse inspectorul Neele.

— Am rugat-o pe miss Marple să vină să stea în casa asta, îl informă domnişoara Ramsbottom. N-are rost să-şi cheltuiască banii pe caraghiosul ăla de Golf Hotel. Un cuib ticălos de profitori, asta e. Nu fac decât să bea şi să joace cărţi în fiecare seară. Mai bine ar veni să stea într-o casă decentă de creştini. Este o cameră liberă chiar alături. Ultima dată a stat în ea dr. Mary Peters, misionara.

— Este extrem de amabil din partea dumneavoastră, dar cred că nu se cuvine să dau buzna într-o casă în doliu, spuse miss Marple.

— Doliu? Prostii! Cine din casa asta ar lăcrima după Rex Fortescue? Sau după Adele? Sau vă faceţi probleme din pricina poliţiei? Ai vreo obiecţie, inspectore?

— Niciuna.

— Ei, vedeţi!

— Sunteţi foarte amabilă, spuse cu recunoştinţă miss Marple. Am să mă duc să telefonez la hotel să-mi anuleze rezervarea.

Părăsi camera. Domnişoara Ramsbottom rosti tăios.

— Şi dumneata ce mai vrei?

— Mă întrebam dacă mi-aţi putea spune ceva despre Mina Mierlei, doamnă.

Domnişoara Ramsbottom scoase pe neaşteptate un chicot ascuţit.

— Ha! Aşadar, ai ajuns la asta! Te-ai prins la aluzia pe care ţi-am făcut-o zilele trecute. Ei bine, ce vrei să ştii?

— Tot ce-mi puteţi spune, doamnă.

— Nu-ţi pot spune multe. E mult de atunci. Douăzeci sau, poate, douăzeci şi cinci de ani. Nu ştiu ce concesionare în Africa de Est. Cumnatul meu a intrat în afacerea asta cu un tip pe nume Mackenzie. Au plecat împreună acolo să cerceteze mina şi Mackenzie a murit acolo de friguri. Rex s-a întors acasă şi a spus că revindecarea sau concesionarea sau cum vrei să-i spui era fără valoare. Asta-i tot ce ştiu eu.

— Eu cred că ştiţi ceva mai mult, doamnă, rosti persuasiv Neele.

— Orice altceva sunt zvonuri. Legea nu se ia după zvonuri, aşa mi s-a spus.

— Încă nu suntem la tribunal, doamnă.

— Eu nu-ţi pot spune nimic. Familia lui Mackenzie a făcut tărăboi. Asta-i tot ce ştiu. Spuneau că Rex îl trăsese pe sfoară pe Mackenzie. Aş spune că aşa a şi fost. Era un tip isteţ, fără scrupule, dar n-am nici o îndoială că indiferent ce a făcut a fost perfect legal. Nu s-a putut dovedi nimic. Doamna Mackenzie era un soi de femeie dezechilibrată. A venit aici şi l-a ameninţat că o să se răzbune. Spunea că Rex îi omorâse bărbatul. Un tămbălău prostesc, melodramatic! Cred că era niţel sărită de pe fix. De fapt, nu mult după aceea, a fost dusă la un azil, parcă. A venit aici târând după ea doi copii care arătau speriaţi de moarte. Spunea că îşi va creşte copiii cu dorinţa de răzbunare. Ceva în genul ăsta. Totul a fost o aiureală. Ei bine, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Şi, reţine, Mina Mierlei n-a fost singura escrocherie pusă la cale de Rex, de-a lungul vieţii. Dacă le cauţi, găseşti o mulţime. Cum ai dat de afacerea asta? Ai găsit vreo pistă care duce la familia Mackenzie?

— Nu ştiţi ce s-a întâmplat cu familia?

— N-am idee. Reţine, nu cred că Rex l-a omorât pe Mackenzie, dar se poate să-l fi lăsat să moară. În faţa lui Dumnezeu e acelaşi lucru, dar nu şi în faţa legii. Morile Domnului macină încet, dar macină foarte mărunt. Acum ar fi bine să pleci, nu-ţi pot spune mai mult şi n-are rost să mai întrebi.

— Vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi spus, doamnă.

— Trimite-mi-o pe femeia aia, Marple, strigă după el domnişoara Ramsbottom. E frivolă ca toţi anglicanii, dar ştie cum să organizeze o acţiune filantropică.

Inspectorul Neele dădu două telefoane, primul la firma de avocatură Ansell şi Worrall şi al doilea la Golf Hotel, apoi îl

chemă pe sergentul Hay şi-i spuse că pleacă pentru scurt timp.

— Trec pe la avocaţi, iar apoi mă găseşti la Golf Hotel dacă apare vreo urgenţă. Şi află tot ce poţi despre mierle, adăugă el peste umăr.

— Mierle? Întrebă interzis sergentul Hay.

— Cum ai auzit.

— Prea bine, domnule, spuse uluit sergentul.

Capitolul XVII

Inspectorul Neele găsea că domnul Ansell era genul de avocat care mai degrabă se intimida uşor, decât intimida. Membru al unei firme mici şi nu foarte prospere, se arătă foarte dispus să ajute poliţia.

Da, întocmise un testament pentru fosta doamnă Fortescue. Venise la el la birou cu vreo cinci săptămâni mai înainte. I se păruse o afacere destul de ciudată dar, fireşte, nu spusese nimic. Un avocat are de a face cu multe lucruri ciudate, şi, desigur, inspectorul înţelegea că discreţia, etc, etc. Inspectorul Neele dădu din cap ca să arate că înţelegea. Deja descoperise că domnul Ansell nu mai tranzacţionase anterior nici o afacere legală pentru doamna Fortescue sau pentru altcineva din familie.

— N-a vrut să apeleze la firma avocaţilor soţului ei, spuse domnul Ansell.

În esenţă lucrurile erau simple. Adele Fortescue îşi făcuse testamentul lăsându-i după moarte tot ce poseda lui Dubois.

— Dar am bănuit că, în realitate, nu avea prea mult de lăsat, spuse domnul Ansell uitându-se întrebător la inspector.

Inspectorul Neele dădu din cap. La vremea la care Adele Fortescue îşi făcuse testamentul, lucrul acesta era destul de adevărat. Dar cum după aceea Rex Fortescue murise şi Adele Fortescue moştenise 100.000 lire, era de presupus că acum suma îi aparţinea lui Vivian Edward Dubois.

La Golf Hotel, inspectorul Neele îl găsi pe Vivian Dubois aşteptându-i nervos sosirea. Dubois fusese pe punctul de a

părăsi hotelul, avea şi bagajele făcute, când inspectorul Neele în ceruse prin telefon să rămână. Inspectorul fusese foarte amabil, păruse chiar că se scuză. Dar dincolo de cuvintele politicoase se citea un ordin. Vivian Dubois obiectase, dar nu prea tare.

Acum, spuse:

— Sper că vă daţi seama, inspectore Neele, că nu-mi convine deloc că a trebuit să rămân. Am nişte afaceri urgente care nu suferă amânare.

— Nu ştiam că vă ocupaţi de afaceri, domnule Dubois.

— Mă tem că în ziua de azi niciunul din noi nu o duce atât de bine pe cât i-ar plăcea.

— Moartea doamnei Fortescue trebuie să fie constituit un mare şoc pentru dumneavoastră, domnule Dubois. Eraţi prieteni buni, nu-i aşa?

— Da, era o femeie fermecătoare. Jucam golf destul de des.

— Îmi închipui că vă va lipsi mult.

— Da, aşa-i. Dubois oftă. Toată treaba e cât se poate de cumplită.

— De fapt, parcă i-aţi telefonat în după-amiaza când a murit, nu?

— Serios? Chiar că nu-mi amintesc.

— În jur de patru, din cât am înţeles.

— Da, cred că am făcut-o.

— Vă amintiţi despre ce aţi discutat, domnule Dubois?

— N-a fost nimic important. Cred că am întrebat-o cum se simte şi dacă mai avea vreo noutate cu privire la moartea soţului ei. O discuţie mai mult sau mai puţin convenţională.

— Înţeleg, spuse inspectorul Neele, şi adăugă: Iar apoi aţi ieşit la plimbare?

— Aă. Da. Da, eu. Da, parcă aşa. Nu la plimbare, am jucat câteva găuri de golf.

Inspectorul Neele spuse blând.

— Nu cred, domnule Dubois. Nu în ziua aceea. Portarul de aici v-a văzut îndreptându-vă spre Cabana Tisa.

Ochii lui Dubois lunecară nervoşi într-o parte.

— Mă tem că nu mai ţin minte, inspectore.

— Probabil v-aţi dus să-i faceţi o vizită doamnei Fortescue.

Dubois spuse vehement.

— Nu, asta nu. Nu m-am mai apropiat de casa aia.

— Atunci, unde v-aţi dus?

— Oh, eu. Am luat-o în jos pe sosea până la Trei Porumbei şi pe urmă m-am întors prin spate, pe lângă terenurile de golf.

— Sunteţi sigur că nu v-aţi dus la Cabana Tisa?

— Foarte sigur.

Inspectorul clătină din cap.

— Ei, haideţi, domnule Dubois, e mult mai bine să fiţi sincer cu noi, să ştiţi. Poate aţi avut vreun motiv nevinovat să mergeţi acolo.

— Vă spun că nu m-am mai dus la doamna Fortescue în ziua aceea.

Inspectorul se ridică. Spuse afabil:

— Ştiţi, domnule Dubois, cred că vă vom chema să daţi o declaraţie şi ar fi recomandabil să aveţi un avocat cu dumneavoastră când daţi declaraţia.

Domnule Dubois se făcu pământiu la faţă.

— Mă ameninţaţi, spuse el. Mă ameninţaţi.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Inspectorul părea uimit. Nu avem voie să facem una ca asta. Dimpotrivă. Nu fac decât să vă atrag atenţia că aveţi anumite drepturi.

— N-am avut nici o legătură cu toate astea, vă spun! Nici o legătură.

— Ei haideţi, domnule Dubois! În ziua aceea, pe la patru şi jumătate eraţi la Cabana Tisa. Cineva s-a uitat pe fereastră şi v-a văzut, să ştiţi.

— Am fost doar în grădină. N-am intrat în casă.

— Serios? Sunteţi sigur? N-aţi intrat prin uşa din spate şi apoi aţi urcat la primul etaj în camera de zi a doamnei Fortescue? Căutaţi ceva, nu-i aşa, în biroul de acolo?

— Dumneavoastră le-aţi luat, spuse ţâfnos Dubios. Proasta de Adele le-a păstrat. Şi a jurat că le arsese. Dar nu înseamnă ceea ce credeţi.

— Doar nu negaţi că eraţi prieten apropriat cu doamna Fortescue, nu-i aşa?

— Nu, fireşte că nu neg. Cum aş putea când aţi pus mâna pe scrisori? Tot ce spun este să nu căutaţi în ele vreun subînţeles macabru. Să nu vă închipuiţi nici chiar o clipă că noi. Că ea. S-a gândit măcar să scape de Rex Fortescue. Doamne Sfinte, eu nu sunt genul ăla de om!

— Dar poate că ea era.

— Prostii! Strigă Dubois. N-a fost omorâtă şi ea?

— Oh, ba da.

— Şi-atunci, nu e normal să crezi că cel care l-a omorât pe soţul ei a omorât-o şi pe ea?

— S-ar putea. Dar există şi alte soluţii. De exemplu, (e un caz absolut ipotetic, domnule Dubois) e posibil ca doamna Fortescue să fie scăpat de soţul ei, iar după moartea lui să fi devenit un pericol pentru cineva. Cineva care poate că n-a ajutat-o în ceea ce făcuse, dar care o încurajase şi-i furnizase motivul, să spunem. Pentru respectiva persoană ea putea fi un pericol.

Dubois se bâlbâi.

— N-nu puteţi să m-mă acuzaţi. Nu puteţi.

— Ştiţi, ea şi-a făcut testamentul şi v-a lăsat toţi banii şi tot ce avea.

— Nu vreau banii. Nu vreau un penny.

— Într-adevăr, nu e o sumă foarte mare, spuse inspectorul Neele. Mai sunt nişte bijuterii şi câteva blănuri, dar îmi închipui că prea puţini bani lichizi.

Dubois se uită la el cu gura căscată.

— Dar eu credeam că soţul ei.

— Se opri ca fulgerat.

— Serios, domnule Dubois? Rosti inspectorul Neele. De data asta pe un ton tăios. Foarte interesant. Mă întrebam dacă cunoşteaţi conţinutul testamentului lui Rex Fortescue.

A doua întrevedere a inspectorului Neele la Golf Hotel fu cu domnul Gerald Wright. Domnul Gerald Wrigh era un tânăr subţire, intelectual şi superior. Inspectorul Neele remarcă imediat că semăna la alură cu Vivian Dubois.

— Cu ce vă pot ajuta, inspectore Neele? Întrebă.

— M-am gândit că aţi putea să ne daţi câteva informaţii, domnule Wright.

— Informaţii? Serios? Pare foarte puţin probabil.

— În legătură cu recentele evenimente de la Cabana Tisa. Aţi auzit de ele, desigur?

Tonul inspectorului Neele conţinea o uşoară ironie. Domnul Wright zâmbi cu un aer superior.

— A auzi de ele” nu e chiar cuvântul potrivit. Ziarele par să nu mai scrie şi despre altceva. Ce însetată de sânge este presa noastră! În ce epocă trăim! Pe de o parte, fabricarea bombelor atomice, pe partea cealaltă ziarele întrecându-se să relateze satisfăcute crime abominabile! Dar spuneţi că aveţi câteva întrebări. Sincer să fiu, nu văd cam care ar fi. Nu ştiu nimic despre afacerea de la Cabana Tisa. Când a fost omorât domnul Rex Fortescue mă aflam în Isle of Man.

— Aţi sosit aici la foarte scurt timp după aceea, nu-i aşa, domnule Wright? Aţi primit o telegramă de la domnişoara Fortescue, dacă nu mă înşel.

— Poliţia noastră ştie tot. Da. Elaine m-a chemat. Desigur, am venit imediat.

— Şi, din cât am înţeles, vă veţi căsători curând.

— Foarte corect, inspectore Neele. Sper că nu aveţi nimic împotrivă.

— Asta este problema domnişoarei Fortescue. Am înţeles că prietenia dumneavoastră durează de câtva timp. De fapt, de şase sau şapte luni, nu-i aşa?

— Foarte adevărat.

— Dumneavoastră şi domnişoara Fortescue doreaţi să vă căsătoriţi. Domnul Fortescue a refuzat să-şi dea consimţământul informându-vă că dacă fiica lui se mărită împotriva voinţei lui nu va vedea un ban de la el. Ca urmare, aţi rupt logodna şi aţi plecat. Am înţeles bine?

Gerald Wright zâmbi cam cu milă.

— Un mod foarte crud de a pune problema, inspectore Neele. De fapt, am fost sacrificat datorită opiniilor mele politice. Rex Fortescue era cel mai rău gen de capitalist. Normal că nu-mi puteam renega convingerile politice pentru bani.

— Dar nu aveţi nimic împotrivă să vă însuraţi cu o femeie care tocmai a moştenit 50.000 lire?

Gerald Wright zâmbi subţire.

— Absolut nimic, inspectore Neele. Banii vor fi folosiţi în beneficiul comunităţii. Dar, desigur, nu aţi venit aici ca să discutăm despre situaţia mea financiară. Sau despre convingerile mele politice.

— Nu, domnule Wright. Vroiam să discut cu dumneavoastră o problemă simplă. După cum cunoaşteţi; doamna Adele Fortescue a murit în după-amiaza zilei de 5 noiembrie în urma otrăvirii cu cianură. Cum în după-amiaza aceea vă aflaţi în împrejurimile Cabanei Tisa, m-am gândit că se poate să fi auzit sau văzut ceva care ar avea legătură cu cazul.

— Şi ce v-a făcut să credeţi că la acea vreme mă aflam în vecinătatea Cabanei Tisa?

— În acea după-amiază aţi părăsit hotelul la patru şi un sfert. După ce aţi ieşit din hotel, aţi luat-o pe jos pe şosea în direcţia Cabanei Tisa. E firesc să se presupună că v-aţi dus acolo.

— M-am gândit s-o fac, dar, reflectând, mi-am spus că nu avea sens. Stabilisem deja o întâlnire cu domnişoara FortescuE. Cu Elaine, la ora şase la hotel. Am luat-o pe o potecă ce se ramifică din drumul principal şi m-am întors la Golf Hotel chiar înainte de şase. Elaine n-a venit la întâlnire, lucru firesc de altfel, date fiind circumstanţele.

— V-a văzut cineva în timp ce vă plimbaţi, domnule Wright?

— Au trecut câteva maşini pe lângă mine, pe şosea. N-am văzut pe nimeni cunoscut, dacă la asta vă referiţi. Drumul pe care am luat-o era o idee mai lat decât o căruţă şi prea noroios pentru maşini.

— Aşadar, nu avem decât cuvântul dumneavoastră referitor la unde aţi fost între patru şi un sfert şi şase, când aţi revenit în hotel?

Gerald Wright continua să zâmbească superior.

— Foarte supărător pentru amândoi, inspectore Neele, dar asta e!

Inspectorul Neele spuse moale.

— Atunci, dacă cineva a spus că s-a uitat pe fereastra de pe palier şi v-a văzut în grădina Cabanei Tisa pe la 4:35. Se opri, lăsând fraza în vânt.

Gerald Wright înălţă din sprâncene şi clătină din cap.

— La ora aceea vizibilitatea trebuie să fi fost foarte redusă, spuse el. Cred că acelui cineva i-ar fi greu să fie sigur pe ce a văzut.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Vivian Dubois care stă şi el în acest hotel?

— Dubois. Dubois? Nu, nu cred. E cumva bărbatul acela înalt şi brunet care are gust în ceea ce priveşte pantofii de antilopă?

— Da. Şi el a ieşit la plimbare în după-amiaza aceea, şi. El s-a plimbat pe lângă Cabana Tisa. Nu l-aţi observat, din întâmplare, pe drum?

— Nu.

Pentru prima dată Gerald Wright părea uşor îngrijorat. Inspectorul Neele spuse gânditor:

— Nu prea a fost un timp bun de plimbare, mai ales pe un drum noroios. E ciudat câtă energie pare să fi avut toată lumea.

Întors la Cabana Tisa, inspectorul Neele fu întâmpinat de sergentul Hay care afişa un aer satisfăcut.

— Am aflat ce-i cu mierlele, domnule.

— Serios?

— Da, domnule, erau în plăcinte. Plăcinta rece rămasă de la cina de duminecă. Cineva a ajuns la ea în cămară sau unde o fi fost. I-a dat la o parte crusta şi i-a scos umplutura, şi ce credeţi că a pus în loc? Nişte mierle împuţite luate din magazia grădinarului. O farsă scârboasă, nu-i aşa?

— Ce mâncare-i mai aleasă, de pus regelui pe masă? spuse inspectorul Neele.

Îl lăsă pe sergentul Hay privind lung după el.

Capitolul XVIII

— Aşteaptă doar o secundă, spuse domnişoara Ramsbottom. Pasienţa asta e pe cale să iasă.

Mută regele într-un spaţiu gol, puse un şapte de roşu pe un opt de negru, mai făcu unele mutări rapide apoi se lăsă pe spate cu un oftat de satisfacţie.

— Ăsta e Dublu Jester, spuse ea. Nu iese des. Ridică ochii spre fata care stătea lângă cămin.

— Aşadar eşti nevasta lui Lance, spuse ea.

Pat, care fusese chemată la domnişoara Ramsbottom, dădu din cap.

— Da.

— Eşti înaltă şi pari sănătoasă, spuse domnişoara Ramsbottom.

— Sunt foarte sănătoasă.

Domnişoara Ramsbottom dădu mulţumită din cap.

— Nevasta lui Percival e gălbejită. Mănâncă prea multe dulciuri şi nu face destulă mişcare. Ia loc, copilă, ia loc. Unde l-ai cunoscut pe nepotul meu?

— L-am cunoscut în Kenya când stăteam la nişte prieteni.

— Ai mai fost măritată, înţeleg.

— Da. De două ori.

Domnişoara Ramsbottom pufni puternic.

— Divorţ, presupun.

— Nu, spuse Pat. Glasul îi tremura puţin. AmândoI. Au murit. Primul meu soţ era pilot militar. A murit în război.

— Şi al doilea? Stai puţin. Am auzit eu ceva. S-a împuşcat, nu-i aşa? Pat dădu din cap.

— Din vina ta?

— Nu. N-am avut nici o vină.

— Juca la curse, nu-i aşa?

— Da.

— N-am fost în viaţa mea la curse de cai, spuse domnişoara Ramsbottom.

Pariurile şi jocul de cărţi sunt uneltele diavolului.

Pat nu răspunse.

— N-am intrat într-un teatru sau într-un cinematograf. În fine, lumea de azi e o lume păcătoasă. În casa asta se petreceau o mulţime de blestemăţii, dar Domnul le-a curmat.

Pat încă nu ştia ce să spună. Se întreba dacă mătuşa lui Lance era cu adevărat întreagă la minte. Totuşi, privirea pătrunzătoare a bătrânei reuşea s-o stingherească.

— Cât de mult cunoşti despre familia în care ai intrat?

— Presupun că tot atât cât cunoaşte fiecare când intră într-o familie.

— Hm, e ceva în asta. Ei bine, am să-ţi spun următoarele. Sora mea a fost proastă, cumnatul meu a fost un escroc, Percival e un şarpe, iar Lance al tău a fost întotdeauna oaia neagră a familiei.

— Cred că toate astea-s prostii, spuse cu fermitate Pat.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse în mod cu totul neaşteptat domnişoara Ramsbottom. Oamenii nu se pot eticheta aşa, pur şi simplu. Dar nu-l subestima pe Percival. Există tendinţa să se creadă că cei etichetaţi buni sunt şi proşti. Percival nu-i câtuşi de puţin prost. Este foarte isteţ, într-un fel ipocrit. N-am ţinut niciodată la el. Şi, reţine, n-am încredere în Lance, şi nu-l aprob, dar nu mă pot abţine să nu ţin la el. E genul de om nesăbuit. Întotdeauna a fost. Trebuie să ai grijă de el şi să vezi să nu meargă prea departe. Spune-i să nu-l subestimeze pe Percival, draga mea. Spune-i să nu creadă tot ce-i spune Percival. În casa asta sunt numai minciuni. Adăugă cu satisfacţie: De foc şi de pucioasă vor avea parte.

Inspectorul Neele încheia o convorbire telefonică cu Scotland Yard. La celălalt capăt al firului, comisarul adjunct spunea:

— Ar trebui să fim în stare să-ţi obţinem informaţia aia, verificând diferitele sanatorii particulare. Dar, s-ar putea să fi murit.

— E posibil, A trecut mult de atunci.

Păcatele vechi aruncă umbre lungi. Aşa spusese domnişoara Ramsbottom, şi o spusese cu subînţeles, ca şi cum i-ar fi dat un indiciu.

— E o teorie fantezistă, spuse comisarul adjunct.

— Nu ştiu, domnule. Dar consider că nu putem ignora cu totul pista asta. Prea multe se potrivesc.

— Da. Da. Secara. Mierlele. Numele de botez al tipului.

Neele spuse:

— Am în vedere şi celelalte piste. Una din posibilităţi e Dubois. La fel şi Wright. S-ar putea ca Gladys să-l fi zărit pe vreunul din ei afară, să fi lăsat tava în hol şi să fi ieşit să vadă cine era şi ce făcea. Atunci, cel care o fi fost a strangulat-o pe loc şi i-a cărat cadavrul lângă frânghia de rufe şi i-a prins un cârlig de nas.

— Un lucru nebunesc şi scârbos pe deasupra!

— Da, domnule. Asta a supărat-o pe bătrâna doamnĂ. Pe miss Marple, adică. O bătrânică drăguţă şi foarte şireată. S-a mutat în casă, să fie lângă domnişoara Ramsbottom. Şi n-am nici o îndoială că va ajunge să afle tot ce se petrece.

— Care-i următoarea mutare, Neele?

— Am o întâlnire cu avocaţii din Londra. Vreau să descopăr ceva mai mult despre afacerile lui Rex Fortescue. Şi deşi e o poveste veche, vreau să mai aflu câte ceva despre Mina Mierlei.

Domnul Billingsley de la firma Billingsley, Horsethorpe şi Walters era un bărbat civilizat a cărui discreţie era de regulă mascată de o înşelătoare purtare îndatoritoare. Era a doua întrevedere pe care inspectorul Neele o avea cu el, şi de data asta discreţia domnului Billingsley era mai puţin observabilă decât fusese cu prima ocazie. Tripla tragedie de la Cabana Tisa îl scosese pe domnul Billingsley din rezerva lui profesională. Acum era cât se poate de dispus să ofere poliţiei toate informaţiile pe care le deţinea.

— Toată povestea asta e absolut de neimaginat, spuse el. În toată cariera mea de avocat n-am mai întâlnit o asemenea tragedie.

— Ca să fiu sincer, domnule Billingsley, avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine.

— Puteţi conta pe mine, domnule dragă. Vă ajut cu dragă inimă atât cât pot.

— În primul rând, permiteţi-mi să vă întreb cât de bine îl cunoşteaţi pe domnul Fortescue şi cât de bine cunoaşteţi afacerile firmei lui?

— Îl cunoşteam pe Rex Fortescue destul de bine. Altfel spus, îl cunoşteam de şaisprezece ani. Reţineţi, nu suntem singura firmă de avocaţi la care apela.

Inspectorul Neele dădu din cap. Ştia asta. Firma Billingsley, Horsethorpe şi Walters era ceea ce s-ar fi putut descrie ca firma onorabilă de avocaţi ai lui Rex Fortescue. Pentru afacerile lui mai puţin onorabile, apelase la alte câteva firme mai puţin scrupuloase.

— Deci, ce doriţi să ştiţi? Continuă domnul Billingsley. V-am spus despre testamentul lui. Percival Fortescue este moştenitorul lui de drept.

— Acum mă interesează testamentul văduvei lui. Am înţeles că la moartea domnului Fortescue ei i-a revenit suma de o sută de mii de lire.

Domnul Billingsley dădu din cap.

— O sumă considerabilă şi vă pot spune cu titlu confidenţial, inspectore, că firma nu-şi permitea să o plătească.

— Aşadar, nu e o firmă prosperă?

— Cinstit, şi strict între noi fie vorba, e pe butuci şi aşa a fost în ultimul an şi jumătate.

— Există vreun motiv anume?

— Vai, da. Aş spune că motivul a fost însuşi Rex Fortescue. Căci în ultimul an Rex Fortescue a acţionat ca un nebun. A vândut acţiuni valoroase, a cumpărat altele proaste, făcea tot timpul pe grozavul într-un mod de nedescris. Nu vroia să asculte nici un sfat. Percival, fiul lui, a venit la mine, rugându-mă să fac uz de influenţa mea asupra tatălui său. El încercase dar fusese dat la o parte. Ei bine, am făcut ce am putut, dar Fortescue nu mai asculta de logică. Părea să fie un om total schimbat.

— Dar nu unul deprimat, presupun.

— Nu. Dimpotrivă. Debordant, bombastic.

Inspectorul Neele dădu din cap. Ideea pe care deja şi-o formase era întărită. I se părea că începea să înţeleagă unele din cauzele fricţiunilor dintre Percival şi tatăl său.

Domnul Billingsley vorbea în continuare:

— Dar nu mă întrebaţi despre testamentul soţiei lui. Eu nu i-am întocmit niciunul.

— Ştiu. Vroiam doar să verific dacă a avut ceva de lăsat. Pe scurt, o sută de mii de lire.

Domnul Billingsley clătină cu putere din cap.

— Nu, nu, dragul meu domn. Aici vă înşelaţi.

— Vreţi să spuneţi că suta de mii de lire i-a fost lăsată doar pe durata cât trăia?

— Nu, nu, i-a fost lăsată definitiv. Numai că testamentul conţinea o clauză conform căreia suma îi revenea numai dacă îi supravieţuia o lună soţului ei. E o clauză foarte comună în zilele noastre. S-a instituit datorită nesiguranţei călătorilor aeriene. Dacă două persoane mor într-un accident de avion, devine deosebit de complicat de spus cine este supravieţuitorul şi apar o mulţime de probleme ciudate.

Inspectorul Neele îl privea lung.

— Deci Adele Fortescue n-a avut ce lăsa. Ce se întâmplă cu banii ăştia?

— Merg înapoi la firmă. Sau, mai degrabă, merg la moştenitorul de drept.

— Iar moştenitorul de drept este domnul Percival Fortescue.

— Aşa e, merg la Percival Fortescue. Iar cu situaţia în care se află firma, aş spune că sunt cât se poate de bine veniţi!

— Voi, poliţiştii, vreţi să ştiţi tot, spuse prietenul inspectorului Neele, doctorul.

— Hai, Bob, dă-i drumul.

— Ei bine, cum suntem singuri, n-ai să mă poţi cita în instanţă. Din fericire! Dar trebuie să spun că ideile tale sunt a naibii de corecte. Familia a bănuit şi a vrut să-l convingă să consulte un doctor. El n-a vrut. Treaba asta se manifestă exact aşa cum o descrii tu. Pierderea raţiunii, megalomanie, crize violente de nervozitate şi mânie. Lăudăroşenie. Iluzii de grandoare. Convingerea că era un geniu al finanţelor. Oricine în situaţia asta ar fi dus de râpă o firmă solventă, dacă nu era oprit. Da, aş spune că prietenii tăi au avut un pic de noroc că omul a murit.

— Nu sunt prietenii mei. Repetă ceea ce mai spusese o dată: Toţi sunt nişte oameni foarte antipatici.

Capitolul XIX

Întreaga familie Fortescue era adunată în salonul de la Cabana Tisa. Percival Fortescue, rezemat de cămin, le vorbea celor de faţă.

— Situaţia este cât se poate de nemulţumitoare. Poliţia vine şi pleacă şi nu ne spune nimic. E de presupus că urmăresc un fir. Iar în tot acest timp, totul stă pe loc. Nu-ţi poţi face planuri, nu poţi face aranjamente pentru viitor.

— Totul e atât de iraţional! Atât de stupid! Spuse Jennifer.

— Se pare că încă mai e valabilă interdicţia de a părăsi casa, continuă Percival. Totuşi, cred că ne putem face planuri de viitor, aici între noi. Ce ai de spus, Elaine? Îmi închipui că urmează să te măriţi cu. Cum îl cheamă? Gerald Wright. Ai vreo idee când?

— Cât mai repede, răspunse Elaine.

Percival se încruntă.

— Adică, în decurs de şase luni?

— Nu. De ce să aşteptăm şase luni?

— Consider că aşa ar fi mai decent.

— Aiureli, spuse Elaine. O lună. Nu mai mult de atât.

— Ei bine, asta-i treaba ta. Şi ce planuri ai după ce te măriţi?

— Ne gândim să deschidem o şcoală.

Percival clătină din cap.

— În vremurile astea este o afacere riscantă. Sună perfect dar, în locul tău, m-aş mai gândi.

— Ne-am gândit. Gerald consideră că întreg viitorul acestei ţări constă într-o educaţie corespunzătoare.

— Poimâine mă duc la domnul Billingsley, spuse Percival. Trebuie să trecem în revistă nişte probleme financiare. El îmi sugera că s-ar putea să vrei să bagi banii pe care ţi i-a lăsat tata într-un cont pe numele tău şi al copiilor tăi.

— Nu vreau să fac aşa ceva. Avem nevoie de bani ca să deschidem şcoala. Există o casă foarte potrivită despre care am auzit că ar fi de vânzare. În Cornwall. O casă foarte bună, cu teren mare şi frumos. Va trebui să-i mai adăugăm câteva aripi.

— Adică. Vrei să spui că ai de gând să-ţi bagi toţi banii în afacerea asta? Zău, Elaine, nu cred că e un lucru înţelept.
— Aş spune că-i mai înţelept să-i iau decât să-i las, spuse Elaine. Afacerile se duc de râpă în toate direcţiile. Tu însuţi spuneai înainte de-a muri tata că lucrurile se înrăutăţesc văzând cu ochii.
— Oi fi spus, rosti vag Percival, dar trebuie să înţelegi, Elaine, că a-ţi scoate tot capitalul şi a-l topi pe cumpărarea, echiparea şi întreţinerea unei şcoli e curată nebunie. Ce se întâmplă dacă dai greş? Rămâi fără o leţcaie.
— Nu vom da greş! Spuse cu încăpăţânare Elaine.
— Eu sunt de partea ta. Lance, tolănit într-un scaun, vorbea încurajator. Fă o încercare, Elaine. După părerea mea, va fi o şcoală a naibii de ciudată, dar, în definitiv, asta-i dorinţa ta. A ta şi a lui Gerald. Dacă chiar îţi vei pierde banii, cel puţin vei rămâne cu satisfacţia că ai făcut ce ţi-a plăcut.
— Nici nu era de aşteptat să spui altceva, Lance, spuse acid Percival.
— Ştiu. Eu sunt fiul risipitor. Dar continuu să cred că am avut parte de o viaţă mai amuzantă acolo, afară, decât tine, băiete.
— Depinde de ce numeşti tu amuzant, spuse cu răceală Percival. Şi cu asta, am ajuns la planurile tale, Lance. Presupun că te vei întoarce în Kenya. Sau Canada. Sau ai să te caţeri pe Everest, sau ceva de genul ăsta.
— Ce te face să crezi asta? Întrebă Lance.
— Ei bine, nu-ţi prea stătea în fire să rămâi prea mult în Anglia, nu-i aşa?
— Pe măsură ce îmbătrâneşti, te mai schimbi. Te aşezi la casa ta. Ştii, Percy, băiete, mă bate gândul să încerc să devin un sobru om de afaceri.
— Vrei să spui.
— Vreau să spun că intru la firmă cu tine, băiete. Lance rânji. Oh, desigur, tu eşti partenerul senior. Ai partea, leului.

Eu sunt doar partenerul junior. Dar am o parte a mea care îmi dă dreptul să fiu în miezul lucrurilor, nu-i aşa?

— Da. Desigur. Dacă pui problema în felul ăsta. Dar te asigur, dragul meu frate, că te vei plictisi de moarte.

— Mira-m-aş. Nu cred că am să mă plictisesc.

Percival se încruntă.

— Lance, vorbeşti serios când spui că vrei să intri în afaceri?

— Da, exact asta vreau să fac.

Percival clătină din cap.

— Lucrurile sunt într-o stare foarte proastă. Ai să vezi şi tu. Abia dacă o să-i putem plăti lui Elaine partea ei, dacă insistă să şi-o primească.

— Ei, vezi, Elaine? Vezi cât de deşteaptă ai fost să insişti să-ţi iei banii cât încă mai ai ce lua?

Percival rosti mânios:

— Faci nişte glume de prost gust, Lance.

— Ar trebui să fii mai atent cum vorbeşti, Lance, spuse Jennifer.

Retrasă lângă fereastră, Pat îi studia pe rând pe fiecare. Dacă asta însemna să-l calce pe coadă pe Percival, ei bine, Lance îşi atinsese obiectivul. Calmul elegant al lui Percival se spulberase. Se stropşi din nou, mânios:

— Vorbeşti serios, Lance?

— Al dracului de serios.

— N-o să ţină, să ştii. O să ţi se ia repede.

— Nu cred. Gândeşte-te ce schimbare grozava pentru mine! Un birou în capitala, dactilografe. Am să am o secretară blondă ca domnişoara Grosvenor. Mai e domnişoara Grosvenor? Îmi închipui că i-ai dat papucii. Dar am să găsesc una exact ca ea. „Da, domnule Lancelot; nu, domnule Lancelot; ceaiul dumneavoastră, domnule Lancelot”.

— Nu face pe prostul, mârâi Percival.

— De ce te-ai înfuriat aşa, dragul meu frate? Nu eşti nerăbdător să împărţi cu mine grijile tale?

— N-ai nici cea mai mică idee despre cât de încurcate sunt lucrurile.

— Nu. Va trebui să mă pui la curent tu.

— În primul rând trebuie să înţelegi că în ultimele şase luni, ba nu, mai mult, în ultimul an tata n-a mai fost el însuşi. A făcut cele mai inimaginabile prostii, din punct de vedere financiar vorbind. A vândut pachete de acţiuni bune şi a achiziţionat diverse proprietăţi riscante. Uneori, pur şi simplu arunca cu banii în stânga şi-n dreapta, de-ai fi zis că o făcea doar de dragul de a-i cheltui.

— De fapt, pentru familie e foarte bine că s-a pricopsit cu taxină în ceai, spuse Lance.

— E un mod urât de a pune problema, dar, în esenţă, ai dreptate. Este singurul lucru care ne-a salvat de la faliment. Dar va trebui să fim extrem de moderaţi şi să acţionăm cu multă prudenţă o perioadă.

Lance clătină din cap.

— Nu sunt de acord cu tine. Prudenţa nu e bună la nimic. Trebuie să rişti puţin, să dai lovitura. Trebuie să urmăreşti ceva măreţ.

— Nu-s de acord, spuse Percival. Prudenţă şi economie. Astea sunt cuvintele noastre de ordine.

— Nu şi ale mele, spuse Lance!

— Tu nu eşti decât partenerul junior, nu uita.

— Perfect, perfect. În tot cazul, am şi eu un cuvânt de spus.

Percival se plimba agitat prin cameră.

— N-are nici un rost. Lance. Eu ţin la tine şi tot restul.

— Serios? Îl întrerupse Lance. Percival se făcu că nu-l aude.

— Dar chiar nu cred că o să putem lucra împreună. Avem concepţii total diferite.

— Asta ar putea fi un avantaj, spuse Lance.

— Singurul lucru raţional e să dizolvăm parteneriatul.

— Ai de gând să mă cumperi. Asta-i ideea?

— Băiete dragă, cu părerile noastre atât de diferite, asta-i singura soluţie logică.

— Daca găseşti că e greu să-i dai lui Elaine ceea ce i se cuvine, cum ai să reuşeşti să-mi plăteşti partea mea?

— Ei bine, nu mă refeream la bani lichizi. Am putea. Ăă. Să împărţim proprietăţile.

— Tu luând caimacul şi lăsându-mi mie riscurile, presupun?

— Se pare că tocmai asta preferi, spuse Percival, Lance rânji brusc.

— Într-un fel, ai dreptate, Percy. Dar nu mă pot lăsa cu totul în voia gusturilor mele. Trebuie să mă gândesc şi la Pat.

Ambii bărbaţi se uitară la ea. Pat deschise gura, apoi o închise iar. Indiferent de jocul lui Lance, era mult mai bine să nu se amestece. Era sigură că Lance urmărea ceva, dar n-ar fi putut spune cu precizie care era adevăratul lui obiectiv.

— Să le înşirăm, Percy, spuse râzând Lance, Minele fantomă de diamante, rubinele inaccesibile, concesiunile petroliere unde nu-i nici un strop de petrol. Mă crezi chiar atât de prost precum par.

Percival spuse:

— Desigur, unele din aceste proprietăţi sunt riscante, dar, reţine, s-ar putea dovedi fantastic de valoroase.

— Ai schimbat placa, nu? Spuse rânjind Lance. Ai de gând să-mi oferi ultimele achiziţii nesăbuite ale tatei, ca şi vechea Mină a Mierlei şi chestii de genul ăsta. Apropo, a întrebat inspectorul de Mina Mierlei?

Percival se încruntă.

— Da, a întrebat. Nu-mi imaginez ce anume vroia să ştie despre ea. N-am putut să-i spun prea multe. Pe vremea aceea şi tu şi eu eram copii. Îmi amintesc vag că tata a plecat acolo şi s-a întors spunând că toată treaba nu era bună de nimic.

— Ce era, o mină de aur?

— Cred că da. Tata s-a întors foarte convins că nu se găsea pic de aur acolo. Şi, reţine, nu era genul de om care să se fi înşelat.

— Cine l-a băgat în afacerea asta? Un tip Mackenzie, nu?

— Da. Mackenzie a murit acolo.

— Mackenzie a murit acolo, repetă gânditor Lance. N-a existat şi o scenă cumplită? Parcă îmi amintesc de. Doamna Mackenzie, nu-i aşa? A venit aici. A tunat şi a fulgerat. L-a blestemat pe tata. Dacă îmi aduc bine aminte, l-a acuzat că-i omorâse bărbatul.

— Eu nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, spuse Percival înăbuşit.

— Eu da. Eram mai mic decât tine. Poate de asta mi-a şi rămas în minte. M-a impresionat adânc. Unde era Mierla? În Africa de Vest, nu-i aşa?

— Da, aşa cred.

— Am să mă uit peste actele concesionării într-o bună zi, când voi fi la birou.

— Poţi să fii sigur că tata n-a făcut nici o greşeală. Dacă s-a întors spunând că nu există aur, sigur nu exista.

— S-ar putea să ai dreptate. Sărmana doamnă Mackenzie! Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea şi cu cei doi copii pe care i-a adus aici. Ciudat. Acum trebuie să fie adulţi.

Capitolul XX

La Pinewood Private Sanatorium, inspectorul Neele stătea în salonul rezervat vizitatorilor, faţă-n faţă cu o doamnă în vârstă, cu părul cărunt. Helen Mackenzie avea şaizeci şi trei de ani, deşi părea mai tânără. Avea ochii de un albastru deschis cu o privire cam rătăcită, şi o bărbie moale, de om nehotărât. Buza de sus îi zvâcnea din când în când. Ţinea în poală o carte voluminoasă şi se uita la ea în timp ce inspectorul îi vorbea. Mintea inspectorului Neele era la discuţia pe care tocmai o avusese cu doctorul Crosbie, directorul sanatoriului.

— E o pacientă voluntară, spuse doctorul Crosbie. Nu are certificat.

— Deci nu e periculoasă?

— Oh, nu. Majoritatea timpului e tot atât de zdravănă ca mine sau ca dumneata. Se poate vorbi cu ea. Acum e în perioada ei bună şi puteţi purta cu ea o conversaţie perfect normală.

Cu aceste cuvinte în minte, inspectorul Neele începu discuţia.

— Sunteţi foarte amabilă că aţi acceptat să mă primiţi, doamnă. Numele meu e Neele. Am venit la dumneavoastră în legătură cu un anume domn Fortescue care a murit de curând. Rex Fortescue. Sper că vă e cunoscut numele.

Ochii doamnei Mackenzie erau fixaţi pe carte. Spuse:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Domnul Fortescue, doamnă. Domnul Rex Fortescue.

— Nu, spuse doamna Mackenzie. Categoric, nu.

Inspectorul Neele era uşor nedumerit. Se întreba dacă asta însemna în concepţia doctorul Crosbie să fii perfect normal.

— Cred că l-aţi cunoscut cu mulţi ani în urmă, doamnă.

— Nu chiar. Asta a fost ieri.

— Înţeleg, rosti inspectorul, deloc sigur că înţelegea. Continuă: Cred că i-aţi făcut o vizită cu mulţi ani în urmă, la reşedinţa lui, Cabana Tisa.

— O casă foarte ostentativă, spuse doamna Mackenzie.

— Da, s-ar putea numi aşa. Domnul Fortescue avusese anumite legături cu soţul dumneavoastră, privitor la o mină din Africa. Mina Mierlei parcă se chema.

— Trebuie să citesc cartea. Timpul e scurt şi trebuie s-o citesc.

— Da, doamnă. Da, înţeleg foarte bine asta: Făcu o pauză, apoi continuă: Domnul Mackenzie şi domnul Fortescue s-au dus împreună în Africa să inspecteze mina.

— Era mina soţului meu. El a găsit-o. Îi trebuiau bani ca s-o pună în funcţiune. S-a dus la Rex Fortescue. Dacă aş fi fost deşteaptă, dacă aş fi ştiut mai multe, nu l-aş fi lăsat.

— Înţeleg. În tot cazul, au plecat împreună în Africa, şi acolo soţul dumneavoastră a murit de friguri.

— Trebuie să citesc cartea, spuse doamna Mackenzie.

— Credeţi că Rex Fortescue l-a escrocat pe soţul dumneavoastră privitor la Mina Mierlei, doamnă Mackenzie?

Fără să-şi ridice ochii, doamna Mackenzie spuse:

— Ce prost sunteţi.

— Da, se prea poate. Dar, vedeţi dumneavoastră, a trecut atâta timp de atunci, şi ca să investighezi o problemă încheiată demult nu e prea simplu.

— Cine a spus că e încheiată?

— Înţeleg. Nu credeţi ca e încheiată?

— Nici o problemă nu e rezolvată până nu e rezolvată corect. Kipling a spus-o. În ziua de azi nimeni nu-l citeşte pe Kipling, dar a fost un om mare.

— Credeţi că problema va fi rezolvată corect în una din zilele astea?

— Rex Fortescue a murit, nu-i aşa? Aşa aţi spus.

— A fost otrăvit.

Oarecum neaşteptat, doamna Mackenzie începu să râdă.

— Ce prostie! Spuse ea. A murit de friguri.

— Eu vorbesc despre domnul Rex Fortescue.

— Şi eu la fel. Îşi ridică brusc ochii şi îl fixă. Ei, asta-i, a murit în patul lui, nu-i aşa? A murit în patul lui?

— A murit la St Jude's Hospiţal.

— Nimeni nu ştie unde a murit soţul meu. Nimeni nu ştie cum a murit şi unde a fost îngropat. Toată lumea ştie numai ce a spus Rex Foftescue. Iar Rex Fortescue era un mincinos!

— Credeţi că a fost vorba de o mână criminală?

— Mână criminală, mână criminală. Găinile fac ouă, nu-i aşa?

— Credeţi că domnul Rex Fortescue era răspunzător de moartea soţului dumneavoastră?

— Azi dimineaţă la micul dejun am mâncat un ou. Şi era foarte proaspăt. E surprinzător, nu-i aşa, când te gândeşti

că era de acum treizeci de ani.
Neele inspiră adânc. I se părea puţin probabil să ajungă undeva în ritmul ăsta, dar perseveră.
— Cu o lună sau două înainte să moară, cineva a pus pe biroul lui Rex Fortescue nişte mierle moarte.
— Interesant: Foarte interesant.
— Aveţi vreo idee cine a făcut-o, doamnă?
— Ideile nu-ţi ajută la nimic. Trebuie să acţionezi. Pentru asta i-am crescut, să ştiţi, să acţioneze.
— Vorbiţi despre copii dumneavoastră?
Femeia dădu repede din cap.
— Da. Donald şi Ruby. Aveau nouă şi şapte ani când au rămas fără tată. Le-am spus. Le-am spus în fiecare zi. I-am pus să jure în fiecare noapte.
Inspectorul se aplecă.
— Ce i-aţi pus să jure?
— Că o să-l omoare, bine-nţeles.
— Înţeleg.
Inspectorul vorbea de parcă ar fi fost cea mai logică remarcă din lume.
— Au făcut-o?
— Donald a plecat la Dunkirk. Nu s-a mai întors. Mi-au trimis o telegramă în care îmi spuneau că e mort. „Mort în misiune”. Misiune, înţelegeţi, genul incorect de misiune.
— Îmi pare rău să aud asta, doamnă. Şi fiica dumneavoastră?
— N-am nici o fată.
— Tocmai aţi vorbit de ea. Fiica dumneavoastră, Ruby.
— Ruby. Da, Ruby. Se aplecă spre el. Ştiţi ce i-am făcut lui Ruby?
— Nu, doamnă. Ce i-aţi făcut?
Femeia şopti pe neaşteptate.
— Priviţi Cartea.
Inspectorul coborî privirea şi văzu că ceea ce ţinea ea în poală era o Biblie. Era o Biblie foarte veche, iar când femeia o deschise la pagina din faţă, inspectorul Neele văzu scris

pe ea diferite nume. Era limpede că era o Biblie de familie în care, conform vechiului obicei, era trecută fiecare nouă naştere. Degetul subţire al doamnei Mackenzie indică ultimele două nume: „Donald Mackenzie” cu data naşterii, şi „Ruby Mackenzie”.

— Cu data naşterii. Dar numele Ruby Mackenzie era tăiat cu o linie groasă.

— Vedeţi? Am scos-o din Biblie. Am tăiat-o pentru totdeauna.

— De ce, doamnă?

Doamna Mackenzie se uită la el cu o privire şireată.

— Ştiţi de ce, spuse ea.

— Nu ştiu. Serios, doamnă, nu ştiu.

— Nu şi-a ţinut promisiunea. Ştiţi că nu şi-a ţinut promisiunea.

— Unde e acum fiica dumneavoastră?

— V-am spus. N-am nici o fiică. Nu mai există nici o Ruby Mackenzie.

— Adică, a murit?

— A murit? Femeia izbucni]n râs. Era mai bine pentru ea să fi murit. Mult mai bine. Mult, mult mai bine. Oftă şi se întoarse neliniştită în scaun. Apoi, revenind la acea politeţe formală de la începutul conversaţiei, spuse: Îmi pare nespus de rău, dar mă tem că nu mai pot sta de vorbă cu dumneavoastră. Înţelegeţi, timpul e tot mai scurt şi trebuie să-mi citesc cartea.

Inspectorul Neele îi mai puse câteva întrebări, dar doamna Mackenzie nu-i răspunse. Făcu doar un uşor gest de iritare şi continuă să citească Biblia, urmărind cu degetul ei subţire liniile versetului pe care îl citea.

Neele se ridică şi ieşi. Avu încă o scurtă întrevedere cu directorul.

— O vizitează vreo rudă? Întrebă el. De exemplu, fiica?

— Cred că pe vremea predecesorului meu a venit la ea fiica ei, dar acea vizită a tulburat-o atât de tare pe pacientă

încât a sfătuit-o să nu mai vină. De atunci, toate aranjamentele se fac prin avocaţi.

— Aveţi vreo idee unde este acum Ruby Mackenzie?

Directorul clătină din cap.

— Absolut niciuna.

— Nu ştiţi dacă, de pildă, e căsătorită?

— Nu ştiu. Tot ce pot să fac este să vă dau adresa avocaţilor care tratează cu noi.

Inspectorul Neele deja dăduse de urma acelor avocaţi. Ei nu fuseseră în stare, sau cel puţin aşa afirmaseră, să-i spună nimic. Ei se ocupau cu administrarea unui fond trecut în contul doamnei Mackenzie cu ani în urmă, şi de atunci n-o mai văzuseră pe domnişoara Mackenzie.

Inspectorul încercă să obţină o descriere a lui Ruby Mackenzie, dar rezultatele nu fură încurajatoare. Atâtea rude veneau să viziteze pacientele încât, după ani, nu se mai ştia cine venise să viziteze pe cine. Menajera care era acolo de ani de zile părea să-şi amintească de domnişoara Mackenzie ca fiind scundă şi brunetă. Singura infirmieră ce fusese în sanatoriu în tot acest răstimp îşi amintea că era o fată robustă şi blondă.

— Aşadar, asta-i situaţia, îi raportă inspectorul Neele comisarului adjunct. E o înscenare nebunească în care totul se leagă. Trebuie să însemne ceva.

Comisarul adjunct dădu gânditor din cap.

— Mierlele din plăcintă se leagă de Mina Mierlei, în buzunarul mortului s-a găsit secară, pâinea şi mierea au legătură cu doamna Fortescue. (nu că asta ar fi ceva elocvent. În definitiv, oricine putea să mănânce la ceai pâine cu miere!) Şi apoi, cea de a treia crimă, fata strangulată cu un ciorap, şi cu un cârlig de rufe prins de nas. Da, oricât de nebunească pare înscenarea asta, ea nu poate fi ignorată.

— O secundă, domnule, spuse inspectorul Neele.

— Ce e?

Neele se încruntă îngândurat.

— Ştiţi, ceea ce aţi spus adineaori. Ceva a sunat fals. Undeva a fost ceva greşit. Clătină din cap şi oftă. Nu, nu pot să-mi dau seama ce.

Capitolul XXI

Lance şi Pat cutreierau domeniul bine întreţinut din jurul Cabanei Tisa.

— Sper că nu-ţi rănesc sentimentele, Lance, dacă spun că e cea mai nesuferită grădină pe care am văzut-o vreodată.

— Nu-mi răneşti nici un sentiment. Chiar e? Nu-mi dau seama. Se pare că există trei grădinari care muncesc cu râvnă.

Pat spuse:

— Probabil tocmai asta nu e în regulă. Nu are pic de notă personală grădina asta. Totul e ca la carte.

— Ei bine, ce-ai pune tu în grădina ta, dacă ai avea o grădină?

— În grădina mea ar fi nalbe, nemţişori şi colţunaşi, nici un strat şi niciuna din tisele astea oribile.

Se uită cu dezgust la gardul viu din arbuşti de tisă.

— O asociaţie de idei, spuse dezinvolt Lance.

— Cel care a pus otrava trebuie să aibă o minte oribilă, răzbunătoare, de-a dreptul înspăimântătoare.

— Aşadar, aşa vezi tu toată treaba? Ciudat! Eu o consider doar ceva practic, înfăptuit cu sânge rece.

— S-ar putea să fie şi cum zici tu. Se cutremură uşor. În tot cazul, să comiţi trei crime. Indiferent cine a făcut-o, trebuie să fie nebun.

— Da, spuse Lance încet. Mă tem că aşa e. Apoi, izbucni: Pentru numele lui Dumnezeu, Pat, pleacă de aici! Întoarce-te la Londra. Du-te în Devonshire sau sus la lacuri. Du-te la Stratford-on-Aron şi uită-te la Norfolex Broads. Poliţia n-ar spune nimic că pleci. Tu n-ai avut nici o legătură cu toate astea. Erai la Paris când a murit tata, şi la Londra când s-au comis celelalte două crime. Crede-mă, mă îngrijorează de moarte să te ştiu aici.

Pat spuse liniştită:

— Ştii cine, nu?

— Nu, nu ştiu.

— Dar crezi că ştii. De asta ţi-e frică pentru mine. Aş vrea să-mi spui şi mie.

— N-am ce să-ţi spun. Nu ştiu nimic. Dar te implor să pleci de aici.

— Nu plec, iubitule. Am să rămân aici. Şi la bine, şi la rău. Aşa înţeleg eu. Apoi, adăugă cu glasul sugrumat: Numai că, cu mine, întotdeauna e rău.

— Ce naiba vrei să spui, Pat?

— Eu aduc ghinion. Asta vreau să spun. Aduc ghinion tuturor celor cu care vin în contact.

— Zăpăcita mea adorabilă, mie nu mi-ai adus ghinion. Gândeşte-te numai cum, după ce m-am însurat cu tine, bătrânul m-a chemat acasă şi a vrut să fim prieteni.

— Da, şi ce s-a întâmplat când ai venit acasă? Îţi spun, port ghinion oamenilor.

— Ascultă, scumpa mea. Ceea ce ţi-a intrat ţie în cap este pur şi simplu o superstiţie tâmpită.

— Dar asta simt. Unii oameni aduc ghinion. Iar eu sunt unul din ei.

Lance o luă de umeri şi o scutură violent.

— Tu eşti Pat a mea, şi faptul că m-am însurat cu tine e cel mai mare noroc din lume. Bagă-ţi asta în căpşorul tău prostuţ. Apoi, calmându-se, spuse pe un ton mai sobru: Dar, serios, Pat, trebuie să fii foarte atentă. Dacă cineva chiar dă târcoale pe aici, nu vreau să fii tu ţinta lui. Nu vreau ca glonţul lui să te nimerească pe tine, sau să bei tu măselariţa.

— Sau să beau măselariţa, cum spui.

— Când nu sunt pe aproape, stai pe lângă bătrâna aia, Marple, parcă. De ce crezi că mătuşa Effie a invitat-o să stea aici?

— Numai Dumnezeu ştie de ce face mătuşa Effie tot ce face. Lance, cât o să mai stăm aici?

Lance ridică din umeri.

— Greu de spus.

— Nu cred că suntem cu adevărat bineveniţi. Ezită puţin. Presupun că acum casa îi aparţine fratelui tău. Iar el nu ne vrea aici, nu-i aşa?

Lance chicoti brusc.

— Nu ne vrea, dar trebuie să ne suporte, cel puţin deocamdată.

— Şi pe urmă? Ce vom face, Lance? Ne vom întoarce în Africa de Est, sau ce?

— Asta ai vrea, Pat?

Tânăra dădu cu putere din cap.

— Ei bine, află că şi eu vreau acelaşi lucru. Nu mă mai simt ataşat de ţara asta, aşa cum arată ea azi.

Faţa lui Pat se lumină.

— Minunat. După cum vorbeai ieri, m-am temut că s-ar putea să vrei să te stabileşti aici.

În ochii lui Lance apăru o luminiţa diabolică.

— Va trebui să-ţi ţii gura referitor la planurile noastre, Pat. Am de gând să-l mai fierb un picuţ pe dragul meu frate.

— Oh, Lance, ai grijă.

— Voi avea, iubito, dar nu văd de ce Percy trebuie să reuşească în toate.

Cu capul uşor lăsat într-o parte, semănând întrucâtva cu un cacadu politicos, miss Marple şedea în salonul spaţios ascultând ce-i spuneam doamna Percival Fortescue. Miss Marple contrasta izbitor cu salonul. Silueta ei subţirică se pierdea pe sofaua largă pe care stătea înconjurată de o mulţime de perne. Stătea foarte dreaptă, cum fusese învăţată încă de mică. Într-un fotoliu mare de alături, stătea doamna Percival. Era îmbrăcată în negru şi vorbea vrute şi nevrute. „Exact ca soţia directorului băncii, sărmana doamnă Emmet” gândi miss Marple. Îşi aminti cum, într-o zi, doamna Emmet venise să discute despre organizarea Zilei Macilor şi, după ce stabiliseră ce trebuia făcut, doamna Emmet se pornise brusc să vorbească fără să se mai oprească. Doamna Emmet ocupa o poziţie destul de

dificilă în St. Mary Mead. Ea nu aparţinea vechii gărzi a doamnelor care locuiau în case cochete în jurul bisericii şi care cunoşteau toate ramificaţiile familiilor din comitat, deşi poate ele însele nu erau din comitat. Directorul băncii se însurase fără doar şi poate cu cineva mai prejos decât el, iar rezultatul era că soţia lui suferea de o mare singurătate deoarece, firește, nu se putea însoţi cu soţiile negustorilor. Snobismul îşi înălţă capul hidos şi o condamnă pe doamna Emmet la o permanentă singurătate. Doamna Emmet simţea tot mai acut nevoia să vorbească, iar în ziua aceea zăgazurile fuseseră rupte şi miss Marple se pomenise invadată de torent. Îi fusese milă de doamna Emmet, iar acum îi era milă şi de doamna Percival Fortescue.

Doamna Percival avusese de îndurat o mulţime de necazuri, iar nevoia de a se uşura împărtăşindu-le unui străin era enormă.

— Desigur, nu vreau să mă plâng, spuse doamna Percival. Nu sunt genul care să se vaite. Întotdeauna am spus că trebuie să faci faţă lucrurilor. Ceea ce nu poţi să vindeci trebuie să înduri, iar eu n-am suflat o vorbă nimănui. E atât de greu să ştii cu cine poţi să vorbeşti. În unele privinţe, aici eşti foarte izolat. Foarte izolat. Desigur, e foarte convenabil şi ne-a scutit de multe cheltuieli faptul că aveam un apartament al nostru în casa asta. Dar, bine-nţeles, nu e deloc acelaşi lucru cu a avea o casă a noastră. Sunt sigură că sunteţi de acord cu mine.

Miss Marple spuse că era de acord.

— Din fericire, noua noastră casă e aproape gata. Mai au ceva de lucru zugravii şi decoratorii. Oamenii ăştia sunt atât de înceţi! Firește, soţului meu îi convine să locuiască aici. Dar bărbaţii sunt altfel, nu? Ei văd altfel lucrurile, nu sunteţi de acord?

Miss Marple fu de acord că bărbaţii vedeau altfel lucrurile.

Şi o spunea fără să mintă. În mintea lui miss Marple, „gentlemenii” intrau în cu totul altă categorie decât membrele propriului sex. Ei aveau nevoie de două ouă plus

costiţă, trei mese copioase pe zi, şi nu trebuiau contrazişi sau înfruntaţi niciodată înainte de cină. Doamna Percival continuă:

— Vedeţi dumneavoastră, soţul meu e toată ziua în oraş. Când vine acasă e deja obosit şi nu vrea decât să stea şi să citească. Pe când eu sunt singură toată ziua, fără nici un fel de companie. Am tot confortul şi toate celelalte. Mâncare excelentă. Dar omul are nevoie cu adevărat de un cerc de prieteni. Lumea de pe aici nu e genul meu. O parte sunt ceea ce numesc eu jucători de bridge de prost gust. Nu un bridge drăguţ. Eu vreau ca la bridge să joc pe mâna mea, la fel ca oricare altul, dar, desigur, toţi de aici sunt foarte bogaţi. Joacă pe nişte mize enorme şi beau de sting. De fapt, genul de viaţă aparţinând unei societăţi frivole. Şi, bine-nţeles, mai există o mână de băbuţe care îşi fac de lucru grădinărind.

Miss Marple se simţi uşor vinovată deoarece ea însăşi era o grădinăreasă inveterată.

— Ştiu că de morţi se vorbeşte numai de bine, reluă doamna Percy repede, dar nu e nici un dubiu că domnul Fortescue, socrul meu adică, a făcut o mare prostie când s-a recăsătorit. Nici nu pot să-i spun soacră, pentru că era de-o vârstă cu mine. Adevărul e că ştia să înnebunească bărbaţii! Şi cum mai cheltuia banii! Socrul meu era nebun după ea. Nu-i păsa de notele de plată enorme ale cumpărăturilor făcute de ea. Asta în deranja foarte mult pe Percival, chiar foarte mult. Percy este întotdeauna grijuliu în probleme de bani. Nu suportă risipa. Şi apoi, s-a mai întâmplat ca domnul Fortescue să devină atât de ciudat, cu accesele lui de furie, şi să arunce banii pe nişte chestii nesăbuite, riscante. Ei bine. N-a fost deloc plăcut.

Miss Marple se aventură să pună o întrebare.

— Şi asta trebuie să-l fi îngrijorat pe soţul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Oh, da. În ultimul an Percy a fost foarte necăjit. A devenit un alt om. Chiar şi faţă de mine s-a schimbat. De

multe ori când vorbeam cu el nici nu-mi răspundea. Doamna Percival oftă, apoi continuă: Şi-apoi, Elaine, cumnata mea, e o fată foarte ciudată. Îi place să tot umble şi aşa mai departe. Nu că ar fi neprietenoasă, dar nu e genul care să te înţeleagă. Niciodată n-a vrut să mergem la Londra la cumpărături, sau la un teatru, ceva. N-o interesează nici măcar hainele. Doamna Percival oftă iarăşi şi murmură: Dar nu mă plâng. O undă de regret păru s-o cuprindă brusc. Spuse grăbită: Trebuie că vi se pare foarte ciudat că vă spun toate astea dumneavoastră, unei străine. Dar zău, cu tot stresul şi şocul ăsta. Eu cred că şocul contează cel mai mult. Şocul întârziat. Mă simt atât de nervoasă, să ştiţi. Atât de nervoasă încât trebuie să vorbesc cu cineva. Dumneavoastră îmi reamintiţi de o doamnă în vârstă, tare cumsecade, domnişoara Trefusis James. Avea şaptezeci şi cinci de ani când şi-a fracturat femurul. Am îngrijit-o în spital şi am devenit bune prietene. (Când am plecat mi-a dat o capă de blană de vulpe, un gest foarte drăguţ din partea ei.

— Ştiu exact ce simţiţi, spuse Marple.

Nici de data asta miss Marple nu minţea. Era evident că soţul doamnei Percival se plictisise de ea şi nu-i prea mai dădea atenţie, iar sărmana femeie nu reuşise să-şi facă nici un prieten pe acolo.

— Sper că nu e nepoliticos din partea mea să vorbesc aşa, dar consider că fostul domn Fortescue nu a fost un om prea drăguţ, spuse miss Marple cu un glas blând de bătrânică.

— N-a fost, confirmă nora. Între noi două fie vorba, a fost un om detestabil. Nu mă miră că cineva i-a venit de hac.

— Nu aveţi nici o idee cine. Începu miss Marple şi se opri. Vai, probabil că n-ar trebui să întreb asta, dar nu mă pot abţine. Nu bănuiţi cine ar fi putut s-o facă?

— Cred că omul acela oribil, Crump. Niciodată n-am putut să-l sufăr. Se poartă nu chiar ca un mitocan, dar e mitocan. Mai bine zis, impertinent.

— Totuşi, presupun că ar fi trebuit să aibă un motiv.

— Nu ştiu dacă soiul ăsta de oameni are neapărat nevoie de un motiv. Aş spune că domnul Fortescue l-a muştruluit în legătură cu ceva. Ştiţi, cam bănuiesc că uneori bea prea mult. Dar adevărata mea părere este că nu-i prea întreg la minte, să ştiţi. Ca lacheul ăla, sau valetul, sau ce era, care umbla în jurul casei şi trăgea în toată lumea. Ca să fiu sinceră cu dumneavoastră, eu am bănuit-o pe Adele că l-a otrăvit, pe domnul Fortescue. Dar acum, cum şi ea a fost otrăvită, nu mai poţi bănui asta. Se poate ca ea să-l fi acuzat pe Crump. El şi-a ieşit din fire şi a reuşit cumva să pună ceva în sandvişuri, iar Gladys l-a văzut şi a trebuit s-o omoare şi pe ea. Cred că e periculos să-l ai în casă. Vai, cât aş vrea să plec, dar îmi închipui că poliţiştii ăştia oribili nu vor lăsa pe nimeni să plece! Se aplecă brusc şi puse o mână durdulie pe braţul lui miss Marple. Uneori simt că trebuie să plec. Că dacă nu se termină repede toate astea am să. Am să fug.

Se lăsă pe spate studiind chipul bătrânei.

— Dar, probabil că. N-ar fi înţelept, nu?

— Nu, nu cred că ar fi prea înţelept. Poliţia v-ar găsi repede, să ştiţi.

— Oare? Chiar m-ar găsi? Sunt destul de deştepţi ca s-o facă?

— E o prostie să subestimaţi poliţia. Inspectorul Neele mi-a făcut impresia unui om deosebit de inteligent.

— Oh! Eu credeam că e cam prost.

Miss Marple clătină din cap.

— Am sentimentul. Jennifer Fortescue ezită. Că e periculos să rămâi aici.

— Periculos pentru dumneavoastră, adică?

— D-da. Da.

— Din cauză că ştiţi. Ceva?

Doamnei Percival i se tăie respiraţia.

— Oh, nu, bine-nţeles că nu ştiu nimic. Ce-aş putea eu să ştiu? Doar că. Pur şi simplu mă simt nervoasă. Omul acela, Crump.

Dar nu la Crump se gândea doamna Fortescue, îşi zise miss Marple urmărind tremurul nervos al mâinilor femeii. Se gândi că, dintr-un motiv, anume, Jennifer Fortescue era extrem de înspăimântată.

Capitolul XXII

Începuse să se întunece. Miss Marple îşi luase andrelele şi ghemurile de lână şi se aşezase lângă fereastra bibliotecii. Uitându-se pe geam, o văzu pe Pat Fortescue străbătând în sus şi în jos terasa. Miss Marple deschise uşa dinspre terasă şi o strigă.

— Intră, draga mea. Te rog, intră. E prea frig şi umezeală, să stai afară.

Pat se supuse. Intră şi închise uşa, apoi aprinse două dintre lămpi.

— Da, nu-i o după-amiază prea frumoasă, spuse ea. Se aşează lângă miss Marple, pe sofa. Ce tricotaţi?

— Oh, doar o hăinuţă, draga mea. Pentru un copilaş. Întotdeauna am fost de părere că tinerele mame n-au destule hăinuţe groase pentru copilaşi. E mărimea a doua. Întotdeauna tricotez mărimea a doua. Copiilor le rămâne atât de repede mică mărimea întâi.

Pat îşi întinse spre foc picioarele lungi.

— Azi e plăcut aici înăuntru, spuse ea. Focul şi lămpile şi dumneavoastră tricotând lucruri pentru copii mici. Totul pare atât de domestic şi tihnit şi englezesc!

— Este englezesc, draga mea. Nu există prea multe Cabane Tisa, să ştii.

— Cred că asta e bine. Am convingere că asta n-a fost niciodată o casă fericită. În ciuda banilor cheltuiţi şi a lucrurilor pe care le-au avut, nu cred că cei de aici au fost vreodată fericiţi în ea.

— Nu, o aprobă miss Marple. N-aş spune că a fost o casă fericită.

— S-ar putea ca Adele să fi fost fericită, spuse Pat. Eu n-am cunoscut-o, aşa că n-am de unde să ştiu, dar Jennifer e destul de nefericită iar Elaine se perpeleşte din cauza unui

tânăr despre care, în adâncul sufletului ei, ştie că nu ţine la ea. Oh, cât aş vrea sa plec de aici! Se uită la miss Marple şi zâmbi. Nu ştiţi că Lance mi-a spus să nu mă dezlipesc de dumneavoastră. El crede că aşa mă aflu în siguranţă.

— Soţul dumitale nu-i prost.

— Nu, Lance nu-i prost. Cel puţin, în unele privinţe. Dar aş dori să-mi spună exact de ce se teme. Un lucru pare destul de limpede. Cineva din casa asta e nebun, iar nebunia este întotdeauna înfricoşătoare pentru că nu ştii cum lucrează mintea nebunului. Nu ştii ce va face mai departe.

— Sărmană copilă, spuse miss Marple.

— Oh, eu n-am nimic, serios. Până la ora asta s-ar fi cuvenit să mă întăresc.

Miss Marple spuse cu blândeţe:

— Ai avut parte de multă nefericire, nu-i aşa, draga mea?

— Am cunoscut şi vremuri bune. Am avut o copilărie fericită în Irlanda, călătorii, vânătoare şi o casă mare, pustie, în care bătea din belşug soarele. Nimeni nu-ţi poate lua copilăria fericită pe care ai avut-o, nu-i aşa? Mai târziu, după ce am crescut, toate păreau să meargă prost. În primul rând, a venit războiul.

— Soţul dumitale era pilot pe un avion de vânătoare, nu?

— Da. Eram căsătoriţi numai de o lună când Don a fost doborât. Se uită fix în focul din faţa ei. La început am vrut să mor şi eu. Mi se părea atât de crud, atât de nedrept! Şi totuşi, în final, aproape că am început să cred că fusese mai bine aşa. Don era minunat în război. Curajos şi neastâmpărat şi vesel. Avea toate calităţile de care e nevoie în război. Dar nu cred că pacea i s-ar fi potrivit. Avea un fel de. Cum să spun? Un fel de nesupunere arogantă. N-ar fi putut sta într-un loc, nu s-ar fi adaptat. S-ar fi răzvrătit încontinuu. Era, într-un fel, antisocial. Nu, nu s-ar fi adaptat.

— Eşti înţeleaptă că îţi dai seama de asta, draga mea. Miss Marple se aplecă asupra lucrului şi începu să numere în

surdină ochiurile. Trei pe faţă, unu pe dos, scad unu, lucrez două. Tare, spuse: Şi cel de-al doilea soţ, draga mea?

— Freddy? Freddy s-a împuşcat.

— Vai! Ce trist! Ce tragedie!

— Eram foarte fericiţi. Cam la vreo doi ani după ce ne-am căsătorit am început să-mi dau seama că Freddy nu era. Ei bine, nu era întotdeauna sincer. Am început să descopăr tot felul de lucruri. Dar păreau să n-aibă importanţă, între noi doi, adică. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, Freddy mă iubea şi eu îl iubeam. Am încercat să nu vreau să ştiu ce se întâmplă, ştiu că a fost o laşitate din partea mea, dar oricum nu l-aş fi putut schimba. Nu poţi schimba oamenii.

— Nu, nu poţi schimba oamenii.

— Îl iubeam şi mă măritasem cu el aşa cum era, şi am considerat că, pur şi simplu, trebuia să iau lucrurile ca atare. Mai apoi, povestea a luat o întorsătură urâtă şi Freddy nu i-a putut ţine piept şi s-a împuşcat. După ce a murit, am plecat în Kenya, la nişte prieteni. Nu puteam rămâne în Anglia, unde m-aş fi întâlnit în permanenţă cu cei care ştiau întreaga poveste. În Kenya l-am cunoscut pe Lance. Chipul i se înmuie. Continua să se uite în foc, iar miss Marple o privea. La un moment dar, Pat întoarse capul şi spuse: Spuneţi-mi, miss Marple, ce credeţi cu adevărat despre Percival?

— Nu l-am prea văzut. De regulă, doar la micul dejun. Cred că nu-i prea place faptul că mă aflu aici.

Pat izbucni în râs.

— E zgârcit, să ştiţi. E foarte strâns când e vorba de bani. Lance spune că întotdeauna a fost aşa. Şi Jennifer se plânge de asta. O ţine din scurt pe domnişoara Dove în privinţa cheltuielilor casei, strâmbă din nas la orice lucru. Dar domnişoara Dove o ţine pe-a ei. E o fiinţă de-a dreptul minunată, nu credeţi?

— Ba da. Îmi amintesc de doamna Latimer, din orăşelul meu, St Mary Mead. Ea conduce şi administrează cam tot ce există la noi. A trebuit să treacă cinci ani ca să

descoperim că. Oh, dar nu-i frumos să bârfesc. Nimic nu-i mai plictisitor decât oamenii care îţi povestesc despre lucruri şi oameni pe care nu i-ai văzut şi nu ştii nimic despre ei. Iartă-mă, draga mea.

— St Mary Mead e un orăşel drăguţ?

— Aş zice că da, draga mea. În el trăiesc oameni cumsecade, dar şi oameni despre care nu se poate spune acelaşi lucru. De fapt, ca peste tot. Firea oamenilor este cam la fel, oriunde te-ai duce.

— Mergeţi des sus la domnişoara Ramsbottom, nu-i aşa? Pe mine mă înspăimântă.

— Te înspăimântă? De ce?

— Pentru că am impresia că e nebună. Cred că are un fel de manie religioasă. Nu credeţi că ar putea fi într-adevăr nebună?

— În ce fel, nebună?

— Ştiţi foarte bine ce vreau să spun, miss Marple. Stă acolo sus, nu coboară niciodată şi se gândeşte numai la păcate. S-ar putea să fi ajuns la concluzia că misiunea ei pe pământ este să-i pedepsească pe păcătoşi.

— Asta crede soţul dumitale?

— Nu ştiu ce crede Lance. Nu mi-a spus. Dar de un lucru sunt sigură, şi anume, că el e convins că cineva e nebun, iar acel cineva face parte din familie. Ei bine, Percival e destul de întreg la minte, aş spune. Jennifer e proastă şi cam patetică. E un pic nervoasă, dar atâta tot, iar Elaine e una din fetele acelea ciudate, încordate şi impetuoase. Îl iubeşte cu disperare pe tânărul ăla şi n-ar recunoaşte în ruptul capului că el o ia doar pentru bani.

— Crezi că se însoară cu ea pentru bani?

— Da. Dumneavoastră nu credeţi?

— Sunt convinsă. Ca tânărul Ellis care s-a însurat cu Marion Bates, fiica negustorului de fierărie. Era o fată foarte ştearsă şi moartă după el. Totuşi, povestea s-a sfârşit cu bine. Bărbaţii ca tânărul Ellis şi acest Gerald Wright devin cu adevărat dezagreabili când se însoară cu o fată din

dragoste. Sunt atât de supăraţi pe ei înşişi că au făcut-o, încât i-o reproşează bietei fete. Dar dacă se căsătoresc cu o fată bogată, continuă să o respecte.

— Nu văd cum putea s-o facă cineva din afară, continuă Pat, încruntându-se. Şi apoi, n-ar justifica atmosfera de aici. Fiecare îl pândeşte pe celălalt. Numai de nu s-ar mai întâmpla ceva.

— Nu va mai muri nimeni, spuse miss Marple. Cel puţin eu aşa cred.

— Nu puteţi fi sigură.

— De fapt, sunt sigură. Criminalul şi-a atins scopul.

— Criminalul?

— Criminalul sau criminala.

— Aţi spus „scopul”. Care scop?

Miss Marple clătină din cap. Încă nu era foarte sigură.

Capitolul XXIII

Iarăşi domnişoara Somers tocmai făcuse ceaiul în camera dactilografelor şi iarăşi ceainicul nu dăduse în clocot când turnă apa peste ceai. Istoria se repeta. Domnişoara Griffith, acceptând ceaşca, îşi spuse: „Trebuie să discut cu domnul Percival despre Somers. Sunt sigură că se poate face ceva. Dar cu toată povestea asta cumplită, nu-l poţi deranja cu mărunţişuri”.

Şi ca de atâtea ori până atunci, domnişoara Griffith rosti tăios:

— Iarăşi n-a clocotit apa, Somers.

Iar domnişoara Somers, înroşindu-se, rosti cunoscuta formulă:

— Oh, vai, eram sigură că de data asta a clocotit. Obişnuita desfăşurare a evenimentelor fu întreruptă de intrarea lui Lance Fortescue. Acesta se uită cu un aer vag în jurul lui, iar domnişoara Griffith sări şi-i ieşi înainte.

— Domnul Lance! Exclamă ea.

Lance se răsuci către ea şi pe faţă îi apăru un zâmbet.

— Bună, domnişoară Griffith.

Domnişoara Griffith era încântată. Trecuseră unsprezece ani de când n-o mai văzuse, şi încă mai ştia cum o cheamă! Rosti derutată:

— Ce drăguţ că v-aţi amintit!

Lance răspunse degajat, cu tot farmecul de care era în stare:

— Fireşte că mi-am amintit.

Un val de emoţie cuprinse camera dactilografelor. Necazurile domnişoarei Somers cu privire la ceai erau uitate. Se uita pierdută, cu gura uşor căscată, la Lance. Domnişoara Bell se uita pe furiş, peste maşina de scris, iar domnişoara Chase îşi scoase discret pudriera şi îşi pudră nasul. Lance Fortescue se uită în jur.

— Aşadar, aici totul a rămas la fel, spuse el.

— N-au fost prea multe schimbări, domnule Lance. Ce bine arătaţi şi ce bronzat! Presupun că aţi dus o viaţă interesantă în străinătate.

— Se poate spune şi aşa, dar acum am de gând să încerc să duc o viaţă interesantă în Londra.

— Vă întoarceţi aici, la birou?

— S-ar putea.

— Oh, dar e minunat!

— Mă vei găsi foarte stângaci, domnişoară Griffith. Va trebui să mă pui la curent cu toate treburile de pe aici.

Domnişoara Griffith râse încântată.

— Va fi grozav să vă avem iar printre noi, domnule Lance.

Lance îi aruncă o privire de apreciere.

— E drăguţ din partea dumitale să spui asta. Foarte drăguţ.

— Nu am crezut. Niciuna din nou nu s-a gândit. Domnişoara Griffith se opri şi se înroşi.

Lance o bătu uşurel pe braţ.

— N-aţi crezut că dracul e chiar atât de negru pe cât se spune? Ei bine, poate că n-a fost. Dar asta e de acum o poveste veche. N-are rost să ne gândim la ce-a fost. Trebuie să privim înainte. Fratele meu e aici?

— Cred că e în biroul lui.

Lance dădu din cap şi trecu mai departe. În antecamera sanctuarului o femeie între două vârste, cu o faţă dură, se ridică de la un birou şi rosti autoritar:

— Numele şi scopul vizitei, vă rog.

Lance o privi cu îndoială.

— Eşti. Domnişoara Grosvenor?

Domnişoara Grosvenor îi fusese descrisă ca o blondă superbă. Chiar aşa apăruse şi în fotografiile ziarelor ce relataseră ancheta cazului Rex Fortescue. În mod sigur, femeia asta nu putea fi domnişoara Grosvenor.

— Domnişoara Grosvenor a plecat săptămâna trecută. Eu sunt doamna Hardcastle, secretara personală a domnului Percival Fortescue.

„Cât de tipic bătrânului Percy!” gândi Lance. „Să scapi de o blondă superbă şi să-ţi iei în schimb o Gorgonă! Mă întreb de ce? Pentru siguranţă sau pentru că asta-i mai ieftină?”

Spuse degajat:

— Sunt Lancelot Fortescue. Nu ne-am cunoscut.

— Oh, mă scuzaţi, domnule Lancelot, dar cred că asta-i prima dată când veniţi la birou, nu-i aşa?

— Prima dar nu şi ultima, spuse zâmbind Lance.

Traversă camera şi deschise uşa fostului birou al tatălui său. Oarecum spre mirarea sa, cel care stătea la birou nu era Percival ci inspectorul Neele. Inspectorul se uita printr-un teanc mare de hârtii pe care le sorta.

— Bună dimineaţa, domnule Fortescue. Presupun că aţi venit să vă preluaţi îndatoririle.

— Aşadar aţi auzi că m-am hotărât să intru la firmă?

— Aşa mi-a spus fratele dumneavoastră.

— Serios? Era entuziasmat?

Inspectorul Neele se străduia să-şi ascundă un zâmbet.

— Entuziasmul nu era vizibil, spuse el serios.

— Sărmanul Percy!

Inspectorul Neele îl privi curios.

— Chiar aveţi de gând să deveniţi citadin?

— Nu credeţi că ar fi posibil, inspectore Neele?
— Nu pare să vă stea în fire, domnule Fortescue.
— De ce nu? Sunt fiul tatălui meu.
— Şi al mamei dumneavoastră.
Lance clătină din cap.
— Aici n-aţi nimerit-o, inspectore. Mama era o romantică. Lectura ei favorită era Idilele regelui, după cum poate aţi dedus din numele ciudate de botez pe care ni le-a pus. Era invalidă şi nu avea nici un contact cu realitatea. Eu nu sunt deloc aşa. N-am nici un sentiment, romantism într-o cantitate infimă, şi, de la cap la coadă, sunt realist.
— Nu întotdeauna oamenii sunt ceea ce cred ei că sunt.
— Da, asta-i adevărat, recunoscu Lance.
Se aşează pe un scaun şi îşi întinse picioarele lungi în felul lui caracteristic. Zâmbea ca pentru sine. Apoi, pe neaşteptate, spuse:
— Sunteţi mai isteţ ca fratele meu, inspectore.
— În ce sens, domnule Fortescue?
— Fratelui meu i-am băgat frica-n oase. El crede că m-am decis definitiv pentru o viaţă citadină. Crede că va trebui să mă vadă înfruntându-mă din plăcinta lui. Crede că mă voi apuca să cheltuiesc banii firmei şi că am să-l atrag în proiecte riscante. Aproape că ar merita s-o fac, de dragul de a mă amuza! Aproape, dar nu îndeajuns. Nu m-aş putea adapta la o viaţă de birou, inspectore. Mie îmi plac aerul liber şi aventura. M-aş sufoca într-un loc ca ăsta. Adăugă repede: Asta rămâne între noi, inspectore. Nu mă daţi de gol în faţa lui Percy, vă rog.
— Nu cred că va apărea ocazia, domnule Fortescue.
— Trebuie să am părticica mea de distracţie cu Percy. Vreau să-l fac să transpire niţel. Trebuie să-mi scot un pic pârleala.
— E o frază destul de ciudată, domnule Fortescue. Să vă scoateţi pârleala. Pentru ce?
Lance ridică din umeri.
— E o poveste veche. Nu merită s-o reluăm.

— Am înţeles că a existat cândva o mică problemă cu un cec. La asta vă refereaţi?

— Ce multe ştiţi, inspectore!

— Am înţeles că nu s-a pus problema urmăririi în justiţie. Tatăl dumneavoastră n-ar fi făcut aşa ceva.

— Nu, doar m-a alungat, atâta tot.

Inspectorul Neele se uită gânditor la el, dar de fapt se gândea la Percival. Cinstitul, harnicul, zgârcitul Percival. I se părea că pretutindeni în acel caz se împiedica de enigma lui Percival Fortescue, un bărbat pe care toată lumea îl cunoştea după aspectul exterior, dar a cărui personalitate interioară era greu de dibuit. Văzându-l, ai fi spus că era un personaj şters şi insignifiant, care nu cârtise în faţa tatălui său. Acum, prin intermediul lui Lance, inspectorul Neele căuta să obţină o apreciere mai exactă a personalităţii lui Percival.

— Se pare că fratele dumneavoastră era întru totul dominat de tatăl dumneavoastră, dacă pot să mă exprim aşa.

Lance păru să reflecteze.

— Da, aşa ar putea să pară. Dar nu sunt sigur că e şi adevărat. Ştiţi, când priveşti înapoi e uimitor să constaţi că Percy a făcut întotdeauna numai ce a vrut el, fără să pară că o face.

Da, gândi inspectorul Neele, era uimitor, într-adevăr. Căută prin hârtiile din faţa lui, alese o scrisoare şi i-o întinse peste birou lui Lance.

— Aceasta este scrisoarea pe care aţi scris-o în august, nu-i aşa, domnule Fortescue?

Lace îşi aruncă privirea peste ea, apoi i-o dădu înapoi.

— Da, am scris-o astă vară, după ce m-am întors în Kenya. Văd că tata a păstrat-o. Unde era. Aici, în birou?

— Nu, domnule Fortescue, era printre hârtiile tatălui dumneavoastră de la Cabana Tisa.

Inspectorul se uită lung la ea, aşa cum zăcea în faţa lui, pe birou. Nu mai era o scrisoare.

Dragă tată,

Am discutat problema cu Pat şi sunt de acord cu propunerea ta. O să mai dureze puţin pană îmi rezolv treburile aici, să zicem cam până la sfârşitul lui octombrie sau începutul lui noiembrie. Te voi anunţa eu când sunt gata. Sper să ne înţelegem mai bine ca pe vremuri. În tot cazul, îmi voi da toată silinţa. Mai mult nu pot spune. Ai grijă de tine. Al tău, Lance.

— Unde aţi trimis această scrisoare, domnule Fortescue? La birou sau la Cabana Tisa?

Lance se încruntă într-un efort de a-şi aminti.

— E greu de spus. Nu-mi amintesc. Vedeţi dumneavoastră, au trecut aproape trei luni. La birou, parcă. Da, sunt aproape sigur. Aici la birou. Se opri o clipă, apoi întrebă cu o curiozitate sinceră: De ce?

— Mă întrebam şi eu aşa. Tatăl dumneavoastră n-a pus-o în dosarul, cu hârtiile lui particulare. A luat-o la Cabana Tisa, iar eu am găsit-o în biroul lui de acolo. Mă întrebam de ce o fi făcut asta.

Lance râse.

— Ca să n-o vadă Percy, presupun.

— Da, aşa s-ar părea. Deci, fratele dumneavoastră avea acces la hârtiile personale ale tatălui dumneavoastră de aici?

Lance ezită şi se încruntă.

— Păi, nu chiar. Adică, bănuiesc că se putea uita oricând prin ele, dar n-ar fi.

Inspectorul Neele termină fraza în locul lui.

— N-ar fi fost de presupus că o va face, nu-i aşa?

Lance rânji larg.

— Aşa-i. Asta ar fi fost spionaj. Dar îmi imaginez că Percy întotdeauna a spionat.

Inspectorul Neele dădu din cap. Şi el era de părere că Percival Fortescue spiona. Se potrivea cu ceea ce inspectorul începea să înveţe despre caracterul lui.

— Vorbeşti de lup. Îngână Lance, deoarece, în acel moment, uşa se deschise şi intră Percival Fortescue.

La vederea lui Lance, Percival se încruntă.

— Bună, spuse el. Tu aici? Nu mi-ai spus că vii azi.

— M-a cuprins un fel de dor de muncă, aşa că iată-mă gata să mă fac util. Ce-mi dai să fac?

— Deocamdată nimic, răspunse Percival. Absolut nimic. Va trebui să stabilim care e partea ta de afaceri de care te vei ocupa. Şi va trebui să-ţi aranjăm un birou.

Lance întrebă rânjind:

— Apropo, băiete, de ce ai dat-o afară pe superba Grosvenor şi ai luat-o în schimb pe Faţă de Cal de dincolo?

— Fii serios, Lance! Protestă tăios Percival.

— E clar o schimbare în rău, spuse Lance. Eu mă uitam după superba Grosvenor. De ce i-ai dat papucii? Te-ai gândit că ştia cam prea multe?

— Fireşte că nu. Ce idee! Percy vorbea cu mânie, în timp ce un val de roşeaţă îi cuprindea faţa. Se întoarse către inspector. Nu trebuie să-i daţi atenţie fratelui meu, spuse el cu răceală. Are un simţ al umorului destul de ciudat. Adăugă: N-am avut niciodată o părere foarte bună despre inteligenţa domnişoarei Grosvenor. Doamna Hardcastle are recomandări excelente, şi, pe lângă faptul că e foarte moderată în exprimare, este extrem de capabilă.

— Foarte moderată în exprimare, îngână Lance aruncându-şi ochii spre tavan. Să ştii, Percy, eu nu aprob zgârcenia când e vorba de personalul firmei. Apropo, luând în considerare loialitatea persoanelor care ne-au fost alături în aceste ultime tragice săptămâni, nu crezi că s-ar cuveni să le acordăm o mărire de salariu?

— Categoric, nu! Se stropşi Percival Fortescue. E absolut fără sens.

Inspectorul Neele observă licărirea drăcească din ochii lui Lance. Percival era prea supărat ca s-o observe.

— Întotdeauna ai avut cele mai extravagante idei, bombăni el. În starea în care e firma acum, singura noastră speranţă

e economia.
Inspectorul Neele tuşi.
— Aş vrea să discut ceva cu dumneavoastră, îi spuse el lui Percival.
— Desigur, inspectore.
— Vreau să vă pun câteva întrebări, domnule Fortescue. Am înţeles că în ultimele şase luni, ba chiar mai mult, purtarea tatălui dumneavoastră era o sursă de nelinişte crescândă pentru dumneavoastră.
— Nu se simţea bine, spuse cu hotărâre Percival. Categoric, nu se simţea deloc bine.
— Aţi încercat să-l convingeţi să consulte un doctor, dar n-aţi reuşit. V-a refuzat categoric?
— Da.
— Pot să vă întreb dacă aţi bănuit că tatăl dumneavoastră suferea de ceea ce cheamă familiar PGD, paralizia generală a demenţei, o stare caracterizată prin megalomanie şi irascibilitate şi care, mai devreme sau mai târziu, sfârşeşte în demenţă irecuperabilă?
Percival se arătă surprins.
— Sunteţi extraordinar de deştept, inspectore. Da, exact de asta mă temeam. Din cauza asta am insistat atât ca tata să-şi facă un control medical.
Neele continuă:
— Între timp, până îl convingeaţi s-o facă, tatăl dumneavoastră era în stare să provoace ravagii în afaceri?
— Categoric, aprobă Percival.
— O situaţie foarte nefericită, spuse inspectorul Neele.
— Înfiorătoare. Nimeni nu ştie prin ce spaimă am trecut.
Inspectorul spuse blând:
— Din punct de vedere al afacerilor, moartea tatălui dumneavoastră a fost o împrejurare cât se poate de norocoasă.
Percival spuse tăios:
— Doar nu credeţi că aş privi moartea tatălui meu în această lumină.

— Nu e vorba de cum o priviţi, domnule Fortescue. Eu discut doar de o stare de fapt. Tatăl dumneavoastră a murit înainte ca finanţele lui să se ducă de râpă.

Percival spuse nerăbdător:

— Da, ţinând cont de situaţia actuală, aveţi dreptate.

— Cum toţi depind de această firmă, a fost o împrejurare norocoasă pentru întreaga familie.

— Da. Dar, serios, inspectore, nu văd unde vreţi să ajungeţi cu. Percival se opri brusc.

— Oh, nu vreau să ajung nicăieri, domnule Fortescue. Doar că îmi place să fiu sigur că am înţeles corect. Şi acum, încă ceva. Înţeleg că susţineţi că n-aţi mai ţinut în nici un fel legătura cu fratele dumneavoastră de când a părăsit Anglia, acum mulţi ani.

— Foarte corect, spuse Percival.

— Dar, de fapt, nu-i deloc corect, domnule Fortescue, nu-i aşa? Adică astă primăvară, când eraţi atât de îngrijorat de sănătatea tatălui dumneavoastră, i-aţi scris de fapt fratelui dumneavoastră în Africa şi i-aţi împărtăşit neliniştea dumneavoastră provocată de comportarea tatălui. Vroiaţi, cred eu, ca fratele dumneavoastră să vă ajute să vă supuneţi tatăl unui examen medical şi, dacă era nevoie, să-l internaţi într-un ospiciu.

— Eu. Eu. Serios, nu văd. Percival era extrem de răvăşit.

— Am dreptate, nu-i aşa, domnule Fortescue?

— Păi, de fapt, m-am gândit că aşa era corect. În definitiv, Lancelot era partener la firmă.

Inspectorul Neele îşi mută privirea asupra lui Lance. Acesta rânjea.

— Aţi primit acea scrisoare? Întrebă inspectorul.

Lance confirmă din cap.

— Ce aţi răspuns?

Rânjetul lui Lance se lărgi.

— I-am spus lui Percy să-şi vadă de treabă şi să-l lase pe bătrân în pace. I-am spus că, probabil, bătrânul ştia foarte bine ce face.

Privirea inspectorului se întoarse la Percival.

— Ăsta a fost răspunsul fratelui dumneavoastră?

— Eu. Ăă. În mare, da. Totuşi, o exprimare mult mai agresivă.

— M-am gândit că e mai bine ca inspectorul să primească o versiune cenzurată, spuse Lance. Cinstit, inspectore Neele, ăsta a fost unul din motivele pentru care, atunci când am primit scrisoarea de la tata, am venit să văd cu ochii mei care era situaţia. Din scurta întrevedere pe care am avut-o cu el, n-am văzut că ar fi avut ceva. Era uşor agitat, atâta tot. În tot cazul, după ce m-am întors în Africa şi am discutat cu Pat, m-am hotărât să vin acasă şi. Cum să spun. Să respect regulile jocului.

În timp ce vorbea îi aruncă o privire lui Percival.

— Obiectez! Spuse Percival Fortescue. Obiectez cu tărie la ceea ce insinuezi. Intenţia mea nu era să-l persecut pe tata, eram îngrijorat de sănătatea lui. Recunosc că eram îngrijorat şi de.

Lance se grăbi să continue fraza.

— Şi de buzunarul tău, ai? De buzunarul lui Percy. Se ridică şi, dintr-o dată, întreaga purtare i se schimbă. Perfect, Percy, am isprăvit. Aveam de gând să te pun pe jar prefăcându-mă că vreau să lucrez aici. Nu aveam de gând să te las să-ţi faci jocul, dar al naibii să fiu dacă am să mai continuu. Sincer să fiu, mi-e greaţă să mă aflu în aceeaşi cameră cu tine. Toată viaţa ai fost un ticălos împuţit şi egoist. N-ai făcut decât să-ţi bagi nasul peste tot, să spionezi, să minţi şi să creezi probleme. Şi-ţi mai spun ceva. N-o pot dovedi, dar sunt convins că tu ai falsificat cecul ăla care a stârnit tot tărăboiul şi a făcut să fiu alungat de aici. În primul rând că a fost un fals atât de prost, un fals care a atras atenţia de la o poştă asupra lui. Aveam prea multe la activ ca să pot protesta efectiv, dar adesea m-am întrebat cum de nu şi-a dat seama bătrânul că dacă eu i-aş fi falsificat semnătura, aş fi făcut o treabă mult mai bună decât aia. Ei bine, Percy, n-am de gând să continuu jocul

ăsta prostesc. Mi-e silă de ţara asta, de Londra, şi de omuleţi ca tine cu pantaloni pepit şi haine negre şi glasuri mieroase şi afaceri egoiste şi îmbâcsite. Vom împărţi totul cum ai propus şi voi pleca cu Pat în altă ţară – o ţară în care să existe o cameră în care să respiri şi să te mişti. Păstrează-ţi tu partea şi dă-mi mie ultimele afaceri nesăbuite ale tatei, cum le-ai numit. Probabil că majoritatea dintre ele sunt moarte. Dar pun pariu că una sau două se vor dovedi în final mai valoroase decât toate afacerile tale sută la sută sigure. Tata era un diavol isteţ. Mă bazez pe judecata şi pe norocul lui. Cât despre tine, vierme ce eşti. Lance înaintă spre fratele său care se retrase rapid spre inspectorul Neele. Perfect, spuse Lance, n-am să te ating. Vrei să mă vezi plecat, ei bine, plec. Ar trebui să fii mulţumit. Adăugă în timp ce se îndrepta spre uşă: Dacă vrei, poţi să-mi arunci şi concesionarea aia veche a Minei Mierlei. Dacă trebuie să-i omorâm pe toţi Mackenzie ăia în drumul nostru, am să-i trag după mine în Africa. Se răsuci în prag şi adăugă: E foarte puţin probabil să te mai gândeşti la răzbunare după atâţia ani. Dar se pare că inspectorul Neele o ia în serios, nu-i aşa?

— Prostii! Spuse Percival. Aşa ceva e imposibil!

— Întreabă-l, spuse Lance. Întreabă-l ce-i cu toate întrebările astea despre mierie şi secara din buzunarul tatei.

Ciupindu-şi uşor buză de sus, inspectorul Neele spuse:

— Vă amintiţi de mierlele de astă vară, domnule Fortescue. Există anumite temeiuri pentru a pune întrebări.

— Prostii, repetă Percival. Nimeni n-a mai auzit de ani de zile de familia Mackenzie.

— Şi, cu toate astea, aş putea să jur că avem în mijlocul nostru un Mackenzie. Aproape că-mi închipui că şi inspectorul Neele crede asta.

Inspectorul Neele îl prinse din urmă pe Lancelot Fortescue în timp ce acesta ieşea în stradă.

Lance rânji la el cam prosteşte.

— N-am vrut să fac asta, spuse el. Dar mi-am ieşit din fire. În fine, oricum o făceam în curând. Mă întâlnesc cu Pat la Savoy. Mergeţi în aceeaşi direcţie, inspectore?

— Nu, mă întorc la Baydon Heath. Dar aş vrea să vă întreb ceva, domnule Fortescue.

— Sigur.

— Când aţi intrat în birou şi m-aţi văzut acolo aţi fost surprins. De ce?

— Pentru că nu mă aşteptam să vă văd. Mă gândeam că am să-l găsesc pe Percy acolo.

— Nu vi se spusese că ieşise?

Lance îl privi curios.

— Nu. Spuneau că e în biroul lui.

— Înţeleg. Nimeni nu ştia că ieşise. Nu există o altă uşă de ieşire din birou. Dar există o uşă care dă direct în coridor din mica antecameră. Presupun că fratele dumneavoastră a ieşit pe acolo, dar mă mir că doamna Hardcastle nu v-a spus.

Lance râse.

— Probabil era plecată să-şi ia ceaşca de ceai.

— Da. Da. Chiar aşa.

Lance se uită la el.

— Care-i ideea, inspectore?

— Mă nedumiresc câteva amănunte, domnule Fortescue, atâta tot.

Capitolul XXIV

În trenul care-l ducea spre Baydon Heath, inspectorul Neele nu reuşea nicicum să dezlege careul de cuvinte încrucişate din The Times. Mintea îi fugea la diferite ipoteze. La fel citise şi ştirile. Citise despre un cutremur în Japonia, despre descoperirea unor zăcăminte de uraniu în Tanganica, despre cadavrul unui marinar adus de ape în apropriere de Southampton, şi despre iminenta grevă a docherilor. Citise despre victimele ultimei bătăi de stradă şi despre un medicament nou care făcuse minuni în cazurile avansate de tuberculoză.

În fundul minţii lui, toate aceste subiecte formau un gen ciudat de şablon. La un moment dat, se întoarse la cuvintele încrucişate şi reuşi să dezlege rapid trei definiţii.

Când ajunse la Cabana Tisa, luase o anumită hotărâre, îi spuse sergentului Hay.

— Unde-i bătrâna aceea? Mai e aici?

— Miss Marple? Da, e aici. S-a împrietenit la toartă cu bătrâna de la etaj.

— Înţeleg. Neele se gândi o clipă, apoi spuse: Unde-i acum? Aş vrea să vorbesc cu ea.

Miss Marple ajunse în câteva minute, uşor îmbujorată şi respirând repede.

— Aţi vrut să mă vedeţi, inspectore Neele? Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi. Sergentul Hay nu m-a găsit de prima dată. Eram la bucătărie şi discutam cu doamna Crump. O felicitam pentru aluatul ei şi pentru ce mână uşoară are, şi îi spuneam ce delicios a fost sufleul de aseară. Întotdeauna am fost de părere că e mai bine să abordezi un subiect treptat, nu credeţi? Presupun că pentru dumneavoastră nu-i chiar atât de uşor. Dumneavoastră trebuie să treceţi direct la ceea ce aveţi de întrebat. Dar pentru o bătrână ca mine care are tot timpul la dispoziţie, e chiar de aşteptat să pălăvrăgească vrute şi nevrute. Iar drumul spre inima unei bucătărese trece prin aluaturile ei, să ştiţi.

— Doreaţi să vorbiţi cu ea despre Gladys Martin? Întrebă inspectorul.

— Da. Despre Gladys. Vedeţi dumneavoastră, doamna Crump a putut să-mi spună o mulţime de lucruri despre sărmana fată. Nu în legătură cu crima. N-am vrut să spun asta. Ci în legătură cu starea de spirit a fetei din ultimul timp şi despre lucrurile ciudate pe care le-a spus.

— Şi v-a folosit la ceva?

— Da. Găsesc că mi-a folosit. Să ştiţi, acum am convingerea că lucrurile devin mult mai clare, nu credeţi?

— Şi da, şi nu, răspunse inspectorul Neele.

După cum observase, sergentul Hay părăsise camera. Îi părea bine de asta pentru că ceea ce era pe cale să facă era cam neortodox.

— Ascultaţi-mă, miss Marple. Vreau să discutăm serios.

— Vă ascult.

— Într-un fel, dumneavoastră şi eu reprezentăm puncte de vedere diferite. Recunosc că am auzit câte ceva despre dumneavoastră la Scotland Yard. Se pare că sunteţi bine cunoscută acolo, adăugă el zâmbind.

Miss Marple roşi.

— Nu ştiu cum se face, dar adesea mă pomenesc implicată în lucruri care nu mă privesc. Crime, adică, şi întâmplări ciudate.

— Aţi devenit cunoscută.

— Desigur, sir Heniy Clithering îmi este un foarte vechi prieten.

— Cum spuneam, continuă inspectorul Neele, dumneavoastră şi cu mine reprezentăm puncte de vedere diferite. Aproape că le-am putea numi mintea sănătoasă şi demenţa.

Miss Marple îşi lăsă uşor capul într-o parte.

— Nu cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi, inspectore Neele.

— Ei bine, există un fel sănătos de a privi lucrurile. De pe urma acestei crime beneficiază anumiţi oameni. Mai ales o persoană, aş putea spune. De pe urma celei de a doua crime beneficiază aceeaşi persoană. A treia crimă s-ar putea numi o crimă pentru siguranţă.

— Dar pe care aţi numi-o a treia crimă? Întrebă miss Marple. Ochii ei, de un albastru luminos de porţelan, se uitau isteţi la inspector. Acesta dădu din cap.

— Da. E ceva în ceea ce spuneţi. Ştiţi, zilele trecute, în timp ce vorbeam cu comisarul adjunct despre aceste crime, ceva în cele ce spunea mi-a sunat greşit. Asta era. Fireşte, mă gândeam la acel cântecel. Regele în visteria lui, regina în salonaş şi servitoarea întinzând rufele.

— Exact. Aceea era succesiunea, dar, în realitate, Gladys trebuie că a fost omorâtă înaintea doamnei Fortescue, nu-i aşa?

— Aşa cred, spuse Neele. Da, categoric, aşa a fost. Cadavrul ei n-a fost descoperit decât târziu şi, fireşte, atunci a fost greu de spus de cât timp era moartă. Dar eu personal cred, aproape cu certitudine, că a fost omorâtă în jur de ora cinci, pentru că altfel.

Miss Marple îl întrerupse.

— Pentru că altfel ar fi dus şi cea de a doua tavă în bibliotecă, nu-i aşa?

— Exact. A luat o tavă şi a dus-o înăuntru, a adus a doua tavă în hol, şi atunci s-a întâmplat ceva. Poate a auzit sau a văzut ceva. Întrebarea e ce anume? Se poate să fi fost Dubois care cobora scările venind din camera doamnei Fortescue. Se poate să fi fost tânărul lui Elaine Fortescue, Gerald Wright, care intra prin uşa laterală. Indiferent cine sau ce a fost, a îndepărtat-o de tava de ceai şi a scos-o în grădină. Şi o dată acest lucru întâmplat, nu văd nici o posibilitate ca moartea ei să fi întârziat. Afară era frig, iar ea purta o uniformă subţire.

— Aveţi absolută dreptate, spuse miss Marple. N-am crezut o clipă că servitoarea era în grădină întinzând rufele. N-ar fi întins rufele fără să-şi fi pus o haină pe ea. Totul a fost un camuflaj, ca şi cârligul de rufe, pentru ca treaba să se potrivească cu cântecelul.

— Exact, o nebunie, spuse inspectorul Neele. Tocmai aici punctele noastre de vedere diferă. Eu nu pot. Pur şi simplu nu pot să înţeleg povestea cu cântecelul.

— Dar se potriveşte, inspectore. Trebuie să fiţi de acord că se potriveşte.

— Se potriveşte, totuşi succesiunea faptelor e greşită. Adică, dacă e să ne luăm după cântecel, a treia crimă este clar cea căreia i-a căzut victimă servitoarea. Altfel spus, servitoarea a murit ultima. Dar noi ştim că regina a fost cea de a treia victimă. Adele Fortescue a fost omorâtă abia între

cinci şi douăzeci şi cinci şi şase fără zece. La vremea aceea Gladys trebuie că era deja moartă.

— Deci toate astea-s greşite, nu-i aşa? Spuse miss Marple. Cântecelul e greşit. Asta-i foarte semnificativ, nu?

Inspectorul Neele ridică din umeri.

— Asta ar însemna să despicăm firu-n patru. Decesele au îndeplinit condiţiile din cântecel şi presupun că doar asta s-a urmărit. Dar acum vorbesc ca şi cum aş fi de partea dumneavoastră. Acum am să subliniez punctul meu de vedere, miss Marple. Las cu totul la o parte mierlele şi secara şi celelalte. Eu mă iau după faptele ca atare, şi după bunul simţ şi după motivele pentru care oamenii sănătoşi la minte comit crime. În primul rând, moartea lui Rex Fortescue. Cine beneficiază de pe urma ei? Ei bine, beneficiază o mulţime de oameni dar cel mai mult fiul său, Percival. Fiul său Percival n-a fost în dimineaţa aceea la Cabana Tisa. Prin urmare, n-ar fi putut pune otravă în cafeaua tatălui său sau în orice altceva de la micul dejun. Sau; cel puţin, aşa am crezut la început.

Ochii lui miss Marple se luminară.

— Ah, aşadar a existat o metoda, nu-i aşa? M-am gândit mult la asta, să ştiţi, şi am avut câteva idei. Dar, fireşte, nici o dovadă.

— Nu văd nimic rău dacă vă pun în temă, spuse inspectorul Neele. Taxina a fost pusă într-un borcan de dulceaţă nou. Borcanul acela a fost pus pe masă la micul dejun; iar stratul de deasupra a fost mâncat de domnul Fortescue. Mai târziu, acel borcan a fost aruncat în tufe, şi în locul lui a fost pus în cămară un alt borcan, cu aceeaşi cantitate de dulceaţă lipsă. Borcanul din tufiş a fost descoperit şi tocmai am primit; rezultatul la laborator. El arată clar că avea în el urme de taxină.

— Deci aşa a fost, îngână miss Marple. Atât de simplu şi uşor de realizat!

— Firma era într-o situaţie precară. Dacă, în conformitate cu testamentul soţului ei, ar fi trebuit să-i plătească lui

Adele Fortescue o sută de mii de lire, cred că ar fi dat faliment. Dacă doamna Fortescue i-ar fi supravieţuit soţului ei o lună, banii aceia ar fi trebuit să-i fie plătiţi. Ei puţin i-ar fi păsat de firmă şi de greutăţile ei. Dar nu i-a supravieţuit soţului ei o lună. A murit, şi de pe urma morţii ei a avut de câştigat moştenitorul de drept a lui Rex Fortescue care, conform testamentului, e Percival: Iarăşi Percival Fortescue. Pretutindeni Percival Fortescue, continuă cu amărăciune inspectorul. Şi deşi el ar fi putut umbla la borcanul cu dulceaţă, n-ar fi putut s-o otrăvească pe mama sa vitregă sau s-o stranguleze pe Gladys. Conform spuselor secretarei sale, în după-amiaza aceea la ora cinci el era la biroul său din Londra, şi n-a ajuns acasă decât pe la şapte.

— Asta complică lucrurile, nu-i aşa?

— Le face imposibile, spuse întunecat inspectorul. Cu alte cuvinte, Percival e scos din cauză. Renunţând la reţinerea şi prudenţa lui caracteristice, continuă cu amărăciune: Unde mă duc, unde mă întorc, dau de aceeaşi persoană. Percival Fortescue! Şi totuşi, nu poate fi Percival Fortescue. Calmânclu-se puţin, spuse: Există şi alte posibilităţi, alte persoane care aveau un motiv la fel de buh.

— Domnul Dubois, desigur, spuse repede miss Marple. Şi tânărul acela, Gerald Wright. Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, inspectore Neele. Oriunde se pune problema câştigului, trebuie să fii foarte suspicios. Singura cale cu adevărat grozavă de a evita acest lucru e să ai, într-un fel, o minte încrezătoare.

Inspectorul Neele zâmbi fără să vrea.

— Întotdeauna vă gândiţi la ce-i mai rău, nu?

Părea oarecum ciudat ca acea doctrină să vină tocmai de la bătrânica aceea fermecătoare şi fragilă.

— Oh, da, spuse cu aprindere miss Marple. Întotdeauna mă gândesc la ce e mai rău. Dar e atât de trist că, de regulă, sunt justificată să procedez aşa!

— Perfect, să ne gândim la ce e mai rău. Dubois putea s-o facă, Gerald Wright putea să o facă (dacă admitem, desigur,

că a acţionat de comun acord cu Elaine şi ea a umblat la dulceaţă), doamna Percival putea s-o facă. A fost la faţa locului. Dar niciunul pe care l-am menţionat nu se leagă cu aspectul nebunesc al cazului. Nu se leagă cu mierlele şi cu buzunarul de secară. Asta-i teoria dumneavoastră şi s-ar putea să aveţi dreptate. Dacă-i aşa, totul se reduce la o persoană, nu? Doamna Mackenzie e într-un ospiciu, şi e acolo de mult timp. Ea n-a încurcat borcanele cu dulceaţă şi nici n-a pus cianură în ceva. Fiul ei, Donald, a fost omorât la Dunkirk. Rămâne fiica, Ruby Mackenzie. Şi dacă teoria dumneavoastră e corectă, dacă toată seria asta de crime a fost cauzată de vechea afacere a Minei Mierlei, atunci Ruby Mackenzie trebuie că se află în această casă, şi există o singură persoană care ar putea fi Ruby Mackenzie.

— Cred că sunteţi puţin prea dogmatic, spuse miss Marple.

— Doar o persoană, spuse el întunecat.

Se ridică şi ieşi din cameră.

Mary Dove era în camera ei. Era o încăpere mică, mobilată destul de auster, dar confortabilă. De fapt, domnişoara Dove o făcuse confortabilă. Când inspectorul Neele bătu la uşă, Mary Dove îşi înălţă ochii din registrul pe care îl răsfoia şi rosti cu glasul ei limpede.

— Intră.

Inspectorul intră.

— Luaţi loc, inspectore. Puteţi aştepta o secundă? Totalul notei de plată al negustorului de peşte nu mi se pare corect şi trebuie să verific.

Inspectorul se aşeza în tăcere şi o urmări cum face totalul. Ce calm minunat şi câtă siguranţă de sine avea fata asta! Îl intriga personalitatea care se ascundea în spatele acestei siguranţe de sine. Încercă să-i găsească vreo asemănare cu femeile despre care i se vorbise la Pinewood Sanatorium. Culoarea se potrivea, dar nu-i putea găsi nici o trăsătură a feţei care să se apropie de cele ce-i fuseseră descrise. La un moment dat, Mary Dove închise registrul şi spuse:

— Vă ascult, inspectore.

Inspectorul Neele spuse'liniştit:

— Ştii, domnişoară Dove, cazul ăsta are anumite aspecte foarte ciudate.

— Da?

— În primul rând, secara găsită în buzunarul domnului Fortescue.

— A fost un lucru absolut neobişnuit, fu de acord Mary Dove. Nu-i găsesc nici o explicaţie.

— Şi apoi a fost întâmplarea ciudată cu mierlele. Cele patru mierle de pe biroul domnului Fortescue şi, de asemenea, incidentul cu mierlele care au fost puse în locul umpluturii plăcintei. La vremea când s-au petrecut aceste două incidente, cred că te aflai aici, domnişoară Dove, nu-i aşa?

— Da, eram aici. Acum îmi aduc aminte. A fost extrem de supărător. Părea ceva atât de fără sens, atât de răutăcios, mai ales la vremea aceea.

— Poate nu întru totul fără sens. Ce ştii despre Mina Mierlei, domnişoară Dove?

— Nu cred să fi auzit vreodată de Mina Mierlei.

— Mi-ai spus că te numeşti Mary Dove. Asta-i numele dumitale adevărat, domnişoară Dove?

Mary înălţă din sprâncene. Inspectorul era aproape sigur că în ochii ei albaştri apăruse o expresie bătăioasă.

— Ce întrebare ciudată, inspectore. Insinuaţi că numele meu nu este Mary Dove?

— Exact asta insinuez, spuse afabil inspectorul Neele. Spun că numele dumitale e Ruby Mackenzie.

Ea îl privi lung. O clipă, faţă ei nu exprimă nimic – nici protest, nici uimire. Era limpede că-şi făcea calculele, gândi inspectorul. După câteva clipe, tânăra spuse cu un glas liniştit, plat:

— Ce vă aşteptaţi să spun?

— Te rog să-mi răspunzi. Te numeşti Ruby Mackenzie?

— V-am spus că numele meu e Mary Dove.

— Da, dar o poţi dovedi, domnişoară Dove?
— Ce doriţi să vedeţi? Certificatul meu de naştere?
— Ar putea fi util, dar ar putea nici să nu fie. Adică, s-ar putea să fii în posesia certificatului de naştere al unei persoane numită Mary Dove. Această Mary Dove ar putea să fie o prietenă, a dumitale, sau cineva care a murit.
— Da, există o mulţime de posibilităţi, nu-i aşa? În glasul lui Mary Dove se strecurase iar amuzamentul. E o dilemă serioasă pentru dumneavoastră, nu-i aşa, inspectore?
— S-ar putea să fii recunoscută la Pinewood Sanatorium.
— Pinewood Sanatorium! Mary ridică din sprâncene. Ce sau unde este Pinewood Sanatorium?
— Cred că ştii foarte bine, domnişoară Dove.
— Vă asigur că sunt într-o beznă totală.
— Şi negi categoric că eşti Ruby Mackenzie?
— Nu neg nimic. Ştiţi, inspectore, cred că dumneavoastră trebuie să dovediţi că sunt această Ruby Mackenzie, oricine ar fi ea. Acum în ochii ei se citea limpede amuzamentul, amuzamentul şi provocarea. Da, dovediţi dacă puteţi că eu sunt Ruby Mackenzie.

Capitolul XXV

— Vă caută băbuţa, domnule, şopti conspirativ sergentul Hay în timp ce inspectorul Neele cobora scările. Se pare că are multe să vă spună.
— Fir-ar a naibii de treabă!
— Da, domnule, spuse sergentul Hay fără ca un muşchi să-i tresară pe faţă.
Era pe cale să se îndepărteze când inspectorul îl chemă înapoi.
— Uită-te prin notele pe care ni le-a dat domnişoara Dove cu privire la foştii ei patroni. Verifică-le şi, da, există doar unul sau două lucruri în plus pe care aş vrea să le ştiu. Apucă-te de treabă, bine?
Scrise la repezeală câteva rânduri pe o hârtie pe care apoi i-o întinse sergentului Hay.
— Mă ocup imediat de asta, domnule.

În timp ce trecea pe lângă bibliotecă, inspectorul Neele auzi un murmur de glasuri şi privi înăuntru. Indiferent dacă miss Marple îl căutase sau nu, acum era cu totul prinsă într-o discuţie cu doamna Percival Fortescue în timp ce andrelele ei lucrau de zor. Inspectorul prinse mijlocul unei fraze.

— Întotdeauna am considerat că pentru a fi asistentă medicală îţi trebuie vocaţie. În mod categoric e o profesie nobilă.

Inspectorul Neele se retrase repede. Miss Marple îl observase, gândi el, dar nu-i semnalase nicicum prezenţa.

Bătrâna continuă cu glasul ei blând, moale:

— O dată când mi-am rupt încheietura mâinii, m-a îngrijit o soră fermecătoare. De la mine a plecat să-l îngrijească pe fiul doamnei Sparrow, un tânăr ofiţer de marină foarte drăguţ. A fost foarte romantic pentru că s-au logodit. Apoi s-au căsătorit şi au fost fericiţi şi au avut doi copilaşi tare scumpi. Miss Marple oftă sentimental. A fost pneumonie, să ştii. În pneumonie, atât de multe depind de felul în care eşti îngrijit!

— Oh, da, spuse Jennifer Fortescue, îngrijirea este aproape totul în pneumonie, deşi, desigur, în ziua de azi M şi B fac minuni.

— Sunt sigură ca ai fost o asistentă excelentă, draga mea. Aşa a început idila dumitale, nu-i aşa? Adică, ai venit aici să-l îngrijeşti pe domnul Percival Fortescue, nu?

— Da, spuse Jennifer. Da. Aşa s-a întâmplat.

Glasul ei nu era încurajator, dar miss Marple păru să nu observe.

— Am înţeles. N-ar trebui să-ţi pleci urechea la bârfele servitorilor, bine-nţeles, dar mă tem că o bătrână ca mine este întotdeauna interesată să audă cât mai multe despre persoanele din casă. Dar ce spuneam? Oh, da. La început a fost o altă asistentă, nu-i aşa, dar a fost pusă pe liber. Cam aşa ceva. Neglijenţă, parcă.

— Nu cred că a fost neglijenţă, spuse Jennifer. Tatăl ei sau altcineva din familie s-a îmbolnăvit grav, şi aşa am ajuns eu să-i iau locul.

— Înţeleg. Şi v-aţi îndrăgostit şi asta a fost. Da, foarte drăguţ.

— Nu sunt atât de sigură în privinţa asta, spuse Jennifer Fortescue. De multe ori îmi doresc. Glasul îi tremură. Îmi doresc să fi fost iar în spital.

— Da, da, am înţeles. Ţii mult la profesia dumitale.

— La vremea respectivă nu ţineam cine ştie ce, dar acum când mă gândesc la ea. Viaţa e tare monotonă, să ştiţi. Zilele trec fără să fac nimic, iar Val e atât de absorbit de afacerile lui!

Miss Marple clătină din cap.

— Domnii trebuie să muncească din greu în ziua de azi, spuse ea. Pare să nu mai existe nici un pic de libertate, indiferent de câţi bani ai avea.

— Da, pentru o soţie asta înseamnă de multe ori singurătate şi plictiseală. Deseori îmi doresc să nu fi venit niciodată aici. În fine, să-mi fie învăţătură de minte. Nu ar fi trebuit s-o fac.

— Ce n-ar fi trebuit să faci, draga mea?

— N-ar fi trebuit să mă mărit cu Val. Oftă brusc. În fine, să nu mai vorbim de asta.

Politicoasă, miss Marple începu să vorbească despre noile fuste care se purtau la Paris.

— Aţi fost foarte amabil că nu ne-aţi întrerupt, spuse miss Marple după ce inspectorul Neele o pofti să intre. Ştiţi, existau câteva mici aspecte pe care vroiam să le verific. Adăugă cu reproş: Nici acum nu ne-am terminat conversaţia cu adevărat.

— Îmi pare rău, miss Marple. Inspectorul Neele afişă un zâmbet fermecător. Mă tem că am fost cam necioplit. V-am chemat la o consultaţie, iar de discutat cu doamnă Percival nu mai e nevoie, am tras singur concluziile.

— Oh, asta-i foarte bine, spuse repede miss Marple, pentru că, vedeţi dumneavoastră, nu eram cu adevărat pregătită să-mi pun cărţile pe masă. Adică, n-aş fi vrut să fac vreo acuzaţie până când nu eram absolut sigură. Sigură în mintea mea, fireşte. Iar acum sunt sigură.

— Sigură, în legătură cu ce, miss Marple?'

— Cu cine l-a omorât pe domnul Fortescue, bine-nţeles. Ceea ce mi-aţi spus despre dulceaţă lămureşte problema, arătând cum şi cine şi cum e cu capacitatea mintală.

Inspectorul Neele clipi nedumerit.

— Îmi pare rău, spuse miss Marple, înţelegându-i reacţia. Mă tem că uneori mi-e greu să mă exprim foarte clar.

— Încă nu sunt sigur că înţeleg despre ce vorbiţi, miss Marple.

— Ei bine, poate ar fi mai bine s-o iau de la început. Adică, dacă aveţi timp. Aş prefera să vă expun punctul meu de vedere. Vedeţi dumneavoastră, am discutat foarte mult cu bătrâna domnişoară Ramsbottom şi cu doamna Crump şi cu soţul ei. Fireşte, el e un mincinos, dar asta nu prea contează pentru că, dacă ştii că mincinoşii sunt mincinoşi, ajungi la acelaşi lucru. Dar eu vroiam să clarific povestea cu apelurile telefonice şi cu ciorapii de nylon şi toate astea.

Inspectorul Neele clipi din nou şi se întrebă pentru ce se lăsase târât în treaba asta şi cum de-i trecuse prin gând că miss Marple ar fi putut să-i fie o colegă eficientă şi cu mintea limpede. Totuşi, aşa aiurită cum ea, se poate să fi cules câteva informaţii folositoare. Tot succesul pe care inspectorul Neele îl obţinuse în profesia sa îi venise din faptul că ştia să asculte. Iar acum era pregătit să asculte.

— Vă rog să-mi povestiţi totul, miss Marple, dar începeţi cu începutul, vă rog.

— Da, bine-nţeles, iar începutul e Gladys. Vreau să spun că am venit aici din cauza lui Gladys. Iar dumneavoastră aţi fost foarte amabil şi m-aţi lăsat să mă uit prin lucrurile ei. Şi din asta şi din ciorapii de nylon şi din convorbirile telefonice

şi din una şi din alta, totul a reieşit foarte clar. Mă refer la domnul Fortescue şi la taxină.

— Aveţi vreo teorie privitor la cine a pus taxina în dulceaţa domnului Fortescue?

— Nu-i o teorie. Ştiu.

Inspectorul Neele clipi pentru a treia oară.

— A fost Gladys, bine-nţeles, spuse miss Marple.

Capitolul XXVI

Inspectorul Neele se uită lung la miss Marple şi clătină încet din cap.

— Spuneţi că Gladys Martin a pus în mod deliberat taxină în dulceaţa domnului Fortescue? Întrebă neîncrezător. Că l-a omorât în mod deliberat pe Rex Fortescue? Îmi pare rău, miss Marple, dar pur şi simplu n-o cred.

— Nu, fireşte că n-a intenţionat să-l omoare, dar totuşi a făcut-o! Dumneavoastră personal aţi spus că era nervoasă şi răvăşită când aţi interogat-o. Şi că arăta vinovată.

— Da, dar nu vinovată de crimă.

— Oh, nu, de acord. Cum spuneam, ea n-a intenţionat să omoare pe nimeni, dar ea a pus taxină în dulceaţă. Fireşte, nu ştia că e otravă.

— Ce credea că era? Glasul inspectorul Neele încă suna neîncrezător.

— Îmi închipui că a crezut că era un drog al adevărului, adică o substanţă care te face să spui adevărul. E foarte interesant, să ştiţi, şi foarte instructiv să vezi ce decupează fetele astea din ziare şi ce păstrează. Întotdeauna a fost aşa.

Reţete de înfrumuseţare, şi cum să-l atragi pe bărbatul pe care-l iubeşti, şi farmece şi întâmplări miraculoase. În ziua de azi sunt atrase de ştiinţă. Nimeni nu mai crede în magicieni, nimeni nu crede că vine cineva şi, cu un semn al mâinii te transformă în broască. Dar dacă citeşti în ziar că, injectându-ţi anumite glande, savanţii îţi pot modifica ţesuturile vitale şi vei căpăta caracteristici de broască, ei bine, asta o va crede toată lumea. Şi, după ce a citit în ziare

despre drogul adevărului, bine-nţeles că Gladys a crezut fără nici cea mai mică îndoială când i-a spus că asta era.

— Când i-a spus. Cine?

— Albert Evans. Nu că ăsta ar fi numele lui adevărat. Dar, în orice caz, a cunoscut-o astă vară într-o tabără de vacanţă, şi a flatat-o, şi a făcut dragoste cu ea, şi îmi imaginez că i-a îndrugat o poveste despre nedreptate sau persecuţie sau ceva în genul ăsta. În tot cazul, treaba era că Rex Fortescue trebuia să fie făcut să mărturisească ceea ce făcuse şi să îndrepte nedreptatea. Fireşte, asta n-o ştiu, dar sunt destul de sigură că aşa a fost. A convins-o să intre în serviciu aici, lucru care în ziua de azi e destul de simplu, având în vedere penuria de personal. Apoi au aranjat o întâlnire. Vă amintiţi ce scria pe ultima lui carte poştală: „Nu uita de întâlnirea noastră.” Asta urma să fie ziua cea mare pe care o pregăteau. Gladys avea să pună în dulceaţă drogul pe care i-l dăduse el, aşa încât domnul Fortescue să-l înghită la micul dejun, şi tot ea avea să-i pună secara în buzunar. Nu ştiu ce poveste i-a înşirat în legătură cu secara, dar cum v-am spus încă de la început, Gladys Martin era o fată foarte credulă. De fapt, cu greu ar fi existat ceva ce să nu creadă dacă un tânăr prezentabil ştia cum să i-o spună.

— Continuaţi, spuse inspectorul Neele cu un glas uluit.

— Probabil că ideea era ca Albert să treacă pe la biroul lui în ziua aceea, şi până atunci drogul avea să-şi facă efectul, iar domnul Fortescue avea să mărturisească totul şi aşa mai departe. Vă imaginaţi ce a simţit biata fată când a auzit că domnul Fortescue murise!

— Dar, de bună seamă, ar fi vorbit, obiectă inspectorul.

Miss Marple întrebă apăsat:

— Care a fost primul lucru pe care vi l-a spus când aţi interogat-o?

— A spus: „N-am făcut-o eu”.

— Exact. Nu înţelegeţi că asta este exact ceea ce ar fi spus? Ştiţi, când spărgea vreun bibelou, Gladys spunea: „N-am făcut-o eu, miss Marple. Nu ştiu cum s-a întâmplat”. Nu

se pot abţine, sărmanele fete. Sunt tare necăjite de ceea ce au făcut şi primul lor gând este să evite să fie certate. Doar nu credeţi că o tânără nervoasă care a omorât pe cineva pe care nu intenţionase să-l omoare o s-o recunoască, nu-i aşa? Asta ar fi împotriva firii ei.

— Da, spuse Neele. Presupun ca aşa e.

Mintea îi zbură înapoi, la întrevederea cu Gladys. Nervoasă, tulburată, vinovată, priviri piezişe, toate astea. S-ar fi putut să aibă o semnificaţie foarte mică sau una foarte mare. Nu se putea învinui că nu trăsese concluzia corectă.

— Cum spuneam, continuă miss Marple, primul ei gând a fost să nege tot. Apoi, într-un mod confuz, a încercat să-şi facă ordine în minte, să găsească o explicaţie. Probabil că Albert nu ştiuse cât de puternică era substanţa, sau făcuse o greşeală şi-i dăduse prea multă. A încercat să-i găsească scuze. Spera ca el să ia legătura cu ea, ceea ce, firește, s-a şi întâmplat. Prin telefon.

— Ştiţi sigur asta? Întrebă repede Neele.

Miss Marple clătină din cap.

— Nu. Recunosc că e o presupunere. Dar în ziua aceea au existat nişte apeluri telefonice inexplicabile. Adică cineva suna, iar când răspundeau Crump sau doamna Crump, acel cineva închidea. Ăsta a fost el, să ştiţi. A sunat până a răspuns Gladys, şi i-a dat o întâlnire.

— Înţeleg. Vreţi să spuneţi că în ziua în care a murit, avea întâlnire cu el.

— Da. Doamna Crump a avut dreptate referitor la un lucru. Fata îşi pusese cei mai buni ciorapi şi cei mai buni pantofi. Urma să se întâlnească cu cineva. Numai că ea nu urma să iasă în oraş ca să-l întâlnească. Venea el la Cabana Tisa. Din cauza asta în ziua aceea era agitată şi împrăştiată şi a întârziat cu ceaiul. Apoi, când a dus în hol a doua tavă pentru ceai, cred că s-a uitat în lungul culoarului spre uşa laterală, şi l-a văzut acolo făcându-i semn cu mâna. A pus tava jos şi a ieşit afară să se întâlnească cu el.

— Şi atunci el a strangulat-o, spuse Neele.

Miss Marple îşi ţuguie buzele.

— I-a luat doar un minut, dar nu putea să rişte ca fata să vorbească, spuse ea. Trebuia să moară, sărmana fată prostuţă şi credulă. Şi apoi, i-a prins un cârlig de nas! O mânie puternică vibra în glasul bătrânei. Ca să fie ca în cântecel! Secara, mierlele, visteria, pâinea cu miere, şi cârligul de rufe. Cel mai apropiat lucru pe care l-a găsit ca să înlocuiască păsărică ce i-a retezat nasul.

— Şi, presupun că după toate astea el a plecat bine mersi, iar noi nu vom putea să-l spânzurăm pentru că e nebun! Spuse încetişor inspectorul Neele.

— Ba cred că-l veţi putea spânzura în voie. Şi nu e nebun, nici vorbă de aşa ceva!

Inspectorul Neele o privi intens.

— Ei bine, miss Marple, mi-aţi expus o teorie. Da, deşi spuneţi că ştiţi, e numai o teorie. Spuneţi că responsabil de aceste crime este un bărbat care şi-a spus Albert Evans şi care a agăţat-o pe această Gladys într-o tabără de vacanţă şi a folosit-o ca să-şi atingă scopurile. Acest Alberts Evans era cineva care vroia să se răzbune pentru vechea afacere a Minei Mierlei. Sugeraţi, nu-i aşa, că fiul doamnei Mackenzie, Don Mackenzie, n-a murit la Dunkirk. Că e în viaţă şi că el se află în spatele tuturor acestora?

Dar, spre mirarea inspectorului Neele, miss Marple clătină cu putere din cap.

— Oh, nu! Nu sugerez deloc asta. Nu înţelegeţi că toată povestea asta cu mierla este întru totul o păcăleală? A fost folosită, atâta tot, de cineva care a auzit de mierlele din bibliotecă şi din plăcintă. Mierlele acelea erau adevărate. Au fost puse acolo de cineva care ştia despre vechea afacere, şi care vroia să se răzbune pentru ea. Dar răzbunarea consta doar în a-l înspăimânta pe domnul Fortescue şi a-l face să nu se simtă în largul lui. Să ştiţi, inspectore Neele, eu nu cred că nişte copii pot fi crescuţi şi educaţi în ideea răzbunării, că poţi să le întreţii permanent acest gând. La urma urmelor, copiii au multă minte. Dar

oricine, al cui tată a fost escrocat şi probabil lăsat să moară, ar putea dori să-i joace o festă răutăcioasă celui care se presupune că a făcut-o. Cred că asta s-a întâmplat. Iar ucigaşul s-a folosit de ea.

— Ucigaşul. Ei bine, miss Marple, să auzim ideea dumneavoastră despre ucigaş. Cine a fost ucigaşul?

— Nu vă va mira, spuse miss Marple. Nu chiar. Pentru că veţi vedea, de îndată ce vă spun cine e, sau mai degrabă, cine cred că e, veţi vedea că este exact tipul de persoană care ar comite aceste crime. Este sănătos la mine, sclipitor, şi complet lipsit de scrupule. Şi, fireşte, a făcut-o pentru bani, pentru foarte mulţi bani, probabil.

— Percival Fortescue? Întrebă aproape implorând inspectorul Neele, dar ştia că se înşela. Imaginea pe care i-o creionase miss Marple nu semăna deloc cu Percival Fortescue.

— Oh, nu, spuse miss Marple. Nu Percival. Lance.

Capitolul XXVII

— Imposibil! Spuse inspectorul Neele.

Se lăsă pe spate în scaun şi o urmărea pe miss Marple cu ochi fascinaţi. După cum spusese miss Marple, nu era surprins. Cuvintele lui erau o negare nu a probabilităţii ci a posibilităţii. Lance Fortescue se potrivea cu descrierea – miss Marple îl caracterizase foarte bine. Dar inspectorul Neele pur şi simplu nu putea vedea cum ar fi putut fi Lance răspunsul.

Miss Marple se aplecă şi, blând, cu răbdare, ca şi cum ar fi explicat unui copil un exerciţiu simplu de aritmetică, îşi dezvoltă teoria.

— Vedeţi dumneavoastră, el aşa a fost întotdeauna. Adică, a fost rău. Rău din toate punctele de vedere, deşi mereu a fost atrăgător. Mai ales în ochii femeilor. Are o minte sclipitoare şi îi place să rişte. Întotdeauna a riscat şi, din cauza farmecului lui, oamenii au crezut întotdeauna despre el numai ce a fost bun. Astă vară a venit acasă să-şi vadă tatăl. Nu cred nici o secundă că tatăl lui i-a scris să vină.

Decât doar dacă, firește, există vreo dovadă în acest sens. Se opri întrebătoare.

Neele clătină din cap.

— Nu, n-am nici o dovadă că l-a chemat tatăl său. Am o scrisoare care se presupune că i-a scris-o Lance după ce a fost aici. Dar Lance putea foarte uşor strecura această scrisoare printre hârtiile tatălui său din biroul de aici în ziua în care a sosit.

— Isteţ bărbat, spuse miss Marple. Ei bine, cum spuneam, probabil a venit aici şi a încercat o reconciliere cu tatăl său, dar domnul Fortescue nu a cedat. Vedeţi dumneavoastră, Lance se căsătorise de curând şi micul câştig din care trăia, şi pe care fără doar şi poate şi-l suplimenta pe diferite căi necinstite, nu-i mai ajungea. Era foarte îndrăgostit de Pat (care este o fată tare scumpă şi dulce) şi dorea să-i ofere o viaţă respectabilă, aşezată. Nimic dubios. Iar asta, din punctul lui de vedere, însemna mulţi bani. Când a fost la Cabana Tisa trebuie să fi auzit de povestea cu mierlele. Probabil tatăl său a pomenit de ea. Sau poate Adele. El a tras imediat concluzia că fiica lui Mackenzie se afla în casă, şi i-a trecut prin minte că putea face din ea un bun ţap ispăşitor pentru crimă. Pentru că, înţelegeţi, când şi-a dat seama că nu-l putea face pe tatăl său să facă ce vroia el, trebuie să fi hotărât cu sânge rece că trebuia omorât. Se poate să-şi fi dat seama că tatăl său nu mai era. Ăă. Sănătos, şi se temea că, la vremea când avea să moară, ar fi fost deja falit.

— Cunoştea foarte bine starea sănătăţii tatălui său, spuse inspectorul Neele.

— Ah, asta explică multe. Probabil coincidenţa că pe tatăl său îl chema Rex, combinată cu incidentul cu mierlele, i-a dat ideea cântecelului pentru copii. Să facă din toată treaba o poveste nebunească, şi să o lege de acea veche ameninţare, cu răzbunarea a familiei Mackenzie. Apoi, se putea descotorosi şi de Adele ca suta de mii de lire să rămână la firmă. Dar trebuia să existe şi o a treia

caracteristica, „servitoarea în grădină punea rufele la uscat” – şi presupun că asta i-a sugerat întregul plan ticălos. Îi trebuia un complice inocent pe care putea să-l reducă Ia tăcere înainte ca să vorbească. Şi asta i-ar fi dat ceea ce dorea – un alibi autentic pentru prima crimă. Restul, a fost uşor. A venit aici de la gară înainte de ora cinci, chiar când Gladys a adus a doua tavă în hol. A venit la uşa laterală, a văzut-o şi i-a făcut semn. A strangulat-o şi i-a cărat cadavrul după casă unde se afla frânghia de rufe. Asta i-a luat doar trei sau patru minute.

Apoi a sunat la uşa principală, i s-a dat drumul în casă şi s-a alăturat familiei la ceai. După ceai a urcat la domnişoara Ramsbottom. Când a coborât, s-a strecurat în bibliotecă, a găsit-o pe Adele singură, bându-şi ultima ceaşcă, şi s-a aşezat lângă ea pe sofa, şi în timp ce vorbea cu ea a reuşit să-i strecoare cianură în ceai. N-ar fi fost greu, să ştiţi. Puţin praf alb, ca zahărul. Se poate să fi întins mâna după zaharniţă şi să fi luat un cub, apoi să-l scape, efectiv în ceaşca ei. Poate că, râzând, a spus: „Uite, mi-a scăpat zahărul în ceaiul tău”. Ea i-a răspuns că nu conta, l-a agitat şi l-a băut. S-ar putea să fi fost ceva mai simplu şi mai îndrăzneţ. Da, e un tip îndrăzneţ.

Inspectorul Neele spuse încetişor:

— E posibil, da. Dar nu văd. Serios, miss Marple, nu văd ce se aştepta să câştige prin asta. Luând de bună că dacă domnul Fortescue nu murea afacerile s-ar fi dus de râpă, este oare partea lui Lance suficient de mare ca să-l determine să plănuiască trei crime? Nu cred. Pur şi simplu nu cred.

— Asta este niţel dificil, recunoscu miss Marple. Da, sunt de acord cu dumneavoastră. Presupun. Ezită, uitându-se la inspector. Eu presupun că. Sunt foarte ignorantă în materie de finanţe, să ştiţi, dar oare este chiar adevărat că Mina Mierlei aceea nu are valoare?

Neele reflectă. În mintea sa începură să se îmbine diferite fragmente. Dorinţa lui Lance de a lua din mâinile lui

Percival afacerile riscante sau fără valoare. Cuvintele lui de despărţire din acea zi când îi spusese lui Percival că ar fi mai bine să scape de Mierlă şi de ghinioanele legate de ea. O mină de aur. O mină de aur fără valoare. Dar poate că mina nu era fără valoare. Şi totuşi, cumva, părea puţin probabil.

Bătrânul Rex Fortescue cu greu s-ar fi înşelat în această privinţă, deşi, fireşte, poate că se făcuseră alte sondări de curând. Unde era mina? Lance spusese că în Africa de Vest. Da, dar altcineva, domnişoara Ramsbottom, spusese că era în Africa de Est. Îl indusese în eroare în mod deliberat Lance când spuse Vest în loc de Est? Domnişoara Ramsbottom era bătrână şi uitucă, şi totuşi se putea ca ea să fi avut dreptate şi nu Lance. Africa de Est. Lance tocmai se întorsese din Africa de Est. Oare avea nişte date recente?

În puzzle-ul inspectorului Neele se îmbucă brusc o altă piesă. Era în tren, citind The Times. În Tanganica s-au descoperit zăcăminte de uraniu. Presupunând că pe locul vechii Mierle era uraniu? Asta ar fi explicat totul. Fiind la faţa locului, Lance aflase acest lucru. Din zăcămintele de uraniu putea să scoată o avere. O avere enormă! Oftă. Se uită la miss Marple.

— Cum credeţi că am să fiu în stare să dovedesc toate astea? Întrebă el cu reproş.

Miss Marple dădu încurajator din cap.

— O veţi dovedi, spuse ea. Sunteţi un om foarte, foarte inteligent, inspectore Neele. Am văzut asta dintr-un bun început. Ştiţi cum să obţineţi probele. În tabăra aceea de vacanţă, de pildă, trebuie să existe cineva care să-l recunoască după fotografie. Îi va fi greu să explice de ce a stat o săptămână acolo sub numele de Albert Evans.

Da, gândi inspectorul Neele, Lance Fortescue era sclipitor şi lipsit de scrupule. Dar era şi nesăbuit. Îşi asumase un risc cam prea mare. „Îl voi prinde!”, îşi spuse. Apoi, scăpat de îndoială, se uită la miss Marple.

— Totul e pură presupunere, să ştiţi.

— Da. Dar sunteţi sigur, nu-i aşa?

— Aşa cred, în definitiv, am mai cunoscut genul ăsta de om.

Bătrâna dădu din cap.

— Da, asta contează foarte mult, de aceea sunt atât de sigură.

— Pentru că vă pricepeţi la criminali, spuse Neele hâtru.

— Oh, nu. Bine-nţeles că nu. Din cauza lui Pat. O dulceaţă de fată. Genul care întotdeauna se mărită cu un soi rău. Asta e ceea ce mi-a atras de la început atenţia asupra lui.

— În mintea mea pot să fiu eu sigur, dar există o mulţime de lucruri care necesită explicaţii. Povestea cu Ruby Mackenzie, de pildă. Puteam să jur că.

Miss Marple îl întrerupse.

— Aveţi mare dreptate. Dar v-aţi gândit la cine nu trebuie. Mergeţi să vorbiţi cu doamna Percy.

— Doamna Fortescue, aveţi ceva împotrivă să-mi spuneţi care era numele dumneavoastră înainte de căsătorie? Întrebă inspectorul Neele.

— Oh! Jennifer icni. Arăta înspăimântată.

— Nu trebuie sa fiţi nervoasă, doamnă, dar ar fi mai bine să spuneţi adevărul. Cred că am dreptate când spun că, înainte de căsătorie, vă numeaţi Ruby Mackenzie, nu?

— Păi. Ei bine. Vai. Ei bine, de ce nu m-aş fi numit aşa?

— Aveaţi tot dreptul, doamnă, spuse blând inspectorul şi adăugă: Acum câteva zile am stat de vorbă cu mama dumneavoastră la Pinewood Sanatorium.

— E foarte supărată pe mine, spuse Jennifer. Niciodată nu mă duc la ea pentru că asta nu face decât s-o supere. Săraca mama, îi era atât de devotată tatălui meu, să ştiţi.

— Şi v-a crescut să aveţi idei foarte melodramatice despre răzbunare?

— Da. Ne tot punea să jurăm pe Biblie că nu vom uita niciodată şi că într-o bună zi îl vom omorî. Desigur, o dată ce am intrat la spital şi mi-am început instruirea am început să-mi dau seama că era dezechilibrată mintal.

— Deşi dumneavoastră personal trebuie să fi simţit o dorinţă de răzbunare, nu-i aşa?

— Da, am simţit. Rex Fortescue practic l-a omorât pe tata! Nu vreau să spun că l-a împuşcat efectiv, s-au l-a înjunghiat, sau ceva în genul ăsta. Dar sunt foarte convinsă că l-a lăsat să moară. E acelaşi lucru, nu?

— Din punct de vedere moral, da.

— Aşa că am vrut să i-o plătesc. Când o prietenă a mea a venit să-l îngrijească pe fiul ei, am convins-o să plece şi să mă propună pe mine s-o înlocuiesc. Nu ştiu exact ce intenţionam să fac. Niciodată inspectore, niciodată nu m-am gândit să-l omor pe domnul Fortescue. Cred că mi-a trecut prin cap să-l îngrijesc atât de prost pe fiul lui încât acesta să moară. Dar, fireşte, dacă eşti asistentă de profesie, nu poţi să faci aşa ceva. De fapt, l-am atras pe Val într-un fel de joc. Şi apoi el s-a îndrăgostit de mine şi mi-a cerut să mă mărit cu el şi m-am gândit: „Ei bine, nici că se poate o răzbunare mai bună!” Adică, să mă mărit cu fiul cel mare al domnului Fortescue şi să iau înapoi banii pe care i-a furat tatei. Cred că a fost o metodă mult mai înţeleaptă.

— Da, într-adevăr, mult mai înţeleaptă, spuse inspectorul Neele şi adăugă: Presupun că dumneavoastră aţi fost cea care aţi pus mierlele pe birou şi în plăcintă?

Doamna Percival roşi.

— Da! A fost o prostie din partea mea. Dar, într-o zi, domnul Fortescue vorbise despre fraieri şi se lăudase cum trăsese el pe sfoară oamenii. Şi le luase ce aveau mai bun. Oh, într-un mod perfect legal. Şi m-am gândit că tare mi-ar fi plăcut să-i trag o sperietură. Şi chiar i-am tras o sperietură! A fost cumplit de răvăşit. Adăugă repede: Dar n-am făcut altceva! Serios, inspectore. Doar nu. Nu credeţi sincer că aş putea omorî pe cineva, nu-i aşa?

— Nu, nu cred. Apropo, i-aţi dat nişte bani în ultimul timp domnişoarei Dove?

Jennifer rămase cu gura căscată.

— De unde ştiţi?

— Ştiu o mulţime de lucruri, spuse inspectorul Neele şi adăugă pentru sine: Şi mai şi ghicesc o mulţime.

Jennifer continuă repede:

— A venit la mine şi mi-a spus că aţi acuzat-o că ar fi Ruby Mackenzie. Mi-a spus că dacă-i dau cinci sute de lire vă va lăsa să continuaţi să credeţi asta; Mi-a spus că dacă aţi fi ştiut că eu sunt Ruby Mackenzie, m-aţi fi bănuit că eu i-am omorât pe domnul Fortescue şi pe soţia lui. Desigur, mi-a fost foarte greu să fac rost de bani, pentru că, firește, nu-i puteam spune lui Percival. El nu ştie cine sunt. A trebuit să-mi vând inelul de logodnă cu diamant şi un lănţişor foarte frumos pe care îl primisem de la domnul Fortescue.

— Nu vă faceţi probleme, doamnă Percival, cred că vă pot înapoia banii.

În ziua următoare, inspectorul Neele avu încă o întrevedere cu domnişoara Dove.

— Mă întreb, domnişoară Dove, dacă mi-ai da un cec în valoare de cinci sute de lire pe numele doamnei Percival Fortescue.

Avu plăcerea să vadă cum Mary Dove îşi pierdu pe loc siguranţa de sine.

— Proasta v-a spus, presupun, spuse ea.

— Da. Şantajul e o acuzaţie gravă, domnişoară Dove.

— N-a fost chiar şantaj, inspectore. Cred că vă va fi greu să mă acuzaţi de şantaj. N-am făcut decât să-i fac un serviciu special doamnei Percival, care s-o facă să-mi fie recunoscătoare.

— Ei bine, dacă-mi dai cecul ăla, o lăsăm baltă.

Mary Dove îşi aduse carnetul de cecuri şi scoase stiloul.

— E foarte supărător, spuse ea cu un oftat. În momentul de faţă stau extrem de prost cu banii.

— Presupun că îţi vei căuta altă slujbă, nu?

— Da. Cea de faţă n-a ieşit conform planului. Din punctul meu de vedere, a fost foarte neinspirată.

Inspectorul Neele o aprobă.

— Da, te-a pus într-o situaţie destul de dificilă, nu-i aşa? Adică, era foarte probabil ca în orice moment noi să-ţi verificăm antecedentele.

Mary Dove redevenise stăpână pe sine. Ridică din sprâncene.

— Trecutul meu e fără pată, vă asigur.

— Da, este, spuse vesel inspectorul Neele. Nu avem absolut nimic împotriva dumitale, domnişoară Dove. Deşi e o ciudată coincidenţă că în ultimele trei locuri în care ai lucrat atât de admirabil au avut loc spargeri cam la trei luni după plecarea dumitale. Hoţii păreau extrem de bine informaţi unde se găseau bijuteriile, blănurile, etc. Ciudată coincidenţă, nu-i aşa?

— Se întâmplă şi coincidenţe, inspectore.

— Oh, da. Se întâmplă. Dar nu trebuie să se întâmple prea des, domnişoară Dove. Aş îndrăzni să spun că s-ar putea să ne mai întâlnim cândva.

— Sper. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, inspectore Neele, dar sper să nu ne întâlnim.

Capitolul XXVIII

Miss Marple netezi lucrurile din partea de sus a geamantanului, îndesă în el capătul unui fular de lână, apoi închise capacul. Se uită în jur. Nu, nu uitase nimic. Crump intră să-i ducă bagajul jos. Miss Marple se duse în camera vecină să-şi ia la revedere de la domnişoara Ramsbottom.

— Mă tem că v-am răsplătit foarte prost ospitalitatea, spuse miss Marple. Sper că într-o zi mă veţi ierta.

— Hah, spuse domnişoara Ramsbottom.

Îşi dădea obişnuita pasienţă.

— Valetul de negru, regina de roşu. Îi aruncă o privire piezişă musafirei ei. Presupun că aţi descoperit ceea ce aţi vrut.

— Da.

— Şi, presupun că i-aţi spus acelui inspector de poliţie totul? Va fi el în stare să dovedească ceva?

— Sunt aproape sigură că va fi, spuse miss Marple. S-ar putea să-i ia puţin timp.

— Eu nu vă pun nici o întrebare, spuse domnişoara Ramsbottom. Sunteţi o femeie isteaţă. Am ştiut de cum v-am văzut. Nu vă condamn pentru ceea ce aţi făcut. Ticăloşia e ticăloşie şi trebuie pedepsită. În familia asta există o ramură rea. Slavă Domnului, nu vine dinspre partea noastră. Elvira, sora mea, era proastă. Nimic mai rău. Valetul de negru, repetă domnişoara Ramsbottom amestecând cărţile. Chipeş, dar negru la inimă. Da, de asta mă temeam. Ah, nu întotdeauna te poţi abţine să iubeşti un păcătos. Băiatul ăsta a avut întotdeauna ceva. M-a dus chiar şi pe mine. A minţit în privinţa orei la care a plecat în ziua aia de la mine. Nu l-am contrazis, dar m-am întrebat. De atunci m-am tot întrebat. Dar era băiatul Elvirei. Nu mă puteam hotărî să spun ceva. Ei bine, sunteţi o femeie dreaptă, miss Marple. Şi dreptatea trebuie să triumfe. Îmi pare rău de soţia lui.

— Şi mie.

În hol, Pat Fortescue aştepta să-şi ia la revedere.

— Aş fi vrut să nu plecaţi, spuse ea. Îmi veţi lipsi.

— E timpul să plec, spuse miss Marple. Am terminat ce am avut de făcut. N-a fost deloc plăcut. Dar, să ştii, important e să nu laşi ticăloşia să triumfe.

Pat păru nedumerită.

— Nu înţeleg.

— Nu, draga mea. Dar, probabil că vei înţelege într-o zi. Dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat. Ei bine, dacă vreodată ceva în viaţa dumitale va merge prost, cred că cel mai fericit lucru pe care v-a trebui să-l faci va fi să te întorci în locurile unde ai fost fericită când erai copil. Du-te în Irlanda, draga mea. Cai şi câini şi toate celelalte.

Pat dădu din cap.

— Uneori îmi doresc s-o fi făcut când a murit Freddy. Dar dacă o făceam. Glasul i se înmuie. Nu l-aş mai fi cunoscut pe Lance.

Miss Marple oftă.

— Nu rămânem aici, să ştiţi, spuse Pat. Imediat ce lucrurile se clarifică ne întoarcem în Africa de Est. Abia aştept.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copila mea, spuse miss Marple. Omul are nevoie de mult curaj ca sa treacă prin viaţă. Cred că dumneata îl ai.

Strânse uşor mâna fetei, apoi, dându-i drumul, ieşi pe uşa din faţă spre taxiul care o aştepta.

Miss Marple ajunse acasă târziu.

Kitty, ultima fată pe care o instruia, o întâmpină cu o faţă zâmbitoare.

— Am un hering pentru cina dumneavoastră, miss Marple. Mă bucur mult că v-aţi întors. Am făcut casa lună, să ştiţi.

— Asta-i foarte frumos, Kitty. Mă bucur că sunt acasă.

Şase pânze de păianjen pe cornişă, observă miss Marple.

Fetele astea nu ridicau niciodată capul!

— Scrisorile dumneavoastră sunt pe masa din hol, miss Marple. Şi e una care a ajuns din greşeală aici, în loc să meargă la Daisymead. Mereu se întâmplă aşa, nu?

Miss Marple îşi luă corespondenţa. Scrisoarea la care se referise Kitty era chiar deasupra. La vederea scrisului lăbărţat şi neîngrijit, în mintea lui miss Marple se stârni un val de amintiri. O luă şi o deschise.

Dragă doamnă, Sper că mă iertaţi că vă scriu asta dar nu ştiu ce să fac şi chiar nu ştiu şi niciodată n-am vrut să fac nici un rău. Dragă doamnă, aţi văzut că ziarele au spus că a fost o crimă dar n-am făcut-o eu, nu chiar, pentru că eu n-aş face niciodată ceva atât de ticălos şi ştiu că nici el n-ar face. Albert, adică. Mă doare sufletul să vă spun asta, dar noi ne-am cunoscut astă vară şi urma să fiu măritată numai că Bert nu-şi primise drepturile, fusese scos din ele, înşelat de acest domn Fortescue care a murit. Şi domnul Fortescue a negat tot şi fireşte că toţi l-au crezut pe el şi nu pe Bert că el era bogat şi Bert era sărac. Dar Bert avea un prieten care lucra într-un loc unde se fac drogurile astea noi care le

spune drogurile adevărului şi poate aţi citit de ele în ziare şi ele fac oamenii să spună adevărul fie că vor ei sau nu vor. Bert urma să meargă la domnul Fortescue la birou pe 5 noiembrie şi. Să aducă un avocat cu el iar eu trebuia să fiu sigură că-i dau drogul în dimineaţa aceea la micul dejun în dulceaţă şi acum e mort şi mă gândesc că a fost prea puternic dar n-a fost vina lui Bert pentru că el n-ar face niciodată aşa ceva dar eu nu pot să spun la poliţie pentru că poate o să creadă că Bert a făcut-o intenţionat din cine ştie ce motiv, ceea ce ştiu că n-a făcut. Oh, doamnă, nu ştiu ce să mă fac sau ce să spun şi poliţia e aici în casă şi e îngrozitor cum îţi pune întrebări şi se uită urât la tine şi nu ştiu ce să fac şi n-am mai auzit nimic de la Bert. Oh, doamnă, nu vreau să vă cer asta dar dacă aţi putea veni aici să mă ajutaţi ei v-ar asculta pe dumneavoastră şi dumneavoastră aţi fost mereu aşa de bună cu mine, şi n-am avut nici o intenţie rea şi nici Bert n-a avut. Măcar de ne-aţi putea ajuta. A dumneavoastră respectuoasă, Gladys Martin.

P. S.

— Alăturez o poză cu mine şi cu Bert. Unu din băieţi a făcut-o în tabără şi mi-a dat-o. Bert nu ştie că o am, el nu poate să sufere să se fotografieze. Dar vedeţi, doamnă, ce băiat drăguţ el.

Miss Marple îşi ţuguie buzele şi se uită la fotografie. Cei doi tineri din ea se uitau unul la celălalt. Ochii lui miss Marple merseră de la faţa patetică, plină de adoraţie a lui Gladys, la cealaltă faţă – faţa brunetă, frumoasă şi zâmbitoare a lui Lance Fortescue.

Îi veniră în minte ultimele cuvinte ale scrisorii.

Vedeţi ce băiat drăguţ e!

Ochii lui miss Marple se umplură de lacrimi. După milă, veni mânia – mânia împotriva ucigaşului fără inimă.

Iar apoi, înlocuind ambele aceste emoţii, veni un puternic sentiment de triumf – triumful pe care s-ar putea să-l simtă unii specialişti care, dintr-un fragment de maxilar şi câţiva dinţi, au reuşit să reconstituie un animal preistoric.

SFÂRŞIT